வீரமாமுனிவர்

இயற்றிய

ஐந்திலக்கணத் தொன்னூல் விளக்கம்

மூலமும் உரையும்

சொல்லதிகாரம்

பதிப்பாசிரியர்:

மகாவித்துவான் F. X. C. நடராசா

மட்டக்களப்பு.
6-1-1992.

புனித வளனார் கத்தோலிக்க அச்சகம், மட்டக்களப்பு.

முன்னுரை

வீரமாமுனிவர் இந்தியத் தென்னகத்திற்கு வந்தது தெரியுமாறில்லை. பலரும் பல விதமாக எழுதுகிறார்கள். அவர் எழுதிய ஐந்திலக்கணத் தொன்னூல் விளக்கம் - மூலமும் உரையும் கி. பி. 1730 என்பது தெரியும். எல்லாரும் எல்லாவகையாலும் எழுதுகின்றார்கள்: இயம்புகின்றார்கள். எல்லாருஞ் சரி.

வீரமாமுனிவர் எழுதியது செந்தமிழ் இலக்கணம். கையாண்ட மொழிப் பிரயோகம் கடுமையானது. சூத்திரங்கள் சந்திகள் பிரித்துப் பொருள் காண்பது இலகன்று. மூலமும் உரையும் சேர்ந்தும் பிணைந்தும் குரூரமானவை. சொற்கள் யாவும் இணைந்தும் பிணைந்தும், புணர்ந்தும் எழுதப்பெற்றன. உரை முற்றாக முழுமையாக, எழுதுகின்றார். இயன்றமட்டும் நிலைமொழி வருமொழிப் புணர்ச்சி இலக்கணம் பேணுகின்றார். பல பதிப்புகள் வெளிவந்தன: பிழைகள் மலிந்திருக்கின்றன. சரிகள் பொலிந்துமிருக்கின்றன.

வேதகிரி முதலியார் கி. பி. 1838 - சரியான விளம்பி வருடம் புதுவையிற் பதிப்பித்தார். இது முதலாம் பதிப்பு எம்மிடமுண்டு. பதிப்பகம் குறிப்பிடவில்லை.

வேதகிரி முதலியார் இட்டு இருவர் வேற்றுமையாக எழுதியுள்ளனர். சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் எழுதியது - தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம். இஃது எழுதியது 1916. வேதகிரி முதலியார் புலவர் ஒருவர். அவருக்குப் பக்கம் ஒன்பது ஒதுக்கியிருக்கிறார் (–179-187-) பல சூத்திரங்கள் மனப்பாடமாக வைத்திருக்கிறார். பல மேற்கோள் நூற்பாக்கள் இயம்புகின்றார்.

மற்றையவர் உ. வே. சா. எனப்படும் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர். அவர் எழுதியது, மகா வித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் சரித்திரம். உ. வே. சா. குருபத்தியாக இருக்கலாம். ஏற்றுவதும் மாற்றுவதும் உ.வே.சா. அவர்களின் குறை. அரைகுறை பக்கம் எழுதுகிறார். (–117ம் பக்கம்-). மூரண்பாடான செய்தி.

எழுத்ததிகாரம் இலவசப் பதிப்பு 1991 வைகாசி மாதம் வெளிவந்தது. (1) புலுதம் - பக்: 12 - திருத்தப்பட்டு பதிப்பிக்கலாயிற்று. எல்லாப் பதிப்புகளிலும் 'புலிதம்' என்றே அச்சிலே வெளிவந்தது. கீழ்க்குறிப்பெழுதவில்லை.

இப்போது சொல்லதிகாரம் வெளிவரலாயிற்று. முதலாம் பதிப்பைப்பற்றிய எல்லாச் சங்கதிகளையிட்டுக் கூறுவது பொருத்தம் என்று நினைக்கின்றோம்.

வீரமாமுனிவர் வேண்டுழி வேண்டுழி மாற்றியமைக்கின்றார். ஐந்திலக்கணத் தொன்னூல் விளக்கம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார். தொன்னூல் விளக்கம் என்பதன் பொருள் மயக்கம் உடைத்து.

தொன்னூல் விளக்கம் = தொன்மை + நூல் = தொல் + நூல் = தொல் > தொன்
தொன்னூல் விளக்கம்.
சிறப்புப்பாயிரம் பார்க்குக.

முந்தை நூல்களுக்கு விளக்கம் என வீரமாமுனிவர் கூற்று.

புதியதோர் நூல். புதுமைக்குப் பல உதாரணங்கள் தருகின்றோம்:

1. சாரியை — தொல்காப்பியம், ஏழு: புண. 119 சூத்திரம் - சாரியை மொழியே -
நன்னூல்: எழு. உருபு: சூத். 244.
இலக்கண விளக்கம்; எழு: சூத். 59.
தொன்னூல் விளக்கம்: சொல்: சூத். 52. இடைச் சொல் என்பர்.

---

(1) யாழ்நூல் - விபுலானந்த அடிகள் எழுதியது. அந்நூலிலே 373ம் பக்கத்தில் புலுதம் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.
உவின்சுலோ அகராதியில் புலுதம் – அளபெடை. புலுத என்து சங்கதத்தில் அழைக்கப்படும்.

2. பண்புச் சொற்களை நன்னூலே எழுத்ததிகாரத்திலே பதவியலிற் சொல்லியிருக்கிறார். நன். எழு. சூத். 136 வீரமாமுனிவர் செய்த தொன்னூல் விளக்கத்திலே சொல்லதிகாரத்திலே 92ம் சூத்திரத்தில் பேசுகின்றார்.

3. சுட்டு, வினா எழுத்துக்களை — நன்: எழு: சூத். 66, 67.
தொன் விள. சொல்: சூத். 100 – 102.

4. பொருளதிகாரத்திற் பெருமாற்றம் புனைந்துரைக்கின்றார்.

அ. அறம், பொருள். இன்பம், வீடுபயப்பதே பொருள்.

ஆ. வழக்கு, தேற்றம், தோற்றம் — ஒழுக்கு, வழக்கு, தண்டம்.

இ. இயல்பு, வகை, பொது, சிறப்பு, உவமை, புறநிலை, எதிர்நிலை, கருவி, காரியம், காரகம், முன்னவை, பின்னவை — 12 வகையாக அகத்திணை ..

ஈ. உரிமை — காலம், இடம், பண்பு, ஒழுக்கு, இறை — 5 வகை.

உ. சொல்லுரிமை...
சொல்லுரிமையிலே சூத்திரம்; 196. இதில் இனப்பொருள் வினைச்சொல் உரிமையாமாறு உணர்த்தும். பொருளதிகாரம்.
தொல்: சொல்: கிளவி: சூத். 46.
நன்னூல்: பொது: சூத். 389.
இல: விள: சொல்: பொது: சூத். 319.

ஊ. அறுவகைப்பொழுது — அவ்வப்போது பாடப்படும் இராகங்கள்.
சூத். 173 – யாழ் நூல், விபுலானந்த அடிகள் எழுதியது. மேற்கோள்.

5. செய்யுளியல்பை சிந்தனைக்குரிய மாற்றங்கள் செய்கின்றார்.

அ. ஐவகைப் பா என்கிறார். — சூத். 219. மகாபாரதம் வில்லி.
சிறப்புப்பாயிரம்: 15ம் பாடல்.

ஆ. தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்பனவற்றைத் துறை. தாழிசை, விருத்தம் என்கிறார். பாவினம் தனிமையாகக் கூறுகின்றார்.

6. அணியிலே முதற்கண் சொல்லணி முன்னர் கூறினார்.

அ. பொருளணியில் — 30 அணிகள்.

7. புறனடை — புறன்+நடை } இரண்டும்
புறநடை — புற+நடை } கையாள்கின்றார்.

இவ்வாறு வழங்கிவந்த தொன்னூல் விளக்கம் பதிப்புகளில் மாற்றம் இயங்கிக் கொண்டேயிருக்கும். முதலாம் பதிப்பில்

சொல்லதிகாரம்:

52ம் சூத்திரத்திலும் உரையிலும் எ என்பதனை ஏ என்று திருத்தல் வேண்டும்.

82ம் சூத்திரம் — உரை: நூற்களிலடங்குந்தன்மை
நூல்களிலடங்குந்தன்மை - என்று திருத்தம்.

87ம் சூத்திரம் — உயிரெனிலன்னு என்பதனை
உயிரெனிலந்து எனத் திருத்தல்வேண்டும்.
அகத்தியம் — சூத். 160.
வீரசோழியம் — சூத். 11. சொன்னமொழி.
நேமிநாதம் — நேர்ந்த மொழிப் பொருளை...
குவலயானந்தம் — சூத். 86 முதலியன.
உதாரணங்கள்: அநகன், அநாதி, அநாசாரம் திருத்தம் முதலியன.

பொருளதிகாரம்:

155ம் சூத்திரம் — குறள்: சலத்தாற் பொருள்...
119ம் சூத். அதே குறள் — திருத்தப்படல்.

178ம் சூத்திரம் — முதிரை — உரையில், காராமணி 3ம் பதிப்பு. யார் திருத்தியது?

198ம் சூத்திரம் — உரையில் — தொல்காப்பியம் மேற்கோள்.
இவ்வகைச் சூத்திரம் அச்சுப்பிரதியிலுமில்லை.

யாப்பதிகாரம்:

217ம் சூத்திரம் — உரை: குனிக்கச் சொன்ன...
குணிக்க திருத்தம்.

223ம் சூத்திரம் — நிலமண்டிலம் — நிலைமண்டிலம்
திருத்தம். இலாத்தின் செந்தமிழ் — நிலைமண்டிலம் என்றார்.

227ம் மேலே — கலிப்பாவிலக்கணம் வருமாறு — சேர்க்கப்படல் வேண்டும்.

295ம் சூத்திரம் — உரை: ஈற்றிலுள்ள கார்த்திகை என்னும் மொழிக்குப் பக்கத்தில் —
'முதலாக ஆயிலியம் ஈறாக எழுநாளும் கற்கடகம்' எனச் சேர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இடையிலே முறிகிறது.

299ம் சூத்திரம் — உரை: சித்திரக்காவே விசித்திரக்காவே எனும் உரையில் வரும்போதெல்லாம் —
சித்திரப்பாவே விசித்திரப்பாவே என்று திருத்திக்கொள்ளல் வேண்டும்.

இவை எல்லாம், பதிப்புகளில் வேண்டியபோது திருத்தம் அடைதல் சாலாக்கருமம்.

காபன் அய்யர் அங்கில மொழியில் இடை இடையே சேர்த்துக்கொண்டு தலைப் பெயர்களை விளங்கப்படுத்தியுள்ளார். ஆங்கிலமொழிப் பிரயோகம் காபன் அய்யர் அவர்களையே சாரும். வீரமாமுனிவர் அல்லர்.

வீரமாமுனிவர் ஐந்திலக்கணத்தொன்னூல் விளக்கம் என்ற நூலில் 370 சூத்திரங்களில் முந்தை நூல்களுக்கு விளக்கம் விழைகின்றார்; விளைகிறார். எழுத்து சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐந்திலக்கணம் இயற்றமிழுக்குரிய இலக்கணம். வியப்பு என்னே!

தொல்காப்பியம்:

இளம்பூரணர்	சூத்:	1595.
நச்சினார்க்கினியர் / பேராசிரியர்	,,	1611.
தொல்காப்பிய — நன்னூல்	,,	1583.
நன்னூல்	,,	462.
இலக்கண விளக்கம்: எழு. சொல்	,,	372.

இவ்வாறாக தொன்னூல் விளக்கம் ஐந்திலக்கணம் பேசுகின்றபோதிலும் குறைந்தளவு சூத்திரம் பொருந்தியது; நிறைந்த பொருள் விளக்கம்.

வாய்ப்பு ஏற்படின் மற்றைய மூன்று அதிகாரங்கள் — பொருள், யாப்பு, அணி — அச்சிட முயன்றுள்ளேன். ஏலவே வெளியிடுதல் வேண்டுமென்றும் காலம், வசதி, வாய்ப்பு இடங்கொடுத்தால் முயன்று பார்ப்போமாக.

127, மத்திய வீதி,
மட்டக்களப்பு,
6-1-1992.

F. X. C. நடராசா.

இரண்டாவது :-

சொல்லதிகாரம்

முதலோத்துச்சொற்பொதுவியல்

41. முச்சயத்தொழிற்கொடு முச்சகந்தனித்தா
ளச்சயனடிபணிந் தறைதசொல்விளக்கே.

(எ—து) சொல்லிலக்கண மாமாறுணர்த்துதும்.

யாவராலும் வெல்லப்படாத வல்லமைகொண்டு எல்லாவற்றையும் படைத்தல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் இம்முத்தொழிலை இயற்றி மூவுலகனைத்தையும் பொதுவறத் தான்றனி ஒருவனுயாளாநிற்குங் குறைப்பாடில்லாக் கடவுள் இணையடிமலரை வணங்கிச் சொல்லிலக்கணத்தை விளக்குதும். ஆதியும் அந்தமும் நடுவும் குறையறமுடிப்பதற்கு அதிகாரங்கடோறும் பாயிரமாகத் தெய்வவணக்கம் ஈண்டுஞ்சொல்லுதன் முன்னோர்காட்டிய வழியெனக்கொள்க.

ஒன்றும் பலவுங்கூடிய எழுத்தினடையாற் சொற்களாகையின் எழுத்தியல் விளக்கிய பின்னர், அவற்றாலாகிய சொல்லை விளக்கச் சொல்லதிகாரம் வந்த முறையெனக் காண்க.

சொல்லெனினும் பததெனினுமொழியெனினுமொக்கும். இவ்வதிகாரப் பொருளும் பிரிவின் முறையும் இனிவருஞ் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

இஃது சிறப்புப்பாயிரம். (சூ.) (1) 'தெய்வ வணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளு மெய் தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்.' எ-று. (க)

42. எச்சொல்லும் பெயர்வினை யிடையுரியெனநான்
கிவற்றுட்பொதுவென வியற்சொற்றிரிசொ
லொருமொழிதொடர்மொழி யொருவிலாப்பொதுமொழி
பகாப்பதமென்று பகுபதமென்று
(2) வாகுபெய ரிருதிணையைம் பான்மூவிடஞ்
சாரியையெனப்பொது தகுதியீராறே.

(இ-ள்.) பெயரே வினையே இடையே உரியே என நாற்கூறுபாடாகச் சொல்லெல்லாம் வகுக்கப்படும்.

அவற்றுட் பொருளை விளக்குவது பெயரே. பொருளது தொழிலை விளக்குவது வினையே. இவையிரண்டையுஞ் சார்ந்தொன்றுவது இடையே. அவ்விரண்டையுந் தழுவிப் பற்பல குணங்களை விளக்குவது உரியே.

ஆயினும் இந்நால்வகைச் சொற்களை ஒவ்வோராத்தாக விளக்காமுன்னர், இச்சூத்திரத்தில் இயற்சொன்முதலாகச் சாரியை யீருகக்காட்டிய பன்னிரு தகுதிச் சொற்பொதுமையவாகையிற் பொதுவியலென ஒரோத்தாதியிற் கூட்டி இவ்வதிகாரம் ஐந்தோத்தாகப் பிரிக்கப்படுமெனக் கொள்க. எ-று. (உ)

43. இயற்சொல்லென்ப தியல்பிற்றிரிபிலா
தாவெளிதெவர்க்குந் தன்பொருள்விளக்கலே.

---

(1) இலக்கண விளக்கம்; கழகப் பதிப்பு; புலவர் சேயொளி; சூத். 1. அடிக்குறிப்பு.
(2) சாரியைச் சூத்: 52. தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலாம் இலக்கண நூல்களில் எழுத்ததிகாரம்.

(இ-ள்.) இயற்சொல்லாமா றுணர்த்துதும்.

மொழியானும் பொருளானுந்திரிபின்றி எவர்க்குந் தன்பொருளைக் காட்டி விளக்கு தற்கு இயல்பினையுடைய சொல் இயற் சொல்லாகும்.

(உ-ம்) அவன், அவள், அவர், அது, அவை, மகன், மகள், பொன், மணி, இவை பொருளால் வரு பெயரியற் சொல். நிலம், மலை, யாறு, கடல், இவை இடத்தால் வரு பெயரியற் சொல்.

இன்று, நாளை, பண்டு, மேல், இவை காலத்தால் வரு பெயரியற் சொல்.

தலை, முகம், கொம்பு, மலர், இவை சினையால் வரு பெயரியற் சொல்.

வட்டம், சதுரம், செம்மை, வெண்மை, இவை குணத்தால் வரு பெயரியற் சொல்.

ஆடல், பாடல், நிற்றல், நீங்கல், இவை தொழிலால் வரு பெயரியற் சொல்.

அன்றியும், இயற்சொல் நால்வகைசயன்பர். (உ-ம்) மண், மரம், இவை பெரியற் சொல். உண்டான், உறங்கினான், இவை வினையியற் சொல். அவனை, அவனால், இவை இடையியற் சொல். அன்பு, அழகு, இவை உரியியற் சொல். பிறவுமன்ன. எ-று. (கூ)

44. திரிசொல்லொருபொருட் டெரிபலசொல்லும்
பலபொருட்கொருசொல்லும் பயன்படக்குரியன.

(இ-ள்.) திரிசொல்லாமா றுணர்த்துதும்.

பலசொல்லாகி ஒரு பொருளை விளக்குவனவும், ஒரு சொல்லாகிப் பல பொருளை விளக்குவனவுந் திரிசொல் லெனப்படும்.

(உ-ம்) வெற்பு, விலங்கல், விண்டு, அடுக்கல், பொறை, வரை, குன்று, பிறவும் பல சொல்லாகி மலை எனும் ஒரு பொருளை விளக்குந் திரிசொல்.

ஓடை, எ-து. ஒரு சொல்லாகி யானைப்பட்டம், எ-ம். ஒரு மரம், எ-ம். ஒரு கொடி, எ-ம். நீர்நிலை, எ-ம். பல பொருளை விளக்குந் திரிசொல்.

அன்றியும், திரிசொல் நால்வகையென்பர். (உ-ம்) கிள்ளை, சுகம், தத்தை, இவை கிளி என்கிற ஒரு பொருள் குறித்த பல பெயர்த் திரிசொல். வாரணம், இது யானையுங் கோழியுஞ் சங்கு முதலாகிய பல பொருள் குறித்த ஒரு பெயர்த் திரிசொல்.

படர்ந்தான், சென்றான், இவை போயினான் என்கிற ஒரு பொருள் குறித்த பலவினைத் திரிசொல். வரைந்தான், இது நீக்கினான், கொண்டான், என்கிற பலபொருள் குறித்த ஒருவினைத் திரிசொல்.

சேறும், வருதும், இவற்றினுடைய (1) றும், தும், விகுதிகள் தன்மைப்பன்மை எதிர் காலம் என்கிற ஒரு பொருள் குறித்த பலவிடைத் திரிசொல்.

கொல், இது ஐயம், அசைநிலை, என்கிற பலபொருள் குறித்த ஓரிடைத் திரிசொல்.

சால, உறு, தவ, நனி, கூர், கழி, இவை மிகல் என்கிற ஒரு பொருள் குறித்த பலவுரித் திரிசொல்.

கடி என்கிறது காப்பு, கூர்மை, அச்சம், கரிப்பு, விளக்கம், சிறப்பு, மணம் முதலிய பல பொருள் குறித்த ஓருரித்திரிசொல். (மற்றவையுமிப்படியே வருதல் காண்க.)

இயற்சொல் (2) உருடியார்த்தம், எ-ம். திரிசொல், யோகார்த்தம், எ-ம். வட மொழியில் வழங்கும், எ-று. (ச)

45. ஒருமொழியொன்றையும் பலவையுந் தொடர்மொழி
பொதுவவ்விரண்டையும் புகலுந்தன்மையை
தொகைதொகாவென விருதொடர்மொழியென்ப.

---

(1) தஞ். வாண: கோவை: ஆதேசம் என்பர். அடிக்குறிப்புப் பார்க்குக.
(2) சங்கர நமச்சிவாயர்: நன். சூத்: 62. உரையிற் கூறுவது வேறு.
(3) தொன். விள. எழு: சூத்: 22. பக்: 15 பார்க்குக.

(இ-ள்.) மும்மொழிகளாமா றுணர்த்துதும்.

முதலாவது, ஒருமொழிகள் பகுப்பில்லாது ஒருபொருளை உணர்த்துவன ஒருமொழி களெனப்படும்.

(உ-ம்) நம்பி, நங்கை, நிலம், நீர், வந்தான், வந்தாள், எ-ம். பிறவுமன்ன. இரண்டா வது, தொடர் மொழிகள் பலமொழி தொடர்ந்து நின்று பொருளை உணர்த்துவன தொடர்மொழிகளெனப்படும். இவையே தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகள், எ-ம். தொகா நிலைத் தொடர்மொழிகள், எ-ம். இருவகைப்படும்.

தொகையாய்த் தொடர்ந்து வருமொழிகள் ஆறெனப்படும். தொகாமையாய்த் தொடர்த்து வருமொழிகள் ஒன்பதெனப்படும்.

(உ-ம்) அறஞ்செய்தான் - உருபுத் தொகை, கொல்புலி - வினைத்தொகை, கருங்கு வளை - குணத்தொகை, வேல்விழி - உவமைத்தொகை, இராப்பகல் - உம்மைத்தொகை, தாழ்குழல் - அன்மொழித்தொகை, எ-ம். வரும் தொகைநிலைத் தொடர் மொழிகள்.

வந்தான் சாத்தான் - தெரிநிலை வினைமுற்று, வில்லினனிவன் - வினைக்குறிப்புமுற்று, வந்தவரசன் - பெயரெச்சம், வந்து சென்றான் - வினையெச்சம், ஐயன்வந்தான் - வினைமுதல், ஐயாகேள் - விளி, கல்வியை விரும்பினான் - இரண்டனுருபு, தவத்தால் வீடெய்தான் - மூன் றனுருபு, இரப்போர்க் கீய்ந்தான் – நான்கனுருபு, குணத்திற் சிறந்தோன் - ஐந்தனுருபு, கடவுளது கிருபை - ஆறனுருபு, விளக்கின் கண்ணொளி - ஏழனுருபு, இதுவோகண்டபயன் - இடைச்சொல், நனிபேதை - உரிச்சொல், வருகவருக - அடுக்கு, எ-ம். வரும் தொகாநிலைத் தொடர் மொழிகள்.

நன். சூ: 374 – "முற்றீரெச்ச மெழுவாய் விளிபொரு, ளாறுருபிடையுரியடுக்கிவை தொகாநிலை." எ-து. மேற்கோள். இவையெல்லாம் ஒருவசனத்துளடங்கும்.

(உ-ம்) வெய்யகண்ணனே கடிபோய் மலையிலிழிந்த யானையது கோட்டை நுனிக்கட் பொருட்டு வாளாற்கொய்தான், எ-ம். வரும். மூன்றாவது, பொது மொழிகள் ஒருமொழி யாய் நின்று ஒரு பொருளை உணர்த்தியும் அதுவே தொடர்மொழியாய் நின்று பல பொருளை உணர்த்தியும் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் நிற்பன பொதுமொழிகளெனப்படும்.

(உ-ம்) எழுந்திருந்தான்; இதுவே ஒருமொழியாக எழுந்தானென்று கொள்ளவும், தொடர் மொழியாக எழுந்து பின்னிருந்தானென்று கொள்ளவுமாம். வேங்கை; இதுவே ஒருமொழியாகப் புலியு மரமுமென்று கொள்ளவும், தொடர்மொழியாக (1) வேகுங்கை யென்று கொள்ளவுமாம். தாமரை; இதுவே ஒருமொழியாக ஒரு பூவென்று கொள்ளவும், தொடர்மொழியாகத் தாவுகின்ற மரையென்று கொள்ளவுமாம். தொகைநிலை – சமாச மென்பர், எ–று. (ரு)

46. பகாப்பதமென்ப பயனற்றறியாற்
பகாதொன்றாகிப் பகுப்பிற்பயனிலா
நிகழ்ந்தியல்கின்ற நால்வகைச் சொல்லே.

(இ-ள்.) பகாப்பதங்களாமாறுணர்த்துதும்.

பெயர் வினை, இடை, உரி என நால்வகைச் சொல் தாமே விளக்கும் பொருட் பயனாலாயினுஞ் சொல்பவன் குறித்த பயனாலாயினும் பகாதொன்றாகிப் பகுப்பினும் பய னிலாவாகி ஒரு பொருளைத் தருவனவெல்லாம் பகாப்பதங்களெனப்படும்.

(உ-ம்) நம்பி, நங்கை, மலை, கடல், காடு, (2)நிலம், நீர் தீ, (3)காற்று, வான் என்பன பெயர்ப் பகாப்பதங்கள். நட, வா, போ, மடி, கிட, உண், தின், என்பன வினைப் பகாப்பதங்கள். மன், கொல், மற்று, போல. அம்ம என்பன இடைப் பகாப் பதங்கள். உறு தவ, கடி, நனி, எழில், சால், கழி என்பன உரிப்பகாப்பதங்கள். இவை யெல்லாந் தாமே விளக்கும் பொருட்பயனால் ஒன்றாகிவந்த பகாப்பதங்கள்.

---

(1) நன். சூத்: 341. சூத்: 260. மூரண் - காலத்தில் வேறுபாடு – வேகுங்கை.
(2) நிலம் = நில் + அம் (3) காற்று = கால் + து

கூத்தன், கறுப்பன், சிலம்பி முதலியவோவெனில் கூத்தையாடினுன். எ-ம். கரிய நிறத்தையுடையான், எ-ம். மலையிற் பிறந்தாள், எ-ம். பகுக்கப்பட்டுப் பலபொருளைத் தருவன வாகையிற் பகாப்பதங்களல்லன. மக்களுள், விலங்கினுள், இன்னுன், இன்னது, என இடுகுறிப் பெயராகக் குறிக்கப்பட்டு ஒன்ருய் நின்று ஒரு பொருளைத் தருதலால் பகாப்பதமாயின. இடுகுறிப் பெயர், பகாப்பதங்கட் குரித்து. காரணப் பெயர், பகுபதங் கட்குரித்து.

வடநூலார் பகாப்பதத்தை உரூடம் என்பர், எ-று. (சு)

47. பகுபதமொன்ருய்ப் பலவெர்ருங்குணர்த்திப் பொழுதுகொள்வினையும் பொருளிடங்காலஞ் சினைகுணர்ந்தொழிலாறுஞ் சேர்ந்த பெயருமாம்.

(இ-ள்.) பகுபதங்களா மாறுணர்த்துதும்.

ஒரு மொழியாக நின்று ஒருப்படப் பறபொருளை உணர்த்துவன பகுபதங்களெனப் படும். மேற்காட்டிய மலை, ஓடை முதலிய திரிசொல் ஒன்ருகிப் பலபொருளை உணர்த்தி னும் பகுபதங்களல்லன. தெரிநிலையாகவுங் குறிப்பாகவுங் காலத்தைக்கொண்டுவரும் வினை, வினைப்பகுபதம். பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என அறுவகைக் காரணங்களை யடுத்துவரும் பெயர், பெயர்ப்பகுபதம்.

(உ-ம்) ஓதினுன், எ-து. ஓதுந்தொழிலையு மிறந்தகாலத்தையும், பாடுவான், எ-து. பாடுந்தொழிலையும் வருங்காலத்தையு முணர்த்துதலால் வினைப்பகுபதம்.

வில்லினன், எ-து. வில்லையும் வில்லையுடையானையு முணர்த்துதலால் பொருட் கார ணப் பெயர்ப்பகுபதம். பொன்னன், முடியன் என்பன பொருளால்வரு பெயர்ப்பகுபதங் கள். வெற்பன், எயினன், ஆயன், ஊரன், துறைவன் என்பன இடத்தால் வருபெயர்ப் பகுபதங்கள். மூவாட்டையான், வேனிலான், மாசியான், ஆதிரையான், நெருநலான், இற்றையான் என்பன காலத்தால் வருபெயர்ப் பகுபதங்கள். திணிதோளன், வரைமார் பன், ஒன்றரைக் கண்ணன், செங்குஞ்சியான் என்பன சினையால் வருபெயர்ப் பகுபதங்கள். கரியன், செய்யன் என்பன குணத்தால் வருபெயர்ப்பகுபதங்கள். ஓதுவான், பாடுவான், ஈவான், உண்பான், தச்சன், கொல்லன், கணக்கன், பிணக்கன் என்பன தொழிலால்வரு பெயர்ப்பகுபதங்கள்.

அன்றியும், நடந்தனன், எ-து. பகுதிவிகுதி யிடை நிலைசாரியை சந்திவிகாரத்தான் முடிந்த வுயர்திணையாண்பா லொருமைப் படர்க்கை யிறந்த காலங்காட்டு முடன்பாட்டுத் தெரிநிலை வினை முற்ருறெழுந் தொருமொழி யியற்றும் வினைமுதற் பகுபதம். நடக்கின்ருர், எ-து. பகுதி விகுதி யிடைநிலை சந்தியான் முடிந்த வுயர்திணைப் பலர் பாற்படர்க்கை நிகழ்காலங்காட்டு முடன்பாட்டுத் தெரிநிலைவினை முற்றேழெழுத் தொருமொழியியற்றும் வினைமுதற்பகுபதம். நடப்பாள், எ-து. பகுதிவிகுதி யிடைநிலைசந்தியான் முடிந்தவுயர் திணைப் பெண்பாலொருமைப்படர்க்கை யெதிர்காலங்காட்டு முடன்பாட்டுத் தெரிநிலை வினைமுற்றைந்தெழுத் தொருமொழி யியற்றும் வினைமுதற்பகுபதம்.

பொன்னன், எ-து. பகுதிவிகுதியான் முடிந்தவுயர்திணையாண்பா லொருமைப்படர்க்கை முக்காலங்காட்டு நான்கெழுத்தொருமொழி குறிப்புவினை முற்றுப்பகுபதம். முக்கால முணர்த்துமாறு:- பொன்னன், என்பதை பொன்னையுடையனுயினுன் என இறந்தகாலங் கருதியாயினும், பொன்னையுடையனுகின்ருன் என நிகழ்காலங் கருதியாயினும், பொன்னை யுடைய னுவான் என எதிர்காலங் கருதியாயினும், இப்படி ஒரு காலம் சொல்லுவான். குறிப்பாற் கேட்பானுக்குத் தோன்றவுரைப்பதாம்.

கரிய, எ-து. பெயரெச்சக் குறிப்புவினைப் பகுபதம். இன்றி, எ-து. வினையெச்சக் குறிப்புவினைப்பகுபதம். நடந்தவன், எ-து. வினையா லணையும் பெயர்ப்பகுபதம். நடந்

திலன், எ-து. எதிர்மறைப்பகுபதம். நடந்து, எ-து. வினையெச்சப் பகுபதம். நடக்கும், எ-து. பெயரெச்சப் பகுபதம். பிறவுமன்ன.

வடநூலார் பகுபதத்தை (1)யௌகிகம் என்பர், எ-று. (எ)

48. "உயிர்மவிலாறுந் தபநவிலைந்துங்
களசவிஞலும் யவ்விலொன்று
மாகுநெடிஞெநுவாங் குறிலிரண்டோ
டோரெழுத்தியல் பதமாறேழ்சிறப்பின
பகாப்பதமேழும் பகுபதமொன்பது
மெழுத்தீருகத் தொடருமென்ப."

(இ-ள்.) ஓரெழுத்தொருமொழியு மிருபதவெழுத்தளவு மாமாறுணர்த்துதும்.

பகாப்பத மொவ்வோரெழுத்துப் பதங்களாகவு நிற்கும். அவை எத்துணையோவெனில், ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ எனத் தனியுயிர்ப் பதமாறும்; மா, மீ, மூ, மே, மை, மோ எனத் தனிமகரப் பதமாறும்; தா, தீ, தூ, தே, தை எனத் தனித்தகரப் பதமைந்தும்; பா, பூ, பே, பை, போ எனத் தனிப்பகரப் பதமைந்தும்; நா, நீ, நே, நை, நோ எனத் தனிநகரப் பதமைந்தும்; கா, கூ, கை, கோ எனத் தனிக்ககரப் பதநாலும்; சா, சீ, சே, சோ எனத் தனிச்சகரப் பதநாலும்; வா, வீ, வே, வை எனத்தனி வகரப்பத நாலும்; யா, எனத்தனி யகரப்பதம் ஒன்றும்; ஆக நெட்டெழுத்துத் தனித்து நின்று வரும் பதம் நாற்பதும்: நொ, து, எனக்குற்றெழுத்துத் தனித்து நின்றுவரும் பதம் இரண்டுங்கூடிய நாற்பத்திரண்டுஞ் சிறப்பின.

இவையன்றிப் பகரவீகாரமுதலிய சிறப்பில்லனவுஞ்சிலவுள. அன்றியும், பலவெழுத்துத் தொடர்ந்துவரும் பதத்துட் பகாப்பதம் இரண்டெழுத்துமுதல் ஏழெழுத்தீருகவும் பகுபதம் இரண்டெழுத்துமுதல் ஒன்பதெழுத்தீருகவுந் தொடர்ந்துவருமெனக்கொள்க.

ஈண்டுயிருமுயிர்மெய்யுமன்றி ஒற்றுமெண்ணுக. (உ-ம்) அணி, அறம், அகலம், அருப்பம், அருப்பலம், உத்திரட்டாதி என்பன பகாப்பதங்கள்; கூனி, கூனன், குழையன், பொருப்பன், ஆரணத்தான், அரங்கத்தான், உத்திராடத்தான், உத்திரட்டாதியான் என்பன பகுபதங்கள்.

அருப்பலம், எ-து. அனிச்சமரம், அருப்பம்=ஊர், ஆ=பசு, ஈ=வண்டு, ஊ=ஊன், ஏ=அம்பு, ஐ=அரசன், ஓ=மடை யடைக்குங்கதவு, மா=அழகு, மீ=மேல், மூ=மூப்பு, மே=ஏவல், மை=கறுப்பு, மோ=மோவன்னேவல், தா=பகை, தீ=நரகம், தூ=சுத்தம், தே=கடவுள், தை=பூசநாள், பா=வெண்பா, பூ=பூமி, பே=நுரை, பை=நிறம், போ=ஏவல், நா=நாக்கு, நீ=முன்னிலை, நே=அன்பு, நை=ஏவல், நோ=நோய், கா=சோலை, கூ=பூமி, கை=சிறுமை, கோ=கண், சா=ஏவல், சீ=இலக்குமி, சே=எருது, சோ=மதில், வா=விளித்தல், வீ=சாவு, வே=ஏவல், வை=வைக்கோல், யா=அஃறிணைப் பன்மை வினு, நொ=ஏவல், து=உண். கு, கௌ, வௌ, பீ எனச் சிறப்பில்லனவுங் கொள்க. எ-று. (அ)

49. ஆகுபெயரென்ப தவ்வவமுதற்சினை
கருவிகாரியம் பண்பிவற் றுென்றன்பெயர்
பிறிதொன்றற்குரைக்கும் யெற்றிதானே.

(இ-ள்.) ஆகுபெயரா மாறுணர்த்தும்.

ஆகு பெயர் ஐவகைப்படும். முதற்குச்சினையும், சினைக்குமுதலும், காரணத்திற்குக் காரியமும், காரியத்திற்குக் காரணமும், ஒன்றன்பண்பு மற்றொன்றற்கேற்புழி உரைப்பது (2)மைவகையாகுபெயராம்.

---

(1) உரூடம், யௌகிகம் = பகாப்பதம். பகுபதம்; சூத்: 44, சூத்: 47 ஒப்பிடுக. உரூடியார்த்தம், உரூடம், யோகார்த்தம், யௌகிகம் வேறுபாடு தெரிதல்வேண்டும். சூத்: 48. நன். சூத்: 129, 130 இரண்டையும் ஒன்ருக்கியது.

(2) ஆகுபெயர்: ஐவகை என்ருர் வீரமாமுனிவர். பின்னர் நன்னூலார் வகை விரிக்கின்ருர்.

(உ-ம்) பூநிழற்சோலை எ-து. பூவெனுஞ் சினைப்பொருளாற் பூத்தமரங்களாகிய முதற் பொருளைக் காட்டுஞ் சினையாகுபெயர். புளியம்பழந் தின்றானைப் புளியைத் தின்றான் எ-து. சினையைக்காட்டுமுதலாகுபெயர். ஞாயிறெழுந்ததற் கொளியெழுந்தது உ-து. காரணத்தைக் காட்டுங் காரியவாகுபெயர். தாமரை கதிர்படமலரும், என்பதற்கு, ஞாயிறு பட மலரும், எ-து. காரியத்தைக் காட்டுங் காரணவாகுபெயர். பூத்தன வென்பதற்குக் குவளை நோக்கின, எ-து. முல்லை நகைத்தன, எ-து. ஒன்றன் பண்பு மற்றொன்றற் குரைத்த பண்பாகுபெயர். அங்ஙனஞ் சீனப்பட்டு, எ-து. சீனதேயத்துறுப்பாகிய மைந்தரால் செய்யப் பட்டதென்று காட்டினவதனாற் சினையைக்காட்டு முதலாகுபெயர். அரிசி நாழி, பஞ்சு துலாம், எ-து. நாழியாலளக்கப்பட்டதுந் துலாத்தரனிறுக்கப்பட்டதுங் காட்டினவதனாற் காரியத்தைக் காட்டுங் காரணவாகு பெயர்.

அன்றியும், சில நூலாசிரியர் ஆகுபெயர் பன்னிரண்டும் பிறவுமாமென்றுங் கூறுவர்.

(உ·ம்) தாமரையினது பூவை தாமரை, எ-து. தாமரையென்னு முதற் பொருளின் பெயர் அதன் சினையாகிய மலருக்காதலால் பொருளாகு பெயர். அகத்திலிருக்கின்ற மனதை அகம், எ-து. அகமென்னு முள்ளிடப்பெயர் மனத்திற்காதலால் இடவாகு பெயர். கார் காலத்திலுண்டாகும் பயிரை கார், எ-து. காரென்னும் ஒரு பருவகாலத்தின் பெயர். விளையும் பயிருக்காதலால் காலவாகுபெயர். புளியையுடைய மரத்தினை புளி, எ-து. புளியென்னுஞ் சினைப்பெயர் அதன் முதற் பொருளாகிய மரத்திற்காதலால் சினையாகு பெயர். நிலஞ்சூடினாள், எ-து. நீலமென்னுங் குணப்பெயர் அந்நிறத்தையுடைய குவளை மலருக் காதலால் குணவாகு பெயர். வற்றலோடுண்டான், எ-து. வற்றலென்னுந் தொழிற்பெயர் அதனைப் பொருந்தியதோருணவிற்காதலால் தொழிலாகு பெயர். ஒன்றுவந்தது, எ-து. ஒன்றென்னும் எண்ணுப்பெயர் அதனால் எண்ணப்படுமொரு பொருளுக்காதலால் எண்ணலளவையாகு பெயர். துலாக்கோல், எ-து. துலாமென்னும் எடுத்தலளவைப் பெயர் அதன் கருவியாகிய தராசுக்காதலால் எடுத்தலளவையாகு பெயர். நாழியுடைந்தது, எ-து. நாழியென்னு முகத்தலளவைப் பெயர் அதன் கருவிக்காதலால் முகத்தலளவையாகு பெயர். வேலூர்த்தடி விளைந்தது, எ-து. தடியென்னும் நீட்டலளவைப் பெயர் அதனாலளக்கப்பட்ட வயலுக்காதலால் நீட்டலளவையாகு பெயர். நன்னூலிற் குரைசெய்தான், எ-து. உரையென்னுஞ் சொல்லின் பெயர் அதன் பொருளுக்காதலால் சொல்லாகு பெயர். விளக்கு முரிந்தது, எ-து. விளக்கென்னுந் (1)தானியின் பெயர் அதற்குத் தானமாகிய தண்டிற்காதலால் தானியாகு பெயர். திருவாசகம், எ-து. வாசகமென்னுங் காரணத்தின் பெயர் அதன் காரியமாய ஒரு நூலுக்காதலால் காரணவாகு பெயர். இந்நூல் அலங்காரம், எ-து. அலங்காரமென்னும் இலக்கணமாகிய காரியத்தின் பெயர் அதன் கருவியாகிய நூலுக் காதலால் காரியவாகு பெயர். திருவள்ளுவர், எ-து. திருவள்ளுவரென்னுங் கருத்தாவின் பெயர் அவராற் சொல்லப்பட்ட நூலுக்காதலால் கருத்தாவாகு பெயர். தோகை வந்தாள், எ-து. தோகையென்னு முவமையின் பெயர் அதை யுவமானமாகக்கொண்ட பெண்ணிற்காதலால் உவமையாகு பெயர்.

அன்றியும், விடாதவாகு பெயர், விட்டவாகு பெயர், இருமடியாகு பெயர், மும்மடியாகு பெயர், நான்மடியாகு பெயர், அடையடுத்தவாகு பெயர், இருபெயரொட்டாகு பெயர், எ-ம். பெயர் பெற்று வழங்கும். (உ-ம்) ஆயிரங் குதிரையால் அவ்வூர் கொள்ளையிடப்பட்டது, எ-து. குதிரையென்னும் பெயர் தன்னியற் பொருளாகிய பரிமாவை விடாமல் அவைகளை நடாத்துஞ் சேவகரையும் உணர்த்துதலால் விடாதவாகு பெயர். கங்கைக் கணிடைச்சேரி, எ-து. கங்கையென்னும் பெயர் தன்னியற் பொருளாகிய வெள்ளத்தை விட்டு அதன் கரையை மாத்திரம் உணர்த்துதலால் விட்டவாகு பெயர்.

கார், எ-து. காரென்னுங் கருநிறத்தின் பெயர் மேகத்திற்கு ஆகு பெயராயும், அம் மேகம் பெய்யும் பருவத்திற்கு இருமடியாகு பெயராயும், அப்பருவத்தில் வளரும் பயிருக்கு மும்மடியாகு பெயராயும் வரும். நான்மடியாகு பெயர் இவ்வாறு வருதல் காண்க.

---

(1) தானம், தானி = ஸ்தானம், ஸ்தானி என்ற வடசொல் திரிந்தது.

வெற்றிலை நட்டான், எ-து. இலை என்னுஞ் சினைப் பெயர் அடையடுத்து முதற் பொருளுக் கானமையால் அடையடுத்த வாகுபெயர்.

வகரக்கிளவி, எ-து. வகரமாகிய அடைமொழியானது கிளவி என்னும் இயற்பெயர்ப் பொருளை விசேடித்து நிற்காது எழுத்தாகிய ஆகுபெயர்ப் பொருளை விசேடித்து நிற்க, கிளவி என்பதே ஆகுபெயர்ப் பொருளையுணர்த்த அவ்விரு பெயரும் ஒட்டி நிற்கையால் இருபெயரொட்டாகு பெயர்.

விட்டும்விடாத வாகுபெயர் வருமாறு. (உ-ம்) அவனிவன், எ-து. அவன் என்னும் பெயர்க்கு இயற்கைப் பொருள் அவ்விடத்தில் அக்காலத்தோடு கூடினவன், இவன் என் பதற்கு இயற்கைப் பொருள் இவ்விடத்தில் இக்காலத்தோடு கூடினவன் என்புழி, இவ் விடத்து இக்காலத்தோடுகூடி இருக்கிறவனிடத்தில் அவ்விடத்து அக்காலத்தோடு கூடுகை இராததலால், அவன் என்னும் பெயர் விசேடணப் பொருளைவிட்டு விசேடியத்தை மாத் திரம் உணர்த்தலால் விட்டும் விடாதவாகு பெயர். தேவர் முதலிய பெயரை மக்களுக் கிட்டு வழங்குவனவுங் கொள்க.

நன். சூ: 290. "பொருண்முதலாறோ டளவைசொற்றானி, கருவிகாரியங்கருத்தனுதியு ளொன்றன் பெயரானதற்கியை பிறிதைத், தொன்முறையுரைப்பன வாகுபெயரே," எ-து. மேற்கோள். எ-று. (௯)

50. (1) திணையிரண்டென மக்கடேவர்நரக
ராவருயர்திணை யஃறிணைபிறவே
பாலைந்தாண்பெண் பலருயர்திணையே
யன்றியுமொன்று பலவஃறிணையென்ப.

(இ-ள்.) திணைபாலா மாறுணர்த்துதும்.

உயர்திணை, எ-ம். அஃறிணை, எ-ம். திணை இருவகைப்படும். மக்களும் தேவரும் நர கரும் உயர்திணை. உயிருள்ளனவும் உயிரில்லனவும் அஃறிணை.

இவ்விருதிணையும் ஐம்பாலாகப் பிரிக்கப்படும். ஐம்பாலை வடநூலார் பிரகிருதியென் பார். அவை ஆண்பால் பெண்பால் உயர்திணை ஒருமை, பலர்பால் உயர்திணைப் பன்மை, ஒன்றன்பால் அஃறிணை ஒருமை, பலவின்பால் அஃறிணைப்பன்மை.

(உ-ம்) வந்தான், வந்தாள், வந்தார் என்பன உயர்திணைமுப்பால், வந்தது, வந்தன என்பன அஃறிணை இருபால்.

நேமிநாதம்: சூத்: 27, 28 "மக்கணரகரே வானோரெனும் பொருள்க, டொக்க வுயர்திணையாந் தூய்மொழியாய்-மிக்க-வுயிருள்ளனவு முயிரில்லனவுஞ், செயிரிலஃறிணையாஞ் சென்று."

"ஒருவனொருத்தி பலரொன்று பல்வென்று, மருவியபாலைந்தும் வகுப்பின் — பொரு விலா — வோங்கு திணைப்பாலொரு மூன்றொழிந்தவை, பாங்கிலஃறிணைப்பாலாம்." இவை மேற்கோள். எ-று. (௧0)

51. மூவிடந்தன்மை முன்னிலைபடர்க்கை
தன்மையாக நான்யான்நாம்யா
முன்னிலைநீநீயிர் நீவிர்நீரெல்லீ
ரேனையபடர்க்கை யெல்லாம்பொதுவே
யானுநீதா னொருமையாநாநீர்நீவி
ரெல்லீர்நீயிர்தா மெல்லாம்பன்மை.

---

(1) திணைபால், எண், எண், இடம் — தமிழுக்குரிய இலக்கணம். வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை.

(இ-ள்.) மூவிடமாமாறுணர்த்துதும்.

அவற்றுள் தன்மை. (உ-ம்) நான், யான், நாம், யாம், எ-ம். முன்னிலை. (உ-ம்) நான், யான், நாம், யாம், எ-ம். முன்னிலை. (உ-ம்) நீ, நீர், நீயிர், நீவிர், எல்லீர், எ-ம். படர்க்கை. (உ-ம்) அவன், அவள், அவர், எ-ம். வரும். எல்லாமென்பது, மூவிடத்திற்கும் பொதுவெனக்கொள்க.

ஒருமையும் பன்மையும் வருமாறு. (உ-ம்) யான், நான், தன்மை ஒருமை; யாம், நாம், தன்மைப்பன்மை; நீ முன்னிலை ஒருமை; நீவிர் நீயிர் முன்னிலைப்பன்மை; அவன், அவள், படர்க்கை ஒருமை; அவர்கள், படர்க்கைப்பன்மை.

தன்மைக்கு உத்தமன், எ-ம். முன்னிலைக்கு மத்தியமன், எ-ம். படர்க்கைக்கு பிரதமன், எ-ம், வடநூலார் கூறுவர், எ-று. (கக)

52. சாரியையென்ப சார்பதமெழுத்தெனப்
பதத்தொடுவிகுதியும் பதமுமுருபும்
புணர்புளியிடையிற் புணர்வனவவற்றுள்
அ (1)ஏ உ ஐ குன் அன்ஞனின்ன
லற்றிற்றத்தந் தம்நம்நு மெனப்
பதினேழன்றிப் பிறவுமாம்பொதுச்
சாரியையவற்றோர் வழியன்ருகும்விகற்பமே.

(இ-ள்.) சாரியையாமாறுணர்த்துதும்.

தொடர்மொழியாகப் பதத்தோடுபதமும் பகுபதமாகப் பகுதியோடு விகுதியும் பெயர்ப்பொருளாகம் பெயரோடுருபும் புணருங்காலே நிலைப்பதத்திற்கும் வரும்பதம் விகுதியுரு புகட்குமிடையே சிலவெழுத்துஞ் சிலபதமும் ஓரோவிடத்துவரும்; வரின் அவைசாரியையெனப்படும். ஆகையிற் சொன்ன மூவகைப்புணர்ச்சிகட்குப் பொதுச்சாரியை மேற்சொன்ன அம்முதற்பதினேழும் பிறவுமாம்.

(உ-ம்) அ-தனக்கு, ஏ-கலனே தூணி, உ-சாத்தனுக்கு, ஐ-மற்றையவர், கு-மொழிகுவான், ன்-ஆன்கன்று, அன்-ஒன்றன்கூட்டம், ஆன்-இருப்பான், இன்-வண்டினை, அல்-நறுந்தொடையல்சூடி, அற்று-பலவற்றை, இற்று-பதிற்றுப்பத்து, அத்து-நிலத்தியல்பு, அம்-புளியங்காய், தம்-எல்லார் தம்மையும், நம்-எல்லா நம்மையும், நும்-எல்லீர்நும்மையும், என முறையே பதினேழுசாரியை வந்தவாறு காண்க. இவைபோல்வனபலவு முளவெனக் கொள்க.

ஆயினும் இவற்றிற்கெல்லா மொருவழியன்றி ஒன்றற்கொன்றும் இரண்டும் வருதலுமொன்றும் வாராமையும் ஒன்றற்கோரிடத்து வருதலு மோரிடத்து வாராமையுமாம்.

(உ-ம்) பதப்புணர்ச்சிக்கண்: மலையுச்சி-அலங்கல்வேல், சாரியையின்மை; மனவூக்கம்-மனத்தாண்மை, ஒன்றன் கண்வந்ததும் வாராமையும்; விகுதிப்புணர்ச்சிக்கண்: மலையான்-ஊரான், சாரியையின்மை; வெற்பன்-வெற்பினன், வில்லன்-வில்லினன், ஒன்றன் கண் வந்ததும் வாராமையும்; இனியுருபு புணர்ச்சிக்கண்: மலையை-புகழை, சாரியையின்மை; நிலத்துக்கு-நிலத்துக்கண்-நிலத்திற்கு-நிலத்தின்கண், மீளவும் நிலக்கு - நிலக்கண், ஒன்றன் கண்ணென்றுமிரண்டும் வந்ததுமொன்றும் வாராமையும் வந்த வழியே காண்க. ஆகையிலேற்குமிடங்களை யறிந்து வேண்டுவன வருவித்துப்புணர்க்க.

என்னை. – நன்சூல் "பதமுன் விகுதியும் பதமுமுருபும் புணர்வழியொன்றும் பலவுஞ் சாரியை வருதலுந்தவிர்தலும் விகற்பமுமாகும்." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (கஉ)

முதலோத்துச் சொற்பொதுவியல். — முற்றிற்று.

---

(1) ஏ என்று திருத்தப்படலாயிற்று. சூத்: 20. தொல்காப்பியம் முதலாம் இலக்கண நூல்களிற் சாரியை எழுத்தியலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு சொற்பொதுவியல்: சூத்: 130 பார்க்குக. இலக். விள: சூத்: 59.

இரண்டாமோத்துப்பெயர்

முதலாவது:- வேற்றுமையியல்.

53. பெயரேவேற்றுமை பெற்றிடம்பாறிணை
சாட்டித்தொழிலல காலங்காட்டா
மரபுகாரண மாக்கங்குறியென்
றவைநாற்றகுதி யாகுமென்ப.

(இ-ள்) மேலே வகுத்துக்கூறிய நால்வகைச் சொற்களு ளிவ்வோத்தின் கண்ணே பெயர்ச்சொல்லியல்பினை விளக்குதும்.

பெயரெனப்படுவன இனிவரும் வேற்றுமையுருபுகளைக் கொள்வதற்கு உரியனவாகி மேற்காட்டியமூவிடம் இருதிணைஐம்பால் என்றிவற்றைக்காட்டித் தொழிலின் காரணமாக வரும்பெயர் காலங்காட்டுவதன்றியே அல்லனவெல்லாங் காலங்காட்டாமல் வருமெனக் கொள்க.

அன்றியு மரபுப்பெயரும், காரணப்பெயரும். ஆகுபெயரும், இடுகுறிப்பெயரும் என நால்வகைப்படும் பெயரெல்லாமெனக்கண்டுணர்க. இவையே பொருட்பெயரும், வினையாலணையும் பெயரும், தொழிற்பெயரும், பண்புப்பெயரும் என இந்நால்வகை யுள்ளடங்கும்.

(உ-ம்) பொன்னன்-பொருட்பெயர், உண்டவன்-வினையாலணையும்பெயர், கடத்தல்-தொழிற்பெயர்.

(1)சண்டை, கூத்து, வேட்டை, முதனிலையில்லாத தொழிற்பெயர்கள், கருமை பண்புப்பெயர், எ-று. (க)

54. காரணமில்லன மரபுப்பெயரே
காரணங்காட்டிக் காரணப்பயன்கொளல்
காரணப்பெயரே காரணங்காட்டா
ததன்பயன்கொள்வ தாகுபெயரே
காரணங்காட்டினுங் காரணப்பயன்கொளா
விடுகுறிப்பெயரா மென்பகற்றோரே.

(இ-ள்) கூறியநால்வகைப் பெயர்களு மிவையெனயுணர்த்துதும்.

இவற்றுட்காரணமின்றிப் பொருளின் இயல்பினைக்குறித்து வருவன மரபுப்பெயரெனப் படும்.

(உ-ம்) மகன். மகள், கரி, பரி, பொன், மணி, வான், நிலம், அகம். புறம். இரா, பகல், வருடம். மாதம், கால், தலை, தளிர், பூ, காய், கனி, வட்டம், நீளம், வெம்மை, தண்மை, ஊண், தின், ஆடல், பாடல் என்பன மரபுப்பெயர்.

அன்றியும் பொருள், இடம், காலம் சினை குணம், தொழில், கருத்தா, மிகுதி என எண் காரணங்களால்வந்து அவற்றின் பயன்கொள்வன காரணப் பெயரெனப்படும்.

(உ-ம்) தமன், நமன், நுமன், எமன் என சுற்றத்தால்வருபெயரும்; ஒருவன் என எண்ணால்வருபெயரும்: அவையத்தான், அத்திகோசத்தான் என குழுவால் வருபெயரும்; வில்லினன், பூணினன் முதலிய பெயரும் பொருட்காரணப்பெயர்களாம், வெற்பன், பொருப்பன் என குறிஞ்சித்திணையால்வருபெயரும்; மறவன். எயினன் என பாலைத்திணையால் வருபெயரும்; ஆயன். அண்டன் என முல்லைத்திணையால்வருபெயரும்; ஊரன், உழவன் என மருதத்திணையால் வருபெயரும்; சேர்ப்பன். பரதவன் என நெய்தற்றிணையால்

---

(1) சண்டை முதலாம் பெயர்களை இலக். கொத்துரை. சூத்: 70. உரை பார்க்குக.

வருபெயரும்; காவலூரான், கருவூரான் என ஊரால்வருபெயரும்; அருவாளன், சோழியன் என தேயத்தால் வருபெயரும்; வானத்தான், விசும்பான் என வானுல்வரு பெயரும்; மண்ணகத்தான், பாதலத்தான் முதலியபெயரும் இடக்காரணப் பெயர்களாம். பிரபவன், இபவன் என வருடத்தால்வருபெயரும்: வேனிலான், காரான், என பருவத்தால் வரு பெயரும்; தையான், மாசியான், என மாதத்தால் வருபெயரும்; ஆதிரையான், ஓணத் தான், என நாளால்வருபெயரும்; நெருகலான், இற்றையான் முதலியபெயரும்; காலக் காரணப்பெயர்களாம். அலேகாதான், சுரிகுழலான், என உறுப்பால் வருபெயரும்; நெடுங் கையன், செங்கண்ணன் முதலிய பெயரும், சினைக்காரணப்பெயர்களாம், பெரியன், சிறியன், என அளவால்வருபெயரும்; அறிஞன், புலவன், என அறிவால்வருபெயரும்; அமுதனையான், விடமனையான், என ஒப்பால்வருபெயரும்; குறளன், கூனன் என வடிவால்வருபெயரும்; கரியன், சிவப்பன், என நிறத்தால் வருபெயரும்; தேவன், மானுடன், என கதியால்வரு பெயரும்; அந்தணன், அரசன், என சாதியால்வரு பெயரும்; சேரன், சோழன். என குடியால் வருபெயரும்; ஆசிரியன், படைத்தலைவன், என சிறப்பால்வருபெயரும்; நல்லவன், தீயன், முதலியபெயரும் குணக்காரணப்பெயர்களாம். ஓதுவான், ஈவான், என ஓதலீதலால் வருபெயரும்; வாணிகன், தூதன் முதலியபெயரும்; தொழிற்காரணப்பெயர்களாம். வள்ளு வப்பயன், குயக்கல், தொல்காப்பியம் முதலிய கருத்தாகாரணப்பெயர்.

கமுகந்தோட்டம், காரைக்காடு முதலிய மிகுதிகாரணப்பெயர். எண்வகைக்காரணங் களால் காரணப்பெயர்வந்தவாறு காண்க.

அன்றியும், பலகாரணங்களால் வரினும் வருமக்காரணங்காட்டாது ஒன்றன்பெயரை ஒன்றற்காக்கி வருவன ஆகுபெயரெனப்படும்.

(உ-ம்) புழுக்கப்பட்ட சோற்றை–புழுக்கல். எ-து, தொழிலாகுபெயர். புளியை யுடைய மரத்தினை–புளி, எ-து, சினையாகுபெயர்; கார்நிறத்தையுடைய மேகத்தை-கார், எ-து. குணவாகுபெயர்; பிறவாகுபெயர் 49–ஞ், சூத்திரத்திற்காண்க.

அன்றியும் பலகாரணங்களால் வந்தனவாகக்காட்டினும் அவற்றின் பயனைக்கொள் ளாது, இடுகுறியால் அக்காரணங்களைக்குறியாது இதற்கிது பெயரெனக்குறித்து ஒரு பொருளைத்தருவன இடுகுறிப்பெயரெனப்படும்.

(உ-ம்) கறுப்பன், எ–து குணக்காரணப்பெயரும், அறுமுகன், எ-து. சினைக்காரணப் பெயரும், கூத்தன், எ-து. தொழிற்காரணப் பெயருமாயினும். இவைமுதலாயின இதற்கிது பெயரெனக்குறித்து மக்கட்காயினும் விலங்குகட்காயினுஞ் சொல்லின் இடுகுறிப்பெயராம். இவையே தனித்துந் தொகுத்தும் வழங்கும். (உ-ம்) கறுப்பன், கூத்தன் முதலியன தனித் திய விடுகுறிப்பெயராம். படை, சேனை, நாடு, ஊர் முதலியன தொகுத்திய விடுகுறிப் பெயராம். இவ்விருவகையாகும் இடுகுறிப்பெயர்.

அன்றியும், (உ-ம்) மரம், மலை, கடல், நிலம், யாறு. சோறு, என்பன இடுகுறிப் பொதுப்பெயர். விள, பலா, பனை, என்பன இடுகுறிச்சிறப்புப்பெயர்.

பறவை, அணி, என்பன காரணப்பொதுப்பெயர். அன்னம், மயில், மூடி, என்பன காரணச் சிறப்புப்பெயர்.

முள்ளி, கறுப்பன். அந்தணன், என்பன காரணவிடுகுறிப்பெயர், முள்ளி, எ-து. முள்ளையுடையன வற்றையெல்லாம் உணர்த்துங்கால் காரணக்குறி, எ-ம். அவற்றுள் ஒரு செடியைமாத்திரம் உணர்த்துங்கால் காரணவிடுகுறி, எ'ம், கூறுவர். கறுப்பன், எ-து. கறுப்பையுடையவனை உணர்த்துங்கால் காரணக்குறி, எ-ம். கறுப்பில்லானை உணர்த்துங் கால் இடுகுறி, எ-ம். கூறுவர்.

வடநூலார் இடுகுறியை (1)உரூடி, எ-ம். காரணக்குறியை, 'யோகம், எ-ம். காரண விடுகுறியை, யோகரூடி, எ-ம். கூறுவர். இவற்றைத் தனித்தனி விளக்குதும், எ-று. (உ)

---

(1) நன்னூல்–சங்கரநம. உரை. சூத்: 62.

**55. வேற்றுமைப்படுத்தலின் வேற்றுமையாமிவை
பெயர்ஐ ஆல்குஇன் அதுகண்விளியெட்டே.**

(இ-ள்) பெயர்க்குரிய வேற்றுமையாமாறுணர்த்துதும்.

எவ்வகைப் பொருளும் வேறுபட அதன் பெயரீருகலரும் உருபெல்லாம் வேற்றுமையெனப்படும். இவற்றை வடநூலர் பிரத்தியமென்பர். அவையே பெயர் முதற் சூத்திரத்திற்காட்டிய எட்டெனக்கொள்க, எ-று. (ஈ)

**56. எழுவாயுருபா மியல்பிற்பெயரே
மீண்டதன்பொருளாம் வினைபெயர்வினவே.**

(இ-ள்) முதல்வேற்றுமை யிலக்கணமா மாறுணர்த்தும்.

முதல்வேற்றுமைக்கு உருபாவது. திரிபின்றித்தன்னியல்பாக நிற்கும் பெயர்தானேயாம். இதற்குப் பொருளாவன:- வினையைக்கொள்ளலும், பெயரைக்கொள்ளலும், வினவைக்கொள்ளலும், இதற்குப்பொருள்களாம். (உ-ம்) சாத்தன் வந்தான், கொற்றன்வாழ்க, அவன்பெரியன், என்பவை வினைகொளவந்தன. அரசனவன், ஆவொன்று, என்பவை பெயர்கொளவந்தன. அவன்யாவன், (1)அவள்யாவள், என்பவை வினக்கொள வந்தன. பிறவமன்ன.

வினைமுதல், கருத்தா. செய்பவன். இவை யொருபொருட்கிளவி.

வடநூலார் கருத்தாவெண்பர். வினைமுதற்பொருளாவது, தன்புடைபெயர்ச்சியாகிய செயலிற்சுதந்தரமுடைய பொருளாம்.

வேந்தன்வந்தான் என்புழி, வேந்தன் என்கிற பெயர்ப்பொருளாகிய ஒருவன் தன்புடைபெயர்ச்சியாகிய வருதற்றொழிலிற் சுதந்தரமுடைய பொருளாய் வினைமுதலாதல் காண்க,

இம்முதல் வேற்றுமைக்கு ஐம்முதலிய உருபுகளின்றாயினுஞ் சிறுபான்மை ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான் முதலாக ஐம்பாலிலும்வருகிற சொல்லுருபுகளுண்டு. (உ-ம்) கொற்றனானவன், கொற்றியானவள், கொற்றரானவர், கோவானது, கோக்களானவை, எனச் சில விடயங்களில்வரும். அன்றியுஞ் சாத்தனென்பவன் என வருதலுமறிக, எ-று. (ச)

**57. "இரண்டாவதனுரு பையேயதன்பொரு
ளாக்கலழித்த லடைதனீத்த
லொத்தலுடைமை யாதியாகும்."**

(இ-ன்) இரண்டாம் வேற்றுமையிலக்கண மாமாறுணர்த்துதும்.

இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு உருபு ஐ ஒன்றேயாகும். இதற்குப் பொருள் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், நீத்தல், ஒத்தல், உடைமை, இவை முதலியனவாம்.

(உ-ம்) அறத்தையாக்கினான், நூலைக்கற்றான், குடத்தை வனைந்தான், கோயிலைக் கட்டினான், இவை ஆக்கப்படுபொருள்.

மரத்தைக்குறைத்தான், கயிற்றை யறுத்தான், வினையை வென்றான், பகையைக் கொன்றான், இவை அழிக்கப்படு பொருள்.

தேரையூர்ந்தான், நாட்டை நண்ணினான், வீட்டைமேவினான், அறத்தையடைந்தான். இவை அடையப்பொருள்.

ஆசையைத்துறந்தான், அல்லலை யொழித்தான், காமத்தைநீத்தான், கலனைத்துறந்தான், இவை நீக்கப்படுபொருள்.

---

(1) வினக்கொளவருதல்: உலகத்து வழங்கும் மொழிகளிலும் வினவுக்கு எழுவாய் பயனிலை வருமாறில்லை. பயனிலை வேறு பொருளுடைத்து. தொல்: வேற்: சூ: 5. நன்னூற் சூத்: 290.

வேற்றுமையியல்: வாசக இலக்கணம் - யோன் அறிவானந்தம்பிள்ளை பார்க்குக. 1966. இங்கு கூறப்பட்டது: 2-7 வேற்றுமை உரை தொகைநிலை நோக்குக. வேற்றுமை அவ்வழி ஆராய்க.

பொன்னையொத்தான், புலியைப்போன்றான், வேலைநிகர்த்தான், வெற்பையனையாள், இவை ஒக்கப்படுபொருள்.

அருளையுடையான், பொருளையுடையான், அறிவையுடையான், பொறையையுடையான், இவை உடைமைப் பொருள். செயப்படு பொருளாவது. கருத்தாவின் றொழிற் பயனுறுவது. வருக்கையைவளர்த்தான் என்புழி, மண்வெட்டல், குழிதொட்டல், விதை நடுதல், புனல்விடுதன் முதலியசெயல் கருத்தாவின்றொழிலாம்.

தளிர்த்தல், பருத்தல், பூத்தல், காய்த்தன் முதலிய காரியம் அத்தொழிலின் பயனும். அப்பயனுக்கிடம் வருக்கை யாதலால், வருக்கை செயப்படு பொருளாம். அதனி லிருக்கும் பயனுக்கிடமாகுகை செயப்படுபொருண்மையாம்.

வருக்கை, எ-து. பலா. எட்டியைவெட்டினான் என்புழி, வாளால்வீசுதன் முதலிய செயல் கருத்தாவின் றொழிலாம். துண்டாதல், பிளவாதன் முதலிய காரியம் அத்தொழி லின் பயனும். அப்பயனுக்கிடம் எட்டியாதலால் எட்டிசெயப்படுபொருளாம். அதனிலிருக் கும் பயனுக்கிடமாகுகை செயப்படு பொருண்மையாம்.

கோட்டையைக் கட்டினான் என்புழி, கால்வெட்டல், நூல்கட்டல், சேறிடுதல், கல்லடுக்கன் முதலியசெயல் கருத்தாவின் றொழிலாம். மாடங்கூடமதின மாளிகையாதன் முதலிய காரியம் அத்தொழிலின்பயனும். அப்பயனுக்கிடங் கோட்டையாதலால் கோட்டை செயப்படுபொருளாம். அதனிலிருக்கும் பயனுக்கிடமாகுகை செயப்படுபொருண்மையாம்.

நகரையடைந்தான் என்புழி, நடந்து செல்லன் முதலிய செயல் கருத்தாவின் றொழிலாம். அடைதல் சேர்தன் முதலியகாரியம் அத்தொழிலின் பயனும், அப்பயனுக்கிடம் நகராதலால் நகர் செயப்படு பொருளாம். அதனிலிருக்கும் பயனுக்கிடமாகுகை செயப்படு பொருண்மையாம்.

நாயகியை நீக்கினான் என்புழி, வெறுத்தல், நீக்கல், முதலியசெயல் வினைமுதற் றொழிலாம். நீங்குதன் முதலியகாரியம் அத்தொழிலின்பயனும். அப்பயனுக்கிட நாயகியாத லால் நாயகிசெயப்படுபொருளாம். அவனிலிருக்கும் பயனுக்கிடமாகுகை செயப்படுபொருண் மையாம்,

குடத்தைநிகர்த்தான் என்புழி, உபமானமாக்குகையாகிய நிகர்த்தல், கருத்தாவின றொழிலாம். அதனுனுளதாகியபயன் உபமானமாகுகை அதற்கிடங் குடமாதலால் குடஞ் செயப்படுபொருளாம். அதனிலிருக்கும் பயனுக்கிடமாகுகை செயப்படுபொருண்மையாம்.

பொருளையுடையான் என்புழி, ஈட்டல், கூட்டன்முதலிய றொயல்செய்பவன்றொழிலாம். தனதாகக்கொள்ளுதன் முதலியகாரியம் அத்தொழிலின் பயனும், அப்பயனுக்கிடம் பொரு ளாதலால் பொருள் செயப்படுபொருளாம், அதனிலிருக்கும் பயனுக்கிடமாகுகை செயப்படு பொருண்மையாம்.

செயப்படுபொருண் மூவகைப்படும். (உ-ம்) சோற்றையுண்டான், எ-து. கருத்துண் டாய்ச் செயப்படுவது. சோற்றைக்குழைத்தான், எ-து. கருத்தின்றிச்செயப்படுவது. பதரையு நெல்லையும் பணத்திற்குக்கொண்டான், எ-து. இருமையுமாய்ச் செயப்படுவது, எ-ம். வரும்.

உண்டலைச்செய்தான், எ-து. அகநிலையாயிற்று. தன்னைப்புகழ்ந்தான், எ-து. செயப் படுபொருளே கருத்தாவாயிற்று. இச்செயப்படுபொருள் ஐயுருபோடன்றி மற்றையுரு புகளோடும்வரும். (உ-ம்) அடிசிலடப்பட்டது, எழுவாய்; அரிசியாலடிசிலாக்கினான், ஆல்: மலையொடொக்குமுலை, ஒடு; இலட்குக்கொள்ளுமிவ்வணிகலன். கு; பழியினஞ்சும்பாவலன், இன்; பிள்ளைத்தமிழது குற்றங்கூறினர், அது; தலைவன்கட்சார்ந்தான், கண்; எ-ம் வரும். செயப்படுபொருள்குன்றாத தன்வினைகளிலும் பிறவினைகளினும் இரண்டுருபுகளிணைந்திரண்டு செயப்படுபொருள் வருதலுமுண்டு.

(உ-ம்) பசுவினைப்பாலைக்கறந்தான், யானையைக் கோட்டைக்குறைத்தான், எ-ம். பகைவரைச் சிறைசாலையையடைவித்தான், சாத்தனைச் சாதத்தையுண்பித்தான், எ-ம், வரும்; முறையே காண்க.

செயப்படுபொருளை வடநூலார் கர்மம், என்பர். காரியம், எ-ம். வரும். ஆதியென்ற மிகையால் பல்வகை வினைகளும் இதற்குப் பொருளாம், (உ-ம்) வீட்டைவிரும்பினான், நூற்பொருளையறிந்தான், என்பவற்றுள் விரும்பலும், அறிதலு முதலிய வினைமுதற் றொழில் களுக்கு வீடும், பொருளும், விடயமாயினும் இவையுஞ் செயப்படுபொருளாம். மற்றை வேற்றுமைகளு மிவ்வாறறிக, எ-று. (ரு)

58. 'மூன்றாவதனுரு பாலானோடொடு
கருவிகருத்தா வுடனிகழ்வதன்பொருள்.''

(இ-ள்) மூன்றாம்வேற்றுமை இலக்கணமாமாறுணர்த்துதும்:

மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு உருபு, ஆல், ஆன், ஒடு, ஓடு இந்நான்குமாம். இதற்குப் பொருள்:—கருவிப்பொருளும், கருத்தாப்பொருளும், உடனிகழ்ச்சிப்பொருளுமாம். கருவி காரணம். எ-து. ஒருபொருட் கிளவி.

கருவிப்பொருள் இருவகைப்படும். (உ-ம்) மண்ணாற்குடத்தை வனைந்தான், கண்ணாற் கண்டான், உணர்வினாலுணர்ந்தான், இவை முதற்கருவிப்பொருள். தண்டசக்கரத்தாற் குடத்தைவனைந்தான், நாழியாலளந்தான், இவை துணைக்கருவிப்பொருள்.

கருத்தாப்பொருள் இருவகைப்படும். (உ-ம்) அரசனாற் கோயிற் கட்டுவிக்கப்பட்டது, தேர்செய்விக்கப்பட்டது, இவை ஏவுதற் கருத்தாப்பொருள். தச்சனாவாகிய கோயில், கோட்டை, இவை இயற்றுதற் கருத்தாப் பொருள்.

வடநூலார் எழுவாய்க் கருத்தனை அபியிதகருத்தன், எ-ம். மூன்றனுருபின் கருத்தனை அநபியிதகருத்தன், எ-ம். ஏவுதற்கருத்தனை எதுகருத்தன், எ-ம். இயற்றுதற்கருத்தனை பிரயோச்சியகருத்தன், எ-ம். கூறுவர்.

உலகத்தோடொப்ப வொழுகல், தவத்தொடு தானஞ்செய்வார், கனலொடுபுகை, குடையொடுநிழல், நூலொடுபுகழ், இவை உடனிகழ்ச்சிப்பொருள், ஆல், ஆன், இவ்வுருபுகட்குக் கருத்தாவுங் காரணமுஞ் சிறந்தனவாம். ஒடு. ஓடு, இவ்வுருபுகட்கு உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் சிறந்தனவாம்.

அன்றியும் ஆல், ஆன், நிற்குமிடங்கட்கு கொண்டு, எ-து உருபாம். (உ-ம்) வாள் கொண்டு வெட்டினான், எனவரும், ஒடு. ஓடு, நிற்குமிடங்கட்கு உடன், எ-து. உருபாம். (உ-ம்) மகளுடன் மருமகன் வந்தான், எனவரும்,

ஆல், ஆன், உருபுகள் தொறுவெனும் பொருளையுந்தரும். (உ-ம்) ஊராலோராலயம், எ-து. ஊர்தோறுமொவ்வோராலயம், என வரும். ஆல், ஆன், சினைப்பொருளாகவும் வேற்றுமை செய்யும். (உ-ம்) கண்ணாற்குருடன், காலால்முடவன், என வரும்.

ஒடு, ஓடு, நால்வகையாக வேற்றுமை செய்யும். (உ-ம்) தொடியொடு தொல்கவின் வாடியதோள், எ-து. வேறு வினையுடனிகழ்ச்சிப்பொருள். மலையொடு பொருதமாவியானை, எ-து. வினையின்பொருள். எழுத்தொடு புணர்ந்தசொல்,எ-து. ஒற்றுமைப்பொருள்.பாலொடு தேன்கலந்தற்றே, எ-து. கலப்புறுபொருள், சிறுபான்மை கருவிப் பொருளானது எழுவாயுருவோடும், நான் கனுருபோடும், ஐந்தனுருபோடும், ஆறனுருபோடும்வரும்.

(உ-ம்) கண்ணனதுகாணும், எழுவாய்; கண்ணிற்குக்காணலாம், கு; கண்ணிற்காணலாம், இன்; கண்ணதுகாட்சி, அது; என வரும்.

கருவியை வடநூலார் கரணம் என்பர், எ-று. (சு)

59. 'நான்காவதற்குரு பாகுங்குவ்வே
கொடைபகைநேர்ச்சி தகவதுவாதல்
பொருட்டுமுறையாதியி னிதற்கிதெனல்பொருளே.''

சூத்: 58. நன்னூல் சூத்: 297. சூத்: 59. நன்னூல் சூத்: 298.

(இ-ள்) நான்காம் வேற்றுமையிலக்கணமாமாறுணர்த்துதும்.

நான்காம் வேற்றுமைக்கு உருபு கு ஒன்றேயாகும். இதற்குப்பொருள்:- கொடை, பகை, நேர்ச்சி, தகவு, அதுவாதல், பொருட்டு, முறை, இவை முதலியனவாம்.

(உ-ம்) புலவற்குப் பொன்னைக்கொடுத்தான் என்புழி, பொன் கொடைப்பொருள், அதனோடு சம்பந்தமுடைய பொருள் புலவனுதலால் புலவன் கோளிப்பொருள். கொடுத்தலும் ஏற்றலும் பலவகைப்படும். (உ-ம்) அரசனுக்கமைச்சனணிகொடுத்தான், எ-து. இழிந்தோனளித்தல். அமைச்சனுக் கரசனுடை யளித்தான், எ-து. உயர்ந்தோனளித்தல். பாண்டியனுக்கு விருந்திட்டான் சோழன், எ-து. ஒப்போனளித்தல். கள்ளனுக்குக் கசையடி கொடுத்தான், எ-து. வெறுப்பாயளித்தல். கணவனுக் கின்பங்கொடுத்தாள், எ-து. விருப்பாயளித்தல். மருமகனுக்கு மகளைக் கொடுத்தான், எ-து. வழக்கத்தி லளித்தல். மகனுக்காசு கொடுத்தான், எ-து. உரிமையலளித்தல். அரசனுக்குத் திறை கொடுத்தான். எ-து. அச்சத்தி லளித்தல். தாய்தந்தைக்குத் திவசங்கொடுத்தான், எ-து. பாவனையளித்தல். இவை கொடைப்பொருள்.

தனக்குத்தான் சோறிட்டான், எ-து. ஈவோனற்றல். குருவிற்குக் கொடைகொடுத்தான், எ-து. மிக்கோனேற்றல், சோற்றிற்கு நெய்விட்டான், எ-து. உணர்வின்றியேற்றல், ஆவிற்கு நீர்விட்டான், எ-து. கேளாதேற்றல், இரப்போர்க்கீந்தான். எ-து. கேட்டேயேற்றல், மாணுக்கனுக் கறிவுகொடுத்தான், எ-து. ஏலாதேற்றல். இவையேற்றல். மக்கட்குப் பகை வெகுளி, தன்னேய்க்குத் தானே மருந்து, பாம்புக்குப்பகை கருடன். எலிக்குப்பகை பூனை, இவை பகைப்பொருள்.

அறத்திற்குப் பொருணேர்ந்தான், விளக்கிற்குநெய், இவை நேர்ச்சிப் பொருள். புலவர்க்குரித்தே புகழ், அறத்திற்குத்தக்கதருள், இவை தகுதிப்பொருள். ஆடைக்குநூல், ஆழிக்குப்பொன், இவை முதற்காரணகாரியமாகிய அதுவாதற் பொருள்.

முதற்காரணம், ஆதிகாரணம், சமவாயிகாரணம், முக்கியகாரணம், என்பன ஒரு பொருட் கிளவி.

கூலிக்குழைத்தான், கூழிற்குக்குற்றேவல், இவை நிமித்தகாரண காரியமாகிய பொருட்டுப் பொருள். எனக்குத்தாய், உனக்குமகள், இவை முறைப்பொருள்.

ஆதியென்ற மிகையால் கைக்குக்கடகம், கரும்பிற்குவேலி, மயிருக்கெண்ணெய், உயிருக்குண்டி, நாய்க்கு நட்பு, தாய்க்குக்காதல், எனக்கு நல்லவன், அரசற்கமைச்சன், ஊருக்குப் பொய்கையணி, பொய்கைக்கணி கான்யாறு, எ-ம். வரும்.

சிறுபாண்மை கோடற்பொருளானது எட்டாம் வேற்றுமையொழிந்த மற்றையுருபகலோடும் வரும். (உ-ம்) இரப்பவரென்பெறினுங்கொள்பவர், எழுவாய்; செய்யவடவ்லை யைக் காட்டிவிடும், ஐ; நாகராற்பவி, ஆல். நாகரினன்பு செய்தான். இன்; நாகரது பவி, அது; ஊர்க்கட்சென்றான், கண்: என வரும். இதனை வடநூலார் சம்பிரதானம் என்பர், எ-று. (எ)

60, "ஐந்தாவதனுரு பில்லுமின்னு
நீங்கலொப்பெல்லை யேதுப்பொருளே."

(இ-ள்) ஐந்தாம் வேற்றுமை யிலக்கண மாமாறுணர்த்துதும்.

ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு உருபு இல், இன், என இவ்விரண்டுமாகும். இதற்குப் பொருள்:— நீக்கப்பொருளும், ஒப்புப்பொருளும், எல்லைப்பொருளும், ஏதுப்பொருளுமாம். (உ-ம்) ஊரினீங்கினான், எ-ம். குறள்-தலையினிழிந்த மயிரனையர்மாந்தர் நிலையினிழிந்தக் கடை—எ-ம். இவை நீக்கப்பொருள்.

காக்கையிற்கரிதுகளம்பழம். எ-ம். குறள்;— 'சிறுமைபல செய்து சீரழிக்குஞ் சூதின் வறுமைதருவ தொன்றில்.' எ-ம். இவை ஒப்புப்பொருள்.

சூத்: 60. நன்னூல் சூத்: 299.

நீங்கல் – √ நீங்கு = தன்வினை நீக்கம் – √ நீக்கு = பிறவினை	உதாரணங்கள் நீங்கல் ஒக்கும். இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள்: நீத்தல்.

அதனின் மெல்லிதிது. அதனிற்பெரிதிது. இவை ஒப்பொடுநீங்கல், திருக்காவலூரின் மேற்கு, யாற்றின்வடக்கு, மதுரையின் வடக்குச் சிதம்பரம், இவை எல்லைப் பொருள்.

அறிவிற்பெரியன், பொருளிலெளியன், எ-ம். இவை ஏதுப்பொருள்.

சிறுபான்மை இவ்வைந்தனுபு மூன்றனுருபோடும் நான்கனுருபோடும் வரும். (உ-ம்) பாம்பினிற்கடைந்தகடல், வாளின்வெட்டினன், ஆல்; சிதவெறும்பாதி மூக்கறிவின் மூவறிவுயிர், கு; எ-ம். வரும்.

மதுரையை நீங்கினன் என இரண்டனுருபுபோடு நீக்கப் பொருளும், புதுவைக்குத் தெற்குப் புலியூர் என நான்கனுருபோடு எல்லைப்பொருளும், வந்தவாறறிக. வடநூலார் நீக்கப்பொருளை அபாதானம், எ-ம். எல்லைப்பொருளை அவதி, எ-ம். கூறுவர்.

சிறுபான்மை இல், இன், இவ்வுருபுகளோடு உம் சேர்ந்துவரும். (உ-ம்) அவனிலும் பாமரன். இவனினும் பெரியன், என வரும். இல், இன் எல்லைப் பொருளில் ஐ யுருவோடு காட்டிலும் பார்க்கிலுஞ்சேர்ந்து சொல்லுருபுகளாகவரும். (உ-ம்) அவனைக்காட்டிலும் வல்லவனிவன், இவனைப் பார்க்கினு மூடனவன், எனவரும். நீக்கப்பொருளில் இல், இன் உருபுகளின்மேல், நின்று, இருந்து, தனித்தும் உம்பெற்றுஞ்சொல்லுருபுகளாகவரும். (உ-ம்) ஊரினின்று நீங்கினன், ஊரிலிருந்துபோனன். ஊரினின்றும்வந்தான், ஊரிலிருந்தும்போனன், எ-ம். வரும், எ-று. (அ)

61. "ஆறனொருமைக் கதுவுமாதுவும்
பன்மைக்கவ்வு முருபா பண்புறுப்
பொன்றன்கூட்டம் பலவிளீட்டந்
திரிபினக்கஞ்சேர்ந்த தற்கிழமையும்
பிறிதின்கிழமையும் பேணுதல்பொருளே."

(இ-ள்) ஆறும்வேற்றுமை யிலக்கண மாமாறுணர்த்துதும்.

ஆறும்வேற்றுமைக்கு உருபு அது, ஆது, அ இம்மூன்றுமாகும், ஒருமைப் பெயர்க்கு அது, ஆது, உருபாம், பன்மைப் பெயர்க்கு அ உருபாம். இதற்குப்பொருள்:- குணம், உறுப்பு, ஒரு பொருட்டிரட்சி, பல பொருட்டிரட்சி, ஒன்றுதிரிந்தொன்றுதல் ஆகியதற்கிழமை ஐந்தும், பிறிதின்கிழமை மூன்றும், இவை முதலியனவாம்.

தன்னோடொற்றுமை யுடையபொருள் தற்கிழமை, தன்னின்வேறாகியபொருள் பிறிதின்கிழமை. கிழமை, எ-து. உரிமை. (உ-ம்) எனதுகை, எனதுகை, நினதுநிலம், நினது நிலம், ஒருமையில் அது ஆது வந்தன. என் கைகள், தனதாள்கள், புலியநகங்கள், பன்மையில் அ வந்தது. சிந்தாமணி. "நுனைசீறடி நோவநடந்து செலே, லெனதாவியகத் துறைவாயெனுநீ, புனைதாரவனே பொய்யுரைத் தனையால், வினையே னொழியத் தனியேகினையே," எ-ம். வரும். தற்கிழமை. (உ-ம்) காக்கையதுகருமை, கொக்கதுவெண்மை, இவை பண்புத்தற்கிழமை, சாத்தனதுகை, யானையதுகோடு, செய்யுளதடி, இவை உறுப்புத்தற்கிழமை. நெல்லது குப்பை. மாந்தரதுதொகுதி, எள்ளதிட்டம். இவை ஒன்றன் கூட்டத்தற்கிழமை. மஞ்சளதுபொடி, நெல்லது சோறு. இவை ஒன்றுதிரிந்தொன்றுயதன்றற்கிழமை. சிலநூலார் சாத்தனதுசெலவு, வருகை, இருக்கை, இவை தொழிற்றற்கிழமை என்பர்.

பிறிதின்கிழமை. (உ-ம்) சாத்தனதாடை, அரசனதாழி, ஆவினது கன்று, இவை) பொருட்பிறிதின்கிழமை. சாத்தனதுவீடு, புலியதுகாடு, இவை இடப்பிறிதின்கிழமை. புதனது வாரம், மன்மதனதுவேனில், இவை காலப்பிறிதின்கிழமை.

இச்சம்பந்தப் பொருள் இம்மூவுருபுகளோடன்றி ஐந்தனுருபோடும் எழனுருபோடும் வரும். (உ-ம்) தருவினீங்கின கொம்பு, இன்; உயிரின்கணணுணர்வு, கண்; எ-ம். வரும். சிறுபான்மை உடைய வென்னுஞ் சொல்லுருபாயினும் குவ்வுருபாயினும் வரும், (உ-ம்) சாத்தனுடையமகன். மகள், சாத்தனுக்குமகன்-மகள், எ-ம். வரும். ஓரோவிடத்து அவனது மனையாள், அரனது தோழன், என உயர்திணையில் அதுவுருபும் வரும்.

வடநூலார் சம்பந்தப் பொருளை சேடார்த்தம் என்பர். எ-று. (கூ

சூத்: 61. நன்னூல் சூத்: 300. சிந்தாமணி: செய்: 1517.

62. ''எழனுருபு கண்ணாதியாகும்
பொருண்முதலாறு மோரிருகிழமையி
னிடனாய்நிற்றலி னிதன்பொருளென்ப.''

(இ–ள்) ஏழாம் வேற்றுமையிலக்கண மாமாறுணர்த்துதும்.

ஏழாம் வேற்றுமைக்கு உருபு கண் முதற்பலவுமாம். இதற்குப்பொருள்:- பொருளிடங்காலஞ் சினைகுணந் தொழிலென்றிவ்வாறுந் தற்கிழமையானும் பிறிதின் கிழமையானும் ஒன்றற்கிடனாய்நிற்ப இதற்குப் பொருளாம்.

பொருளிடமாதற்கு. (உ-ம்) மணியின்கண்ணொளி, தற்கிழமைப் பொருட்கிடம்; தினையின் கட்கிளி, பிறிதின்கிழமைப் பொருட்கிடம. இடமிடமாதற்கு, (உ-ம்) கடலின் கட்டிரை, தற்கிழமைப் பொருட்கிடம்; ஆகாயத்தின் கட் பறவை, பிறிதின்கிழமைப் பொருட்கிடம். காலமிடமாதற்கு, (உ-ம்) நாளின் கண்ணாழிகை, தற்கிழமை பொருட்கிடம்! காரின்கண்முல்லை, பிறிதின் கிழமைப் பொருட்கிடம். சினையிடமாதற்கு, (உ-ம்) கையின்கண்விரல், தற்கிழமைப் பொருட்கிடம்; கையின்கட்கடகம், பிறிதின்கிழமைப் பொருட்கிடம், குணமிடமாதற்கு, (உ-ம்) நிறத்தின் கண்ணெழில், தற்கிழமைப்பொருட்கிடம்; இளமைக்கட் செல்வம். பிறிதின்கிழமைப் பொருட்கிடம். தொழிலிடமாதற்கு. (உ-ம்) ஆடற்கட்சதி, தற்கிழமைப் பொருட்கிடம்; ஆடற்கட்பாட்டு, பிறிதின் கிழமைப் பொருட்கிடம், அன்றியுங் கண் முதற்பலவும் இதற்குருபென்றமையால் இங்ஙனங் கண்ணென்பதிடத்தைக் குறித்தலின் எவ்வகையிடத்திற்கு மேற்றபெயரெல்லா மிதற்குருபாக வேற்பன. கண்முதலாக விருபத்தெட்டும் இடப்பொருள், காட்டும் உருபுகளென்று நன்னூலில் விரித்துந்தந்தது.

(நன். சூத்: 302) "கண்கால்கடையிடை தலைவாய்திசைவயின், முன்சார்வலமிடமேல் கீழ்புடைமுதல், பின்பாடளைதேமுழைவழியு ழியுளி, யுள்ளகம்புறமில்விடப்பொருளுருபே.''

இதற்கு, (உ–ம்) ஊர்க்கணிருந்தான்–கண், ஊர்க்காணிவந்தபொதும்பர்-கால். வேலின் கடைமணி போற்றிண்ணியாள்-கடை, நல்லாரிடைப்புக்கு–இடை, வலைத்தலைமானன்ன நோக்கியர்-தலை, குரைகடல்வாயமுதென்கோ-வாய், நேர்த்திசையிருந்தான்–திசை, அவர் வயிற் செல்லாய்-வயின்-கற்றூர்முற்றோன்றுகழிவிரக்கர் முன், காட்டுச்சாரோடுங்குறுமுயால்-சார். கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும் வலம், இல்விடப்பரத்தை–இல், தன்மேற்கடுவரை நீரிற்கடுத்துவரக்கண்டும். மேல், பிண்டிக்கண்ணார் நிழற்கீழெழுந்தமடிகள்-கீழ், எயிற்புடை நின்றான்–புடை, சுரன் முதல்வந்தவுரன் மாய்மாலை-முதல், காதலிபின்சென்றதம்ம–பின், நாம்பாடணையாதநாள்–பாடு, கல்லளைச்சுனைநீர்-அளை, தோழிக்குரியவை கோடாய்தேத்து–தேம், அவனுழைவந்தான்–உழை, நின்றதோர் நறவேங்கை நிழல்வழியசைந்தன்ன-வழி, உறையுழியோலைபோல-வழி, குயில்சேர் குளிர்காவுளி சேர்ந்துறையும்-உளி, முல்லையங் குவட்டுள்வாழும்–உள், பயன் சாரப்பண்பில் சொற்பல்லாரகத்து–அகம், செல்லுமென்னுயிர்ப் புறத்திறுத்தமருண்மாலை-புறம், ஊரிலிருந்தார்-இல், கண்ணகன்ஞாலம், வீட்டின் புறத்திலிருந்தான், எ–ம். வரும்.

இவ்வுருபுகட்கு இன்னும் வேறுபொருளுண்டு, கூட்டிப்பிரிக்குங் கூட்டமும், பிரித்துக் கூட்டுங் கூட்டமும், இருவரின் முடியுமொருவினைத் தொழிலுமாகிய விடமில்லாத விடங்களும் அவ்வுருபுகளின் பொருளாம்.

(உ–ம்) குறிலைந்தனுள் அ. இ. உ, என்னுமிம்மூன்றுஞ் சுட்டு. அவருள் வல்லவனிவன்–கூட்டிப்பிரிக்குங் கூட்டம், விஞ்சையில்லாதவனை விலங்கினுள்வைத் தெண்ணப்படும்-வித்தையுள்ளவன் விண்ணவருள்வைத் தெண்ணப்படும்-பிரித்துக்கூட்டுங் கூட்டம். அவனுமிவனும் போர்செய்தற்கண் மழைபெய்தது-சூதாடற்கட்டூக்கம் வந்தது. இருவரின் முடியுமொரு வினைத் தொழில், எ-ம். வரும்.

சிறுபான்மை இவ்விடப்பொருள் எழுவாயுருபோடும் இரண்டனுருபோடும் நான்கனுருபோடும் வரும். (உ-ம்) தூண்போதிகையைத் தொட்டது–எழுவாய், தூணைச்சார்த்தான்-ஐ. இன்றைக்கு வருவான். கு-எ–ம். வரும். இதனைவிட நூலார் அதிகரணம் என்பர். எ-று.

சூத்: 62. நன்னூல் சூத்: 301.

63. அதனோடைம்முல லாறுமேற்கும்.

(இ-ள்) இனிச்சில விகற்ப மாமாறுணர்த்துதும்.

அதுவென்பது ஆறும் வேற்றுமைக்கு உருபாமெனினும் அதுவே முதற்பெயரோடு கூடி அன்சாரியை பெற்ற ஐம்முதல் கண்ணீருகிய ஆறுருபுகளோடு புணர்ந்து வருமெனக்கொள்க.

(உ-ம்) சாத்தனதனை, சாத்தனதனுல். சாத்தனதற்கு, சாத்தனதனின், சாத்தனது, சாத்தனதன்கண், எ-ம். வரும்.—நன்னூல். "ஆறனுருபுமேற்குமவ்வுருபே." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (கக)

64. "ஐஆன்குச்செய் யுட்கவ்வுமாகு
மாகாவஃறிணைக் கானல்லாத."

(இ-ம்) சில வேற்றுமையுருபு திரிதற்குப் (1)புறனடையா மாறுணர்த்துதும்.

செய்யுனிடத் துயர்திணைப் பெயரொடுவந்த ஐ ஆன் கு என்னுமூன்று வேற்றுமை யுருபுகடிரியவும் பெறும். திரிந்துழி அகரமா மெனக்கொள்க.

(உ-ம்) காவலோனைக்களிறஞ்சும். எ-து. காவலோனக்களிறஞ்கும், எ-ம். புலவரானுரைத்த நூல், எ-து. புலவரானவுரைத்த நூல், எ-ம். கடிநிலையின்றே யாசிரியற்கு. எ-து. ஆசிரியற்க, எ-ம். வரும்.

அஃறிணைப் பெயர்களோடோவெனில், ஆனெனு முருபு திரியவும் பெறும், ஒழிந்த ஐயும் குவ்வுந்திரியா. (உ-ம்) புள்ளினு னெழுந்த வோதை, எ-து. புள்ளினன வெழுந்த வோதை, எ-ம். வரும். ஆயினுமிவையெலாஞ் சிறுபான்மையெனக்கொள்க. எ-று. (கஉ)

65. உவ்வீறுவினுச்சுட் டெண்ணிவைவேற்றுமை
வழியன்சாரியை மருவவு பெறுமே
யற்றுறும்பன்மையாம் வினுச்சுட்டெனப
வவ்விறுமஃறிணைப் பன்மைக்கற்றே.

(இ-ள்.) ஐம்முதலாறுருபுஞ் சாரியையும் புணர்ச்சியாமா றுணர்த்துதும்.

உகரவீற்று வினுப்பெயருஞ் சுட்டுப்பெயரும் எண்ணின்பெயரும் ஐம்முதலாறு வேற்றுமை யுருபுகளோடு புணருங்காலும், வேற்றுமைப் பொருளாய் மற்றொரு பெயரொடு தொடருங்காலும், அன்சாரியையணையவும் பெறும்.

(உ-ம்) யாதனையுமியான், யாதன்கொம்பு, எ-ம். அதனை, இதனை, உதனை, அதனியல்பு, இதனிலே, உதன்வழி, எ-ம். ஒன்றனை, இரண்டனை, மூன்றனை, ஒன்றன்பால், ஆறனுருபு, எட்டனியல்பு, எ-ம். மூவகைப் பெயருமிருவழி அன்சாரியை பெற்றவாறு காண்க.

மருவவுமென்றும்மை வந்தமையாலச் சாரியையின்றியும் வேற்றுமையுருபு பெறுமென்றுணர்க. (உ-ம்) யாதை, அதை, ஒன்றை, பிறவுமன்ன. மீளவும் பொது முறையால் இன்சாரியை பெற்றுவரும். (உ-ம்) யாதினுல், அதினுல், ஒன்றின்முதலிய, எ-ம். தொடர்மொழியாக நிற்புழி அன், இன், என்றிரு சாரியையி லொன்றின்றி வழங்கா. (உ-ம்) இதன் பொருள், இதின் பொருள், ஒன்றன்பால், ஒன்றின்பால், எ-ம். பிறவுமன்ன. இவற்றுள்ளும் அன்சாரியை சிறப்பெனக்கொள்க.

அன்றியுஞ் சுட்டுச்சொற்பன்மை. (உ-ம்) இவை, அவை, உவை, இவ், அவ், உவ், எ-ம். வினுச்சொற்பன்மை. (உ-ம்) எவை, எவ், யாவை, எ-ம், இவையெலாம் அற்றுச் சாரியை பெற்றுருபோடு புணரும். (உ-ம்) இவற்றை, அவற்றை, உவற்றை, எவற்றை,

---

சூத்: 64. நன்னூல் சூத்: 318.

(1) புறம் > புறன்: புறநடை, புறனடை; புறன்+அடை என்றூர், சங்கரநமச். நடை என்று உவின்சுலோ பிரித்தார். புறன்+அடை சங்கரநமச். நடை என்பது அடை என்பது சரி. நன். சூத்.
உவின்சலோ அகராதி – பக்: 802 பார்க்குக.
புறன்+நடை எனப்படுவது சரி. புறனடை என்று திருத்தலாயிற்று.

யாவற்றை, எ-ம். பிறவுமன்ன. மீளவும் அற்றுச்சாரியையோடு இன்சாரியை பெற்றுருபோடு புணரவும்பெறும். (உ-ம்) இவற்றினை, இவற்றினால், இவற்றிற்கு, இவற்றினின், இவற்றினது, இவற்றின்கண், எ-ம். பிறவுமன்ன. அன்றியுமினிச் சொல்லும்படி அஃறிணைப் பெயருட்சில பன்மையில் அ வென முடியும். இவையெல்லாம், அற்றுச்சாரியை பெற்றுருபோடு புணரும். (உ-ம்) பல-பலவற்றை, சில-சிலவற்றை, அரிய-அரியவற்றை, பறப்பன-பறப்பனவற்றை, எ-ம். பிறவுமன்ன. தொல். சூத்: 198 — "எண்ணினிறுதியன்னொடு சிவணும்." எ-து. மேற்கோல். (கஉ)

66. "எல்லாமென்ப திழிதிணையாயி
னற்றேடுருபின் மேலுமுறுமே
யன்றேனம்மிடை யடைந்தற்றுகு
மெல்லாருமெல்லீரு மென்பவற்றும்மை
தவ்விநிரலே தம்நும்சாரப்
புல்லுமுருபின் பின்னரும்மே."

(இ-ள்.) இதுவுமது:

எல்லாமெனும்பெயர் அஃறிணையானகாலை அற்றுச்சாரியையுமுருபின்மேலும்மையும் பெறும்.

(உ-ம்) எல்லாவற்றையும் – எல்லாவற்றேடும், எ-ம். அவ்வாறடைமொழியாக வரினுமாம். (உ-ம்) எல்லாவற்றுத்தலையும் - எல்லாவற்றுக்காதும், எ-ம். அதுவே உயர்திணையானகாலை இடையே நம்மெனுஞ்சாரியை யுருபின் மேலும் மும்பெறும். (உ-ம்) எல்லாநம்மையும் - எல்லாநம்மாலும், எ-ம். அவ்வாறடைமொழியாக எல்லாந்தலையும் - எல்லாங்காதும், எ-ம்.

அன்றியும், எல்லாரு மெல்லீருமென இருமொழியுமீற்றும்மை ஒழிந்து முறையே தம் நும் எனச்சாரியையுமுருபின்மேலும்மையும் பெறும். (உ-ம்) எல்லார் தம்மையும் - எல்லார்தம்மாலும், எ-ம். எல்லீர் நும்மையும் – எல்லீர் நும்மாலும், எ-ம். அவ்வாறடைமொழியாக எல்லார்தங்காதும் - எல்லீர்நுங்காதும், எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. எ-று. (கச)

67. "ஆமாகோனவ் வணையவும்பெறுமே."

(இ-ள்.) இதுவுமது.

ஆ, மா, கோ என்னு மிம்முப்பெயரும் னவ்வெனுஞ் சாரியைபெற் றுருபோடு புணரும்.

(உ-ம்) ஆன், மான், கோன், ஆனை, மானை, கோனை, ஆனால், மானால், கோனால், எ-ம். பிறமவுன்ன. அவ்வாறடைமொழியாக ஆன்கன்று, மான்றலை, கோன்குணம், எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. இங்ஙன மா, எ-து. விலங்கு, மரம், இவையெனக்கொள்க.

அன்றியும், னவ்வணையவுமென்றமையா லச்சாரியை யணையாமலும் பொதுவழியால் உருபு பெற்றுவரும். (உ-ம்) ஆவை, ஆவினை, மாவை, மாவினை, கோவை, கோவினை, எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. எ-று. (கரு)

68. "தான் தாம் நாமுதல் குறுகும்யான்யாம்
நீ நீர் என் எம நின் நும் ஆம் பிற
குவ்வின் அவ்வரு நான்காறிரட்டா."

(இ-ள்.) இதுவுமது. தான், தாம், நாம், என முப்பெயரு முதலுயிர்குறுகி, தன், தம், நம் எனவாகி ஐம்முதலாறுருபுகளைப் பெறும்.

அன்றியும் யான் எ-து. என், யாம் எ-து, எம் நீ எ-து. நின், நீர் எ-து. நும், எனவாகி அவ்வுருபுகளைப் பெறும். அன்றியும், குவ்வெனு நான்காம் வேற்றுமையில் அ எனுஞ்சாரியைபெற்றுக் ககரமிரட்டும்.

66ம் சூத்திரம் – நன்னூல் சூத். 245, 246 ஆயது.
67ம் சூத்திரம் - நன்னூல் சூத்: 248. தொல்: எழு: 232.

அன்றியுமெழுத்தின் விகாரங்களுட்சொன்னபடி தனிக்குறிலீற்ற வொற்றொழுத்துயிர் வரி னிரட்டுமென்றமையான் மற்றவிடத்தீற்று மெய்யெழுத்திரட்டு நான்காம் வேற்றுமை யிடத்தும் ஆறும் வேற்றுமையிடத்து முயிரொடுபுணரினுமிரட்டா.

(உ–ம்) தன்னை, தன்னால், தனக்கு, தன்னின், தனது, தன்கண், எ-ம். தம்மை, நம்மை, என்னை, எம்மை, நின்னை, நும்மை, எ-ம். பிறவுமன்ன. நீர், நீவிர், நீயிர், ஒரு வழியாக நும்மாம். அன்றியுஞ்சூத்திரத்துட் பிறவென்றதனால் நீ, எ-து. உன் - நுன், எ-ம். நீர், எ-து. உம் - நும், எ-ம். வரும்.

அன்றியு மிவையெல்லாந் தம்மொற்றிரட்டின விடத்துஞ் செய்யுள்வேண்டுழி இரட்டாமல் வரவும் பெறும். (உ-ம்) எனை, நினை, நமை, நுமை, தனை, தமை, எ-ம். பிறவு மன்ன. எ-று. (௬௯)

69. "எட்டனுருபே யெய்துபெயரீற்றின்
றிரிபுகுன்றன் மிகுதலியல்பயற்
றிரிபுமாம்பொருள் படர்க்கையோரைத்
தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே."

(இ-ள்.) எட்டாம் வேற்றுமையிலக்கண மாமாறுணர்த்துதும்:

எட்டாம்வேற்றுமைக்கு உருபு: - தன் பெயரீற்றினதுதிரிபும், ஈற்றினது கேடும், மிகுதலும், இயல்பும், ஈற்றயலின்றிரிபும், ஈறுகெடுதலு, மீற்றயற்றிரிதலும், ஈறுகெட்டீற்றயறிரிந்தேமிகுதலுமாம். இதற்குப் பொருள் அழைப்பது. அழைத்தலும் விளித்தலுமொக்கும். இஃது விளிவேற்றுமை; விளித்தற்குக்கருவியானவுருபை விளி, எ-து. காரியவாகு பெயர்.

(உ–ம்) நம்பீ – அன்னா, தன் பெயரீற்றினது திரிபு; ஐய-மன்ன, ஈற்றினதுகேடு; ஐயனே - மன்னனே, மிகுதல்; ஐயன்கூறாய் – நம்பிவாராய், இயல்பு; ஐயான்கேள் - ஊரீர் வம்மின், ஈற்றியலின்றிரிபு; ஐயா–கண்ணா, ஈறுகெட்டீற்றயற்றிரிதல்; ஐயாவே-கண்ணாவே, ஈறுகெட்டீற்றயற் றிரிந்தீற்றின் மிகுதல்; இவ்வாறெல்லாப்பெயர்க்கு மேலாமையால் வேறு வேறாகத் தருவோம். அவற்றைத் தத்தமிடத்திற் காண்க.

இதனை வடநூலார் சம்போதனமென்பர். எ–று. (௭௰)

70. எப்பெயர்க்கண்ணு மியல்புமேயு
மிகரநீட்சியு முருபாமன்னே.

(இ–ள்.) மூவகைப் பெயர்களுக்கும் பொதுவாகிய விளியுருபாமாறுணர்த்துதும்.

உயர்திணைப்பெயர்க்கும் அஃறிணைப் பெயர்க்கும் பொதுப்பெயர்க்கும் விளியுருபா வன:– இயல்பாதலும் ஏகாரமிகுதலும் இகரமீகாரமாதலுமாம்.

(உ-ம்) முனிகூறாய், நம்பிகூறாய், வேந்துகூறாய், ஆடூஉக்கூறாய், விடலைகூறாய், கோக்கூறாய், இறைவன்கூறாய், மகள்கூறாய், மாந்தர்கூறீர், குருசில்கூறாய், ஆய்கூறாய், இயல்பாயின. வேந்தே, வேளே, மாந்தரே, சேயே, ஏகாரமிக்கன. நம்பீகூறாய், தோழீவாராய், இகரமீகாரமாயின. இவை உயர்திணைப் பெயரில் வந்தவிளி.

புறவழகியை, தும்பியினியை, கிளிகொடியை, வண்டுகொடியை, பூக்கொடியை, சேக்கொடியை, வானடகொடியை, நோக்கொடியை, அன்னங்கூறாய், மான்கூறாய், பேய் கொடியை, சூர்கொடியை, வேல்கொடியை, யாழினியை. தேள்கொடியை, இயல்பாயின; புறவே, சுறவே, கிளியே, அளியே, ஏகாரமிக்கன. கிளீ, தும்பீ, இகரமீகாரமாயின. இவை அஃறிணைப் பெயரில் வந்தவிளி.

பிதாவுரையாய், நம்பிநல்காய், ஆண்கூறாய், தாய்கேளாய், இயல்பாயின;

ஆணே, பெண்ணே, தாயே, பிதாவே, ஏகாரமிக்கன. சாத்தீ, கொற்றீ, இகரமீகார மாயின. இவை பொதுப்பெயரில் வந்தவிளி. மன்னேயென்றமிகையால், இவ்வுருபுகள் சில வற்றிற்குப் பொருந்தாமையாயினுங்கொள்க. எ–று. (௭௧)

சூத்: 70. நன்னூல் 305. இம்முப்பெயர் = எப்பெயர் என்று மாற்றியுள்ளார்.

71. "ஐயிறுபொதுப்பெயர்க் காயுமாவு
முருபாமல்லவற் றுயுமாகும்."

(இ-ள்.) ஐகாரவீற்று முப்பெயர்க்கும் விளியுருபா மாறுணர்த்துதும்.

ஐகாரவீற்றுப் பொதுப்பெயர்க்கு ஆய், ஆ, உருபாம். உயர்திணை அஃறிணைப் பெயர்க்கு ஆய், உருபாம்,

(உ-ம்) அன்னே, அன்னய்-அன்ன, பொதுப்பெயர்க்கு ஆயும்-ஆவும், வந்தன. விடலை-விடலாய், மடந்தை-மடந்தாய் என உயர்திணைப் பெயர்க்கு ஆய், வந்தது. நாரை-நாராய், கொன்றை-கொன்றாய் என அஃறிணைப் பெயர்க்கு ஆய்வந்தது. எ-று. (கசு)

72. "ஒருசார்னவ்வீற் றுயர்திணைப் பெயர்க்கண்
ணளபீறழிவய னீட்சியதனே
டீறுபோதலவற் றேடோவுற
லீறழிந்தோவர லிறுதியவ்வாத
லதனேடயறிரிந் தேயுறலீறழிந்
தயலேயாதலும் விளியுருபாகும்."

(இ-ள்.) னகாரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு விளியுருபாமாறுணர்த்துதும்.

னகாரவீற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கு விளி உருபு:— அளபெழல், ஈறழிவு, அயனீளல், அயனீண் டீறுகெடுதல், ஈறுகெட்டய னீண்டோகாரமிகல், ஈறழிந்தோகாரமிகல், இறுதி யவ்வாதல், இறுதியவ்வாயீற்றயலாகார மோகாரமா யேகாரமிகல், ஈறழிந்தயலிலகர மேகாரமாதல் இவையாகும்.

(உ-ம்) கிழோன்-கிழாஅன், பெருமான்-பெருமாஅன், அளபெழுந்தன. இறைவன்-இறைவ, நாதன்-நாத, ஈறழிந்தன. ஐயன்-ஐயான், நம்பன்-நம்பான், அயனீண்டன. இறைவன்-இறைவா, மன்னன்-மன்ன, அயனீண்டீறுகெட்டன. ஐயன்-ஐயாவோ, நண்பன்-நண்பாவோ, ஈறுகெட்டயனீண்டோகாரமிக்கன. திரையன்-திரையவோ, பெருமான்-பெருமாவோ, ஈறழிந்தோகாரமிக்கன. மலையான்-மலையாய், பூணன்-பூணய், உண்டான்-உண்டாய், இறுதியவ்வாயின. வாயிலான்-வாயிலோயே, உண்டான்-உண்டோயே, இறுதியவ்வாயீற்றயலாகார மோகாரமா யேகாரமிக்கன. முருகன்-முருகே, ஐயன்-ஐயே, அண்ணன்-அண்ணே, ஈறழிந்தய லிகரமேகாரமாயின. பிறவுமன்ன. எ-று. (உ0)

73. "ளஃகானுயர்பெயர்க் களநீறழிவய
னீட்சியிறுதி யவ்வொற்றுத
லயலிலகரமே யாதலும்விளித்தனு."

(இ-ள்.) ளகாரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு விளியுருபா மாறுணர்த்துதும்.

ளகாரவீற்று உயர்திணைப்பெயர்க்கு விளி உருபு:— அளபெழல், ஈறழிதல், ஈற்றயனீளல், ளவ்வொற்று யவ்வொற்றுதல், ஈற்றய லகர மேகாரமாதல், இவையாகும்.

(உ-ம்) வேள்-வேஎள், அளபெடுத்தது. கண்ணுள்-கண்ணு, குழலாள்-குழலா, ஈறழிந்தன. நமர்கள்-நமர்காள், மக்கள்-மக்காள், ஈற்றயனீண்டன. கண்ணுள்-கண்ணுய், குழலாள்-குழலாய், ளவ்வொற்று யவ்வொற்றுயின. அடிகள்-அடிகேள், மக்கள்-மக்கேள், ஈற்றய லகரமே காரமாயின. பிறவுமன்ன. எ-று. (உக)

74. "ரவ்வீற்றுயர்பெயர்க் களபெழலீற்றய
லகரம் இ ஈ யாதலாண்டை
ஆ ஈ யாத லதனேடேயுற
லீற்றேமிக்கயல் யாக்கெட்டதனய
னீடலீருற விவையுமீண்டுருபே."

(இ-ள்.) ரவ்வீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு விளியுருபாமாறுணர்த்துதும்.

ரவ்வீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு விளி உருபு:- அளபெழல், ஈற்றயலகரமிகர மீகார மாதல், ஈற்றய லாகார மீகாரமாதல், ஈற்றயலாகார மீகாரமா யேகாரமிகல், ஈற்றயல் யாக்கெட்டதனய விகரமீகாரமா யேகாரமிகல், திரிபொன்றின்றி ஈர்மிகல், இவையாம்.

(உ-ம்) நம்பிமார்-நம்பிமாஅர், ஊரார்-ஊராஅர், அளபெடுத்தன. தெவ்வர்-தெவ்விர்-தெவ்வீர், வேந்தர்-வேந்திர்-வேந்தீர், அமரர்-அமரிர்-அமரீர், பாகர்-பாகிர்-பாகீர், ஈற்றய லகர மிகர மீகாரமாயின. ஊரார்-ஊரீர். பார்ப்பார்-பார்ப்பீர், ஈற்றய லாகார மீகாரமாயின. ஊரார்-ஊரீரே, முனியார்-முனியீரே, சுவாமியார்-சுவாமியீரே, ஈற்றயலா காரமீகாரமா யேகாரமிக்கன. நம்பியார்-நம்பீரே, தோழியார்-தோழீரே, ஈற்றயல் யாக்கெட்டதனய விகரமீகாரமா யேகாரமிக்கன. தமர்-தமரீர், எமர்-எமரீர், பிறர்-பிறரீர், ஈர்மிக்கன.

ஈண்டென்றமிகையால் கடலாரே-கடலீரே, மயிலாரே-மயிலீரே, சாத்தியாரே- சாத்தியீரே என அஃறிணைப் பெயர் பொதுப்பெயர்களைச் சிறப்பித்து உயர்திணைப்போல வழங்குதலுங்கொள்க. எ-று. (உஉ)

75. "லகாரவீற்றுயர்பெயர்க் களபயனீட்சியும்
யகாரவீற்றிற்கள புமாமுருபே."

(இ-ள்.) லகார யகார வீற்றுயர் திணைப்பெயர்க்கு விளியுருபாமாறுணர்த்துதும்.

லகாரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு விளி உருபு:- அளபெடை, ஈற்றனீட்சியாம். யகார வீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்குவிளி உருபு:- அளபெடையாம்.

(உ-ம்) வலம்புரித் தடக்கைமாஅல்-அளபு; மடவரல்-மடவரால், தாழ்குழல்-தாழ்குழால், தோன்றல்-தோன்றால், ஈற்றயனீண்டன. மணிப்பூணாய்-மணிப்பூணாஅய், வேற்கண்ணாய்-வேற்கண்ணாஅய், தோளாய்-தோளாஅய், அளபெடுத்தன. பிறவுமன்ன. எ-று. (உஉ)

76. "னவ்விற்றுயர்திணை யல்லிருபொர்க்கண்
ணிறுதியழிவத னோடயனீட்சி."

(இ-ள்.) னகாரவீற்றுப் பொதுப்பெயர்க்கு மஃறிணைப்பெயர்க்கும் விளியுருபாமாறுணர்த்துதும்.

னகாரவீற் றிருபெயர்க்கு விளி உருபு:- ஈறழிதல், ஈறழிந்தய னீளலாம்.

(உ-ம்) சாத்தன்-சாத்த, கொற்றன்-கொற்ற, ஈறழிந்தன. சாத்தன்-சாத்தா, கொற்றன்-கொற்றா, ஈறழிந்தயனீண்டன. இவை பொதுப்பெயர். அலவன்-அலவ, கலுழன்-கலுழ ஈறழிந்தன. அலவன்-அலவா, கலுழன்-கலுழா, ஈறழிந்தயனீண்டன. இவை அஃறிணைப்பெயர். எ-று. (உச)

77. "ளவீற்றஃறிணைப் பெயர்ப்பொதுப்பெயர்க்க
ணீற்றயனீட்சியு முருபாகும்மே"

(இ-ள்.) லகார ளகார வீற்றஃறிணைப் பெயர்க்கும் பொதுப்பெயர்க்கும் விளியுருபாமா றுணர்த்துதும்.

லகார ளகார வீற்றிரு பெயர்க்கு விளி உருபு:- ஈற்றயனீட்சியாம்.

(உ-ம்) முயல்-முயால், கிளிகள்-கிளிகாள், அஃறிணைப் பெயரயனீண்டன. தூங்கல்-தூங்கால், மக்கள்-மக்காள், பொதுப்பெயரயனீண்டன. எ-று. (உரு)

78. "அண்மையினியல்புமீ றழிவுஞ்சேய்மையி
னளபும்புலம்பி னோவுமாகும்."

(இ-ள்.) முன்சொன்ன விளியுருபுகட்குப்புறனடையா மாறுணர்த்துதும்.

சொல்லப்பட்ட பல விளி உருபுகளினுள் இயல்பும் ஈற்றழிவும் கிட்[illegible] அழைப்பதற்கேற்பன.

(உ-ம்) ஐயன்கேள், இயல்பு, ஐயகேள், ஈறழிவு; அளபெடைமிகவகன்றூரை அழைப்பதற்கேற்பன. கிழாஅன், நம்பிமாஅர். அளபு ஓகாரம் புலம்பின் அழைப்பதற்கேற்பன. ஐயாவோ, எ-ம். மற்றவை பொதுப்படவேற்பன. அண்மை—சமீபம், சேய்மை—தூரம் — தொல்: சூத்: 10. - 'அண்மைச் சொல்லேயியற்கையவாகும்.' எ-று. (உசு)

79. பலர்பால்ரவ்வுங் கள்ளுமீறுமே.

(இ-ள்.) பலர்பாலென்ற வுயர்திணைப் பன்மைக்குருபா மாறுணர்த்துதும்.

பலர்பாலென்ற வுயர்திணைப் பன்மைக்கு உருபு:— ர், கள், எனவிரண்டுமாம்.

(உ-ம்) தமர், நமர், நுமர், எமர். பிறவும். கிளைப்பெயர் பூணினர், முடியினர், வெற்பர், கானவர். பார்ப்பார், பிரமர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் பிறவும். ரவ்வீற்றுப்பலர்பால் அடிகள், முனிகள், மனுக்கள், கோக்கள், வேள்கள், விடலைகள, மடந்தைகள் பிறவும். கள்ளீற்றுப் பலர்பால் அவ்வீருருபுகூட்டிப் பலர்கள், அரசர்கள், எ-ம். வரும்; பிறவுமன்ன. எ-று. (உள)

80. ஒன்றுதுவ்வுறின் அ ன ஐயும்
பலவின்பாலீறுங் கள்ளீறுமற்றவை
யன்றியுமிருமைக் கஃறிணைப்பொதுவே,

(இ-ள்.) பலவின்பாலென்ற அஃறிணைப் பன்மைக்குருபா மாறுணர்த்துதும்.

ஒருமைக்கண்ணே விகுதியாகவே து, என்னு முருபேற்ற அஃறிணைப் பெயரெல்லாம் பன்மைக்கண் அ, ன, ஐ, எனவிம்மூன்றுருபுகளைப் பெற்றுமுடியும்.

(உ-ம்) எப்பொருளது என்றதற்கு, எப்பொருள் - எப்பொருளன - எப்பொருளவை. எ-ம். முதல்து என்றதற்கு, முதல-முதலன-முதலவை, எ-ம். அரியது என்றதற்கு அரிய, அரியன், அரியவை, எ-ம். இவ்வாறே உள்ள - உள, இல்ல - இல, பல்ல - பல, சில்ல - சில எ-ம். இவைபோல் வனபிறவு மஃறிணைப் பன்மையாம். மற்றவஃறிணைப் பெயர்கட்கு-கள், பன்மைக்கண்ணுருபாம்.

(உ-ம்) நிலங்கள், நீர்கள், நரிகள், நாய்கள் பிறவுமன்ன. ஆயினுமிவ்விரண்டாம் வகைப்பெயரெல்லா முருபுமாறுமலு மொருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாய் நிற்பனவாம்.

(உ-ம்) மரம் வளர்ந்தது-மரம் வளர்ந்தன, கனியினிது-கனியினியன, மாடு வந்தது-மாடு வந்தன, பிறவுமன்ன.

நன்னூல் — 'பால் பகா வஃறிணைப் பெயர்கள் பாற்பொதுமைய.' எ-து. — மேற்கோள். எ-று. (உஅ)

81. "ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையி னொருமையு
மோரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே."

(இ-ள்.) பால்வழுவமைதியு மிடவழுவமைதியுமா மாறுணர்த்துதும்.

ஒருமைப்பாலிற் பன்மைப்பாலும் பன்மைப்பாலி லொருமைப்பாலும் ஓரிடத்திற் பிறவிடமுந் தழுவிக் கூறலுளவாம்.

(உ-ம்) தீயெரிந்தன, நீரிருந்தன, பாலிருந்தன என ஒருமைச்சொல் பன்மை தழுவின. நாடெலாம் வாழ்ந்தது, படையெலாமொய்த்தது, கண் சிவந்தது, உள்ளியதெல்லாமுடன்வந்தடைந்தது எனப் பன்மைச்சொல் ஒருமை தழுவின. நீயோ வவனோ யாரிது செய்தார், யானோ வவனோ யாரிது செய்தான் என ஓரிடத்துக்குரிய சொல்லே பிறவிடந் தழுவின. எ-று. (உகூ)

சூத்திரங்கள் 79, 80 — நன்னூல் சூத். 278, 280 கருத்துக்களையுடையன.
தொல்: சொல்: சூத்: 169. உயர் திணையை நீக்கினரல்லர்.
அஃறிணையோடு சம்பந்தப்பட்ட சூத்திரங்களை ஓதுகின்றார்.
உயர்திணையில் 'கள்' வரும், வராது என்று ஓதினரல்லர்.

82. "எப்பொரு ளெச்சொலி னெவ்வா றுணர்ந்தோர்
செப்பின ரப்படி செப்புதன் மரபே."

(இ-ள்.) மரபாமாறுணர்த்துதும்.

வேற்றுமை வகையினும், பெயர்க்கும் வேற்றுமைக்கு மிடைநிலையென வருஞ்சாரியை வகையினு மற்றைத் தமிழ்மொழி நடையினும், இலக்கியவழியே வழங்கும் விகற்பங்களில் யாவையும் ஒவ்வொன்ருய்ச் சிறப்பித்துரைப்பது இலக்கண நூல்களி லடங்குந் தன்மை யன்றே; ஆகையின் முன்னோர் காட்டினமாத்திரையாய்ந் துணர்ந்தொப்பநடப்ப தறிவோரி யல் பெனக்கொள்க.

ஈண்டுப்பெயரிய லுரைத்தலி னொருபொருளைக் குறித்த பலசொல்லாகவருஞ் சில திரிசொல்லுரிமையை விளக்கிக்காட்டலே நன்றென முன்னோர் வழியைப்பற்றிச் சில திரி சொற் பெயரியல்பினை விளக்குதும். இளமையைக் காட்டுஞ் சொற்பலவாகியவற்றுள் வரும்:

(உ-ம்) குழவி, எ-து. மக்கள், யானை, பசு, எருமை, மான், மரை, கரடி, சீயம், வருடை, மதிக்குமுரித்து.

மக, எ-து. மக்கள், முசு, குரங்குகட்கு முரித்து.

பிள்ளை, எ-து. மக்கள், பூனை, தாண்டுவன, தவழ்வன, பறப்பன, கோட்டில் வாழ் விலங்கு, ஓரறிவுயிர்கட்குமுரித்து.

பார்ப்பு, எ-து. பறவை, தவிழ்வன, கோட்டில்வாழ் விலங்குகட்குமுரித்து.

பறழ், எ-து. பன்றி, முயல், நீர்நாய், கோட்டில்வாழ்விலங்குகட்குமுரித்து.

குருளை, எ-து. யாளி, புலி, பன்றி, நாய். மான், முசு, பாம்புகட்குமுரித்து.

மறி, எ-து. ஆடு, மான், குதிரை, மேடவிராசிக்குமுரித்து.

கன்று, எ-து, பசு, எருமை, ஆமா, மரைமா, கவரிமா, மான, ஒட்டகம், யானை ஒரு சாரோரறிவுகட்குமுரித்து.

குட்டி, எ-து. சிங்கம், புலி, கரடி, யானை, குதிரை, ஒட்டகம், மான், ஆடு, நாய், பன்றி, முயல், நரி, குரங்கு, முசு, கீரி, நாவி, வெருகு, பாம்பு, அணில், எலிகட்குமுரித்து.

பொரி, எ-து. எருமைக்குரித்து.

களபம், எ-து. யானைக்குரித்து.

இவையெலாமிளமைச் சொற்களாகி யிவ்வாறு வருவன மரபெனப்படும்.

தொல்காப்பியம் — "மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்கிளப்பிற், பார்ப்பும்பறழுங் குட்டியுங்குருளையுங், கன்றும்பிள்ளையு மகவுமறியுமென், ருென்பதுங்குழவியோடிளமைப் பெயரே." எ-து. மேற்கோள்.

இவ்வாறன்றி ஆமைக்குழவி, குதிரைப்பார்ப்பு, அன்னப்பறழ், யானைமறி, பூனைக் கன்று, எலிக்குருளை முதலியவரின் மரபுவழுவாம்.

தொல்காப்பியம் — "மரபுநிலைதிரிதல்செய்யுட்கில்லை, மரபுவழிப்பட்ட சொல்லினை." எ-து. மேற்கோள். அன்றியு முறுப்புவகைக்குள் பலசொல்லுள்ளும் வரும்.

(உ-ம்) கை, எ-து. மக்கள், யானை, புலி, கரடி, கோட்டில்வாழ்விலங்குகட்கு முரித்து.

விரல், எ-து. மக்கள், கரடி, நாய், கோட்டில்வாழ்விலங்குகட்குமுரித்து.

நுதல், எ-து. மக்கள், யானை, ஒருசார்புவிலங்குமுரித்து.

முலை, எ-து. மக்கள், ஆ, எருமை, ஆடு, நாய்கட்குமுரித்து.

விலங்கிற்குட்டிக்குரிய வொருசாரானவற்றிற்கு முரித்து.

கூந்தல், எ-து. பெண்டீர். பிடி, குதிரை, பனை, கமுகுகட்குமுரித்து. கண், எ-து. கட்பொறியுளவுயிர்கட்கன்றி, கமுகு, கரும்பு, மூங்கில், பீலித்தோகை, கருவி, தேங்காய் கட்குமுரித்து.

ஏடு, எ-து. பனை, பூவிதழ்கட்குமுரித்து. தோடு, எ-து. பனை, தெங்கு, தாழை, பூவிதழ்கட்குமுரித்து.

சூத்: 82 — நன்: சூத்: 388. தொல்: மரபியல் ஒப்புநோக்குக.

இதழ், எ-து. கண்ணிமை, உதடு, பூவிதழ், பனைகட்குமுரித்து. ஓலை, எ-து. பனை, தெங்கு, தாழைகட்குமுரித்து.

ஈர்க்கு, எ-து. தெங்கு, பனை, மாவென்பவற்றிற்குமுரித்து.

மடல், எ-து. பனை, தெங்கு, கமுகு, மூங்கில், வாழை, தாழை, ஈந்திற்குமுரித்து.

பாளை, எ-து. தெங்கு, கமுகுகட்குமுரித்து.

குரும்பை, எ-து, தெங்கு, பனைகட்குமுரித்து.

குலை, எ-து. தெங்கு, கமுகு, வாழை, ஈந்து, பனை, காந்தட்குமுரித்து.

தாறு, எ-து. கமுகு, வாழை, ஈந்திற்குமுரித்து.

சுளை, எ-து, பலா, பருத்தி, பாகற்பழங்கட்குமுரித்து.

வீழ், எ-து. ஆல், இறலி, தாழை, சீந்தில்கட்குமுரித்து.

(1) நுகும்பு, எ-து. பனை, வாழை, மரல், புல்லென்பனவற்றிற்குமுரித்து.

இலை, எ-து. தெங்கு, ஈந்து, பனைகட்குமுரித்து.

அடை, எ-து. தாமரை, ஆம்பல், நெய்தற்றோடக்கத்துக்கு முயிர்நிலையோ ரறிவுகட்குந் தாம்பூலத்திற்குமுரித்து.

பொருட்டு, எ-து. தாமரைக்கும், கோங்கிற்குமுரித்து.

குரல், எ-து. பெண்டீர்மயிர், மிடறு, தினை, வரகு, பூளை, நொச்சி, புதவம்புற்கட்குமுரித்து.

நெல், எ-து. சாலித லியவற்றிற்கும், மூங்கிற்கும், ஐவனத்திற்குமுரித்து.

இவையெலா முறுப்புச் சொற்களாகி இவ்வாறு வருவது மரபெனப்படும்.

இவ்வாறன்றி, (உ-ம்) எருமைக்கை, குதிரைநுதல், கமுகோலை, பலாக்குலை, மாந்தாறு, வாழைச்சுளை, புல்லிலை முதலியவற்றின் மரபுவழுவாம். இவ்வாறே முன்னோர் காட்டிய வழியைப்பற்றியதற்கதற்குரிய சொல்லுதல் மரபெனப்படும். (அன்றியுமிதற்குப் பொருளதிகாரத்திற் சொல்லுரிமை விளக்கிய வழியைக் காண்க.) எ-று. (௩௨)

முதலாவது: — வேற்றுமையியன் — முற்றிற்று.

இரண்டாவது:—
பகுபதப்பெயரியல்

83. பகுபத மொன்றாய்ப் பலவொருங் குணர்த்திற்
பகாப்பத மவற்றுட் பகுதி யென்ப.

(இ-ள்.) பகுபதப்பகுதிகளாமாறுணர்த்துதும்.

(உ-ம்) கூனி, எ-து. கூன், இ, எனப்பகுதி விகுதியான் முடிந்தது. உண்டான், எ-து. உண்-ட்-ஆன், என வவ்விரண்டுட னிடைநிலைபெற்று முடிந்தது. உண்டனன், எ-து. உண்-ட்-அன்-அன், என வம்மூன்றுடன் சாரியை பெற்றுமுடிந்தது. பிடித்தனன், எ-து. பிடி-த்-த்-அன்-அன், என வந்நான்குடன் சந்திபெற்று முடிந்தது. நடந்தனன், எ-து. நட-த்-த்-அன்-அன், என வவ்வைந்தும் பெற்றுச் சந்தியால் வந்த தகர வல்லொற்றுமேல் லொற்றுதலாகி விகாரமும் பெற்றுமுடிந்தது.

பொருளாதி யறுவகைப்பகாப் பதங்களே பகுபதங்கட்குப் பகுதிகளாம். அவை: — பொன், மணி, முதலிய பொருள்களும்; குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என

---

(1) நுகும்பு = குருத்து.

வைந்திணைகளும்; தேசம், ஊர், வான், அகம், புறமுதலியவிடங்களும்; பருவம், மாதம், வருடம், நாண் முதலிய காலங்களும்; கண், கால், கை, தலை, காது, கொம்பு, தளிர், பூ, காய், கனி, முதலிய வுறுப்புகளும்; அளவு, அறிவு, ஒப்பு, வடிவு, நிறம், கதி, சாதி, குடி, சிறப்பு முதலிய குணங்களும்; ஓதல், ஈதல், ஆடல், பாடல் முதலிய தொழில்களும் பிறவுமாம்.

இப்பகுதிக ளறுவகையாம். பொன், பொருப்பு, தை, கண், கருமை, கூத்து, இவ் வாறும் பெயர்ப்பகுதிகளாம். (உ-ம்) பொன்னன், பொருப்பன், தையான், கண்ணன், கரியன், கூத்தன், எ-ம். வரும்.

நட, வா, மடி, சீ, விடு, கூ, வே, வை, நொ, போ, வெள, உரிஞ், உண், பொருந், திரும், தின், தேய், பார், செல், வவ், வாழ், கேள், அஃகு, இவை வினைப்பகுதிகளாம்.

(உ-ம்) நடந்தான், வந்தான், மடிந்தான், சீத்தான், விட்டான், கூவினன், வெந்தான், வைத்தான், நொந்தான், போயினன், வெளவினன், உரிஞினன், உண்டான், பொருநினன், திருமினன், தின்றான், தேய்த்தான், பார்த்தான், சென்றான், வவ்வினன், வாழ்ந்தான், கேட்டான், அஃகினன், எ-ம். வரும்.

போல், நிகர், இவை இடைப்பகுதிகளாகும். (உ-ம்) பொன்போன்றான், புலிநிகர்த்தான், எ-ம். வரும்.

சால், மாண், இவை உரிப்பகுதிகளாம். (உ-ம்) சான்றான், மாண்டான், எ-ம். வரும்.

செம்மை, சிறுமை. இவை பண்புப் பெயராகிய விகாரப் பகுதிகளாம். (உ-ம்) செந்தாமரை, சிறியிலை, எ-ம். வரும். புகு, பெறு, விடு, இவை காலங்காட்டும் விகாரப்பகுதிகளாம். (உ-ம்) புக்கான், பெற்றான், விட்டான், எ-ம். வரும்.

கேள், கொள்; செல், தா, சா, வா, கல், சொல், இவையும் விகாரப்பகுதிகளாம். (உ-ம்) கேட்டான், கொண்டான், சென்றான், தந்தான், செத்தான், வந்தான், கற்றான், சொன்னான், எ-ம். வரும்.

உழு, தொழு, உண், தின், இவை இயல்புப் பகுதிகளாம். (உ-ம்) உழுதான், தொழுதான், உண்டான், தின்றான், எ-ம். வரும்.

வடநூலார், பகுதியை தாது என்பர். எ-று. (க)

84. அன்ஆன் அள்ஆள் அர்ஆர் துஐ
அபிற வுமைம்பாற் பெயர்ப்பகு பதவி குதியே.

(இ-ள்.) பகுபதவி குதிகளாமாறுணர்த்துதும்.

அன், ஆன், இரண்டும் ஆண்பால் விகுதி. (உ-ம்) மலையன், மலையான், எ-ம். அள், ஆள், இரண்டும் பெண்பால் விகுதி. (உ-ம்) மலையள், மலையாள், எ-ம். அர், ஆர், இரண்டும் பலர்பால் விகுதி. (உ-ம்) மலையர், மலையார், எ-ம். இவை உயர்திணை. து, ஒன்றன்பால் விகுதி. (உ-ம்) மலையது, எ-ம். ஐ, அ, இரண்டும் பலவின்பால் விகுதி. (உ-ம்) மலையவை, எ-ம். இவை அஃறிணை. பிறவுமென்றமிகையால் பெருமாள், முன்னோன், வில்லி, வாளி, தட்டாத்தி, வண்ணாத்தி, வலைச்சி, எ-ம். வரும். – தொல்காப்பியம். – "அன் ஆன் அள் ஆள் என்னு நான்கு, மொருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே. அர் ஆர் பவ் வெனவரூஉ மூன்றும், பல்லோர் மருங்கிற்படர்க்கைச் சொல்லே. அ ஆ வ எனவரூஉ மிறுதி, யப்பான் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை. ஒன்றன் படர்க்கை தடறவூர்ந்த, குன்றியலுகரத்திறுதியாகும்." இவை மேற்கோள்.

வடநூலார் விகுதியை பிரத்தியயம் என்பர். எ-று. (உ)

85. ந ஞ விடைப் பகுபத நண்ணலு நெறியே.

---

(1) சூத்: 85. நன்னூல் சூத்: 141. இந்நூல் சூத்: 20 ஒப்பிடுக. ஆன்றோர் பெயரிடை நிலை இல்லை என்பர்.

(இ-ள்.) காலங்காட்டா விடைநிலைகளாமாறுணர்த்துதும்.

பெயர்ப் பகாப்பதமும் வினைப்பகாப்பதமும் பகுதியாக நிறுத்தி நச்சாரியையும் ஞச்சாரியையுமிடை நிலையாகவைத்து அவ்வப்பாலுக்குரிய விகுதியை ஈற்றின்கண்ணே தந்தது பகுபதமாகும்.

(உ-) கிளை, இளை, கடை, நடை, எனப் பெயர்ப் பகுதியும்; அறி, துணி, குறை, மொழி, என வினைப்பகுதியு நிறுத்தி ந், ஞ், என இடை நிலையும் அர், என இறுதி நிலையுங்கூட்டி கிளைநர், இளைநர், கடைநர், நடைநர், எ-ம். கிளைஞர், இளைஞர், கடைஞர், நடைஞர், எ-ம். அறிநர், துணிநர், குறைநர், மொழிநர், எ-ம். அறிஞர், துணிஞர், குறைஞர், மொழிஞர், எ-ம். புணர்ந்து வருதல காண்க.

நண்ணலு நெறியேயென்ற மிகையால் வலைச்சி, வண்ணாத்தி, இவற்றுள் சகரமெய்யுந் தகரமெய்யும் இடை நிலையாயின. பிறவுமன்ன. எ-று. (ஙு)

86. வடநடைப் பகுபதம் வரமொழி முதற்கண்
இ ஏ யென ஐ ஔவும் உ ஓ வென ஔவும்
அவ்வென ஆவுமாம் ஐயிறி னீறுபோய்
எயனீட் டீன்ற வெச்சமா முளபிற.

(இ-ள்.) வடநடைப் பகுபதங்களாமாறுணர்த்துதும்.

மேற்கூறிய பகுபதமெல்லாஞ் செந்தமிழ் நடையனவாம். பகுதியாக நிற்கும் பகாப்பத முதற்கண் உயிராயினும் உயிர்மெய்யாயினும்வரின் நிலைமொழி இ, எ, எனவிரண்டும் ஐயாகத்திரிந்து பகுபதங்களாகும்.

(உ-ம்) இந்திரனிருக்குங் குணதிசை – ஐந்திரி, எ-ம். கிரியிலுள்ளன - கைரிகம், எ-ம். சிலையாலாயமலை – சைலம், எ-ம். மிதுலையுட் பிறந்தாள் - மைதுலி, எ-ம். நியாய நூலுணர்ந்தோன் - நையாயிகன், எ-ம். வியாகரணமுணர்ந்தோன் – வையாகரணன், எ-ம். வரும். ஓரோவிடத்து இ ஔவாகத்திரியும். (உ-ம்) கிரியிற் பிறந்தாள் கௌரி, எ-ம். வரும். ஏ ஐயாகத்திரியும். (உ-ம்) வேதவழி நின்றொழுகுவார் - வைதிகர், எ-ம். வரும். அன்றியும் ஊவும், ஓவும், ஔவாகத் திரியும். (உ-ம்) சூரனென்னுஞ் சூரியன்மகனுஞ்சனி - சௌரி, எ-ம். கோசலையிடத்துப் பிறந்தாள் – கௌசலை, எ-ம். சோமன் என்னுஞ் சந்திரன் மகனும் புதன் - சௌமன், எ-ம். வரும். ஐயாகத்திரிவன வெல்லாம் அயி, எ-ம். ஔவாகத் திரிவன வெல்லாம் அவு, எ-ம். முடியும். (உ-ம்) கயிரிகம், சயிலம், சயிவன், எ-ம். கவுரி, சவுரி, கவுரவர், எ-ம். வரும். அ, ஆவாகத்திரியும். (உ-ம்) அதிதியின் மக்கள் – ஆதித்தியர், எ-ம். தசரதன் மகனிராமன் – தாசரதி, எ-ம். சனகன் மகளாஞ்சீதை – சானகி, எ-ம். தனுவின் மக்களிராக்கதர் – தானவர், எ-ம். சகரன் மக்கடோண்டினகடல் - சாகரம், எ-ம். வரும். ஐயீற்றுப் பகாப்பதங்களில் ஐயொழித்து விகுதியாக ஏயன், என்று முடிந்தால் ஈன்றமகனென்று காட்டும் பகுபதங்களாம். (உ-ம்) கார்த்திகையின் மகன் - கார்த்திகேயன், தாரையின் மகன் - தாரேயன், கங்கையின் மகன் – காங்கேயன், விநதையின் மகன் - வைநதேயன், எ-ம். வரும்.

பிறவென்ற மிகையால் வேதமுரைப்பான் – வேதியன், எ-ம். பங்கத்துள்ளும் அம்புள்ளும் ஆகிய தாமரை - பங்கயம், அம்புயம், எ-ம். சிபியின் மகன் - செம்பியன், எ-ம். சல்சலன் - சலாசலன், எ-ம். சர்சரன் - சராசரன், எ-ம். பத்பதன் – பதாபதன், எ-ம். இத்தொடக்கத்தன பல வழியானும் வடமொழிப் பகுபதங்கண் முடியும்.

அன்றியும் பிர, பரா, அப, சம், அநு, அவ, நிர், துர், வி, ஆ, நி, அதி, அபி, சு, உற், பிரதி, பரி, உப, என இப்பதினெட்டும் வடமொழிகளுக்கு முதலடுத்து வெவ்வேறு பொருளை விளக்கிவரும் உப சர்க்கங்களாகும்.

(உ-ம்) பிரயோகம், பராபவம், அபகீர்த்தி, சங்கதி, அநுபவம், அவமானம், நிர்க்குணம், துர்க்குணம், விகாரம், ஆகாரம், நிவாசம், அதிமதுரம், அபிவிருத்தி, சுதினம், உற்பாதம், பிரதிகூலம், பரிபாகம், உபயோகம், எ-ம். வரும். எ-று. (ச)

தத்திதாந்தப்: சூத்: 38.
சூத்: 86: அகத்தியச் சூத். ஒத்தவை: சூ. 157-159, 163-164.

87. [1] எதிர்மறைப் பகுபதத் தியைந்த மொழிமுதல்
லொற்றெனி லவ்வு முயிரெனி லந்நு
மிருமைக் காநிரு வெனவட நடையே.

(இ-ள்.) எதிர்மறைப் பகுபதங்களாமாறுணர்த்துதும்.

எதிர்மறைப் பகுபத மொழிமுதற்கண் ஒற்றுளவாயின் அவ்வும், உயிருளவாயின் அந்நும், இருவகை மொழிக்கு நிருவும், புணர்ந்து பொருளின்மையும் பிறிதும் எதிர்மறையுங் காட்டும் வடநடைப் பகுபதங்களாம்.

(உ-ம்) சயமிலான் - அச்சயன், நீதியின்மை - அநீதி, மலவின்மை - அமலம், சீரணமின்மை – அசீரணம், சரவின்மை - அசரம், தருமமின்மை - அதருமம், எ–ம். பிறவுமன்ன.

அகமெனும் பாவமில்லான் - அநகன், ஆங்கமில்லான் - அநங்கன், ஆதியின்மை - அநாதி, ஆசாரவின்மை - அநாசாரம், எ-ம். பிறவுமன்ன.

மலவின்மை நிருமலம், நாமமில்லான் - நிருநாமன், ஆயுதமில்லான் – நிராயுதன், உவமையில்லான் – நிருவுவமன், எ–ம். பிறவுமன்ன. மூவழியும் பகுபதப்பெயர். வட நடையால் வந்தவாறு காண்க.

வட நூலார் பகுபதத்தை தத்திதம் என்பர். எ–று. (ரு)

இரண்டாவது: — பகுபதப் பெயரியல் — முற்றிற்று.

மூன்றுவது:-

தொகைநிலைத் தொடர்மொழிப் பெயரியல்

88. தொகைநிலை யென்ப தொடரும் பெயரோடு
வினைபெயர் புணர்புளி வேற்றுமை முதலொழித்
தொருமொழி போற்பல வொன்றிய நெறியே.

(இ-ள்.) மேலே கூறிய விருவகைத் தொடர்மொழிகளினுட் டொகா நிலைவிட்டுத் தொகை நிலையாகத் தொடர்ந்து வருமொழிக்கிண்டுச் சிலவிதியாமாறுணர்த்துதும்.

பெயருடனே பெயரும், பெயருடனே வினையும், புணருமிடத்து வேற்றுமை முதலிய வுருபுகள் தோன்றுதொழிய நிற்ப இரண்டு சொற்பல சொற்றொடர்ந்த தன்மையால் ஒரு பெயர்ச் சொற்போலவும் ஒரு வினைச் சொற்போலவும் வழங்குவன தொகைநிலைத் தொடர் மொழிகளாம். இவற்றுள் வினைச்சொல் விட்டுத் தொகை நிலையாகத் தொடர்ந்து வரும் பெயர்ச் சொற்களாவன:— பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், என்றிவ் வறுகைப் பெயர் தொக்கு நிற்பனவாம்.

(உ-ம்) பூண்மார்பன், மலையருவி, மாரிநாட்பயிர், கைம்மா, கருங்குவளை, கொடைக் கோமான், என முறையே பொருளாதி யறுவகைப் பெயர் தொக்கு நின்று தொகை நிலைத் தொடர்மொழி வந்தவாறு காண்க.

இவற்றை விரிக்க, பூணையணிந்த மார்பன், மலையினின்றுவீழ்கின்றவருவி, மாரிநாளிலுள்ள பயிர், கையையுடையமா, கருமையையுடையகுவளை, கொடையையியற்றுகின்ற கோமான், எ-ம். வரும். எ–று. (க)

---

(1) வீரசோழியம்: சூத்: 11, 46
அகத்தியம்: சூத்: 160
நேமிநாதம்: சூத்: 11
குவலயானந்தம்: சூத்: 86.
பிரயோக விவேகம்: சூத்: 20
இல. கொத்து: சூத்: 100
இல. திரட்டு. தமிழ்ப்புல. சரி: பக்: 180

**89. தொகைநிலை வகைப்படின் றெரும்வேற் றுமைவினை
யுவமை பண்பும் மையோ [1] டன்மொழி யாறே.**

(இ-ள்.) தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகளா மாறுணர்த்துதும்.

வேற்றுமை யுருபு தொக்குநிற்பது வேற்றுமைத் தொகையும், காலத்தைக் காட்டாமல் வினையிற் பிறந்த பெயரெச்சந் தொக்குநிற்பது வினைத்தொகையும், உவமையுருபு தொக்கு நிற்பது உவமைத் தொகையும், குணப் பெயர் தொக்கு நிற்பது பண்புத் தொகையும், உம்மை தொக்கு நிற்பது உம்மைத் தொகையும், சொன்ன ஐவகைத் தொகையிலொன்று வந்ததனிறுதி மற்றொரு பெயரேயாயினும் பகுபதவிகுதியாயினுந் தொக்கு நிற்பது அன்மொழித் தொகையும், எனத்தொகை நிலைமொழி அறுவகைப்படும்.

(உ-ம்) நிலங்கடந்தான், பொற்குடம், வேற்றுமைத் தொகை. பொருகளம், வாழ்குடி, வினைத்தொகை, நறுமலர், ஆனித்திங்கள், குணத்தொகை. பொன்மேனி, மலர்க்கை, உவமைத் தொகை. இவனவன், ஆறுநான்கு, உம்மைத் தொகை. தாழ் குழல், பூங்குழல், அன்மொழித் தொகை. சொன்ன தொகையெலாம் விரிக்குங்கால், நிலத்தைக் கடந்தான், பொன்னுலாயகுடம், எ-ம். பொருதகளம், பொருகின்றகளம் - பொருங்களம், எ-ம். வாழ்ந்தகுடி – வாழ்கின்றகுடி - வாழுங்குடி, எ-ம். நறவாகியமலர் - ஆனியாகிய திங்கள், எ-ம். பொனபோலு மேனி - மலர்போலுங்கை, எ-ம். இவனுமவனும், ஆறும்நாலும், எ-ம். பூவையணிந்த குழலாள், எ-ம். வரும். அன்றியும் பூங்குழல், பொற்றுடி, கவியிலக்கணம், பொற்றுலி, கிள்ளிகுடி, கீழ்வயிற்றுக்கழலை, முறையே ஐம்முதலாறு வேற்றுமைத் தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த வன்மொழித் தொகைகள். தாழ்குழல், வினைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த வன்மொழித் தொகை. கருங்குழல், பண்புத் தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த வன்மொழித் தொகை. துடியிடை, உவமைத் தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த வன்மொழித் தொகை. உயிர்மெய், உம்மைத் தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த வன்மொழித் தொகை, தகரஞாழன்முலை, பன்மொழித் தொடர், பூங்குழல் என்புழி, பூவையணிந்த குழலென வேற்றுமைத் தொகையாய் அக்குழலையுடையாளை யுணர்த்துங்காலன் மொழித் தொகையாம். பிறவுமன்ன.

தொல். சொல்: எச். 17–32. — "அவற்றுள் வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமையியல் உவமைத் தொகையே வுவமையில. — வினையின்றொகுதிகாலத்தியலும். — வண்ணத்தின் வடிவினளவிற் சுவையினென், றன்னபிறவு மதன்குணநுதலி, யின்னதிதுவெனவரூஉமியற்கை, யென்ன கிளவியும் பண்பின் றொகையே. — இருபெயர் பலபெய ரளவின்பெயரே, யெண்ணியிற்பெயரே நிறைப் பெயர்க்கிளவி, யெண்ணின்பெயரோ டவ்வறுகிளவியுங், கண்ணிய நிலைத்தேயும்மைத் தொகையே. — பண்புத் தொகை வரூஉங்கிளவியானு, மும்மை தொக்கப் பெயர்வரினும், வேற்றுமை தொக்கப் பெயர்வரினு, மீற்றுநின்றியலு மன்மொழித்தொகையே.'' இவை மேற்கோள். எ–று. (உ)

**90. தொகைநிலை வுரித்துச் சொல்லுங் காலெழு
வகைநிலை யளவும் வகுக்கப்படுமே.**

(இ-ள்.) தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகளுருபுத்தொக்கு நிற்கையாற் சிலபொருள்களான் மயங்குமாறுணர்த்துதும்.

சிலதொகை மொழிகளொரு தொடராக நிற்பினும் இரண்டு முதலாக வேழீருகப் பலவகை விரிவுகொள்ளுமென்றுணர்க.

(உ-ம்) அலர்முல்லை என்பதில், அலர்ந்தமுல்லை - அலரை விரித்தமுல்லை, என இரு பொருள் விரிந்தன. ஒலிவளை என்பதில், ஒலிக்கும்வளை – ஒலியையுடையவளை – ஒலிக்கும் வளையையுடையாள், என முப்பொருள் விரிந்தன.

சொல்லிலக்கணம் என்பதில், சொல்லுமிலக்கணம் – சொற்கிலக்கணம் – சொல்லின்கணிலக்கணம் - சொல்லிலக்கணத்தைச் சொன்ன நூல், என நாற்பொருள் விரிந்தன.

---

(1) 49ம் சூத்திரம் நோக்குக.

பொன்மணி என்பதில், பொன்னுலாகியமணி, பொன்னுகியமணி, பொன்னின் கண் மணி, பொன்னொடுசேர்ந்தமணி, பொன்னுமணியும், என ஐம்பொருள் விரிந்தன.

கரும்புவேலி என்பதில், கரும்பைக் காக்கின்றவேலி, கரும்புக்குவேலி, கரும்பினது வேலி, கரும்பின் புறத்துவேலி, கரும்பாலாகியவேலி, கரும்பாகியவேலி, என அறுபொருள் விரிந்தன.

சொற்பொருள் என்பதில், சொல்லாலறியப்படுகிற பொருள் – சொல்லினது பொருள் - சொல்லுக்குப் பொருள் – சொல்லின்கட் பொருள் – சொல்லும் பொருளும் - சொல்லானது பொருள், என ஏழு பொருள் விரிந்தன.

அளவுமென்றவும்மையால் ஏழெல்லை கடந்துவருதல். அன்றியும் சொல்லணி, எ–து. வினைத்தொகையாய்ச் சொல்லுகின்றவணி, எ–ம். வேற்றுமைத் தொகையாய்ச் சொல்லால் வழங்குமணி, எ-ம். பண்புத் தொகையாய்ச் சொல்லாகியமணி, எ-ம். உம்மைத் தொகையாய்ச் சொல்லுமணியும், எ-ம். அன்மொழி தொகையாய்ச் சொல்லணியைத் தந்த நூல், எ-ம். ஒருமொழி ஐந்தொகையாக விரிந்துவருதலுங் கொள்க.

நன். சூத்: 373 — 'தொக்குழி மயங் குநவிரண்டுமுதலே, மெல்லைப் பொருளின் மயங்குமென்ப.' எ-து. மேற்கோள். எ-று. (ரு)

91. தொகுபெயர் வேற்றுமைத் தொடர்பெய ரன்ன
வியற்றிரி பழிவாக்க மியைந் தாந்தொகையே.

(இ-ள்.) கூறியதொகை நிலைகளுக்குப் (1) புறனடையாமாறுணர்த்துதும்.

ஐம்முதலாறுருபுதொக்குநிற்பத் தொடர்ந்துவரு மொழிகள் இயல்பும், திரிபும், குறைதலும், மிகுதலுமாகவரும்.

(உ–ம்) மணி கொடுத்தான், இயல்பு; கற்கடாவினுன், திரிபு; திண்கொண்டதோள், குறைதல்; பலாக்குறைத்தான், மிகுதல்; இவ்விரண்டனுருபுத் தொகையில், இயல்புந் திரிபுமழிவு மாக்கமும் வந்தனபோல மற்றைத் தொகையில் வருதலுமறிக.

அன்றியும், ஐயீற்றுப் பெயர்க்கண் இயல்பும் அகரமிகுதலும் தொகைக்காம்.

(உ-ம்) சிந்தாமணி. செய்: 1608 — "சுனைய நீலமுஞ் சுள்ளியுஞ் சூழ்மலர், நனைய நாகமுங் கோங்குமுநாறின, சினையசெண்பக வேங்கையோ டெற்றுபு, முனைவன் மேற்றுதி முற்றெடுத்தோதினுர்." எ-ம். வரும். உம்மைத் தொகையாய் ஒருமைப் பெயர் பலகூடிப் பன்மையாய் முடியும். (உ-ம்) சேரசோழபாண்டியர், எ-ம். இரவிமீன்மதிகளையியைந்து பூண்டனள், எ–ம். வரும்.

நன். சூத்: 372. — "உயர்திணை யும்மைத் தொகை பலரீறே," எ-து. மேற்கோள். எ–று. (ச)

92. ஐயிறுங் குணப்பெய ரஃகியீ றெழித
லீறுபோ யுகர மிடையிலி யாத
லாதிநீ டலடிய கரமை யாத
றன்னெற் றிரட்டன் முன்னின்ற மெய்திரித
லினமிக லினையவும் பண்பிற் கியல்பே.

(இ-ள்.) குணப் பெயர்த் தொகைக்குச் சிறப்பு விதியா மாறுணர்த்துதும்.

நன்னூலில். — "செம்மை சிறுமை சேய்மை தீமை, வெம்மை புதுமை மென்மை மேன்மை, திண்மை யுண்மை நுண்மை யிவற்றெதி, ரின்னவும் பண்பிற் பகாநிலைப்பதமே." என்ருர். இவற்றுள் ஈறுகெடுதலும், ஈறுகெட்டிடை யுகர மிகர மாதலும். ஆதிநீடலும், அடி யகர மைகாரமாதலும், தன்மெய் யிரட்டலும், முன்னின்ற மெய்திரிதலும், இன மிகுதலும், இவைபோல்வன பிறவும் பண்பிற்கியல்பாகும்.

---

(1) புறனடை: சூத்: 64 பார்க்குக.

(உ-ம்) நல்லன், நன்மையின் மையீறு கெட்டது. கரியன், கருமையின் மையீறு கெட்டிடை நின்ற வுகரமிகரமாயிற்று; பாசிலை, பசுமையின் மையீறுகெட்டாதி நீண்டது; பைங்கிளி, பசுமையின் மையீறு மிடைநின்ற வுயிர் மெய்யுங் கெட்டு வருமெழுத்திற்கின மிகுந்தடி யகர மைகாரமாயிற்று.

வெற்றிலை, வெறுமையின் மையீறு கெட்டுத் தன்னொற்றிரட்டியது; சேதாம்பல், செம்மையின் மையீறு கெட்டாதி நீண்டு முன்னின்ற மகரமெய் தகரமெய்யாகத் திரிந்தது; இனையவுமென்றமிகையால், அரியபொருள், பெரியமலை, கரியமுகம், புதிய மணம், குறள் வெண்பா, எ-ம். வரும். எ-று. (ரு)

93. "அடைசினை முதன்முறை யடைதலு மீரடை
முதலோ டாதலும் வழக்கிய லீரடை
சினையொடு செறிதலு மயங்கலுஞ் செய்யுட்கே."

(இ-ள்.) மரபுவழுவாமற் காத்தலு மரபு வழுவமைதியுமாமாறுணர்த்துதும்.

குணத்தொகை மொழியெலாம் அடைமொழியெனப்படும். இவை வழக்கிடத்தில் ஒன்றும் இரண்டும் முதற்பொருளோடு வந்தடுக்கவும், ஒன்றே சினைப்பொருளோடு வந்தடுக்கவும் பெறும்.

(உ-ம்) சிறுகருங்காக்கை, இளம்பசுங்கிளி என முதற்பொருளோடு, ஈரடையடுத்து வந்தன. செங்காலுரை, நெட்டிலைத்தெங்கு, எனச்சினைப்பொருளோடு, ஓரடையடுத்து வந்தன.

செய்யுளிடத்தோவெனில் சினைப்பொருளோடும் ஈரடையடுத்து வரப்பெறும். (உ-ம்) சிறுபைந்தூவி, கருநெடுங்கண், எ-ம். வரும். அன்றியும், அடையொடு பலசினைப் பொருடம்முட்கலந்து செய்யுளிடத்து வரவும் பெறும்.

(உ-ம்) நைடதம். — "குவிமுலைகயவாய்ச் செங்கட்குடம் புரைசெருத்தன் மேதி." எ-ம். வரும்.

அடைமொழியை வடநூலார் அவ்வியயம் என்பர். எ-று. (சு)

94. ஓரொரு வீரிரு மும் மூ நாலை யைம்
மாறறு வேழெழு வெண்ணெனு வியிருட
வியைமுறைக் காகு மெண்ணின் றொகையே.

(இ-ள்.) எண்ணின் பெயரே தம்மொடுதாமும் பிறவும் வரவே தொக்கு நிற்குமாறுணர்த்துதும்.

ஒன்றும், இரண்டும், உயிர்வரின் ஓர், ஈர், எனவாம். மெய்வரின் ஒரு, இரு, எனவாம்.

(உ-ம்) ஒன்று - ஆயிரம், ஓராயிரம். இரண்டு - ஆயிரம், ஈராயிரம், எ-ம். ஒன்று - பொருள், ஒரு பொருள், இரண்டு - கலம், இருகலம், எ-ம். வரும்.

மூன்று, எ-து. உயிரும் - வவ்வும்வரின், மூவெனவும், மற்றைமெய்வரினம் மெய்யிரட்டித்தும் வரும். (உ-ம்) மூன்று - ஒன்று, மூவொன்று, எ-ம். மூன்று - வழி, மூவழி, எ-ம். முக்கோடி, முச்சாண், முத்தமிழ், மும்பது, முந்நூறு, மும்மொழி, எ-ம். வரும்.

நான்கு, எ-து. உயிர்வரின், நாலெனவுமாம். (உ-ம்) நான்கு - ஆயிரம், நாலாயிரம், எ-ம். நாற்கழஞ்சு, நாற்சதுரம், நாற்றலை, நாற்படை, நானூறு, நான்மணி, எ-ம். வரும்.

ஐந்து, எ-து. உயிரும் - யவ்வும்வரின் ஐயெனவும், மற்றை மெய்வரினம் மெய்யிரட்டித்தும் வரும். (உ-ம்) ஐந்து - ஆயிரம், ஐயாயிரம், எ-ம். ஐந்து - யானை, ஐயானை. எ-ம். வரும். ஐங்கலம், ஐஞ்சந்தி, ஐந்தலை, ஐந்நூறு, ஐம்பது, ஐம்மூன்று, ஐவண்ணம், எ-ம். வரும்.

ஆறும் - ஏழும், உயிர்வரின், இயல்பாகும், மெய்வரின் முதல் குறுகும். (உ-ம்) ஆறு - ஆயிரம், ஆறாயிரம் ஏழு - ஆயிரம், ஏழாயிரம், எ-ம். ஆறு - கழஞ்சு, அறுகழஞ்சு, ஏழு - கடல், எழுகடல், எ-ம். வரும்.

சூத். 93. நன்னூற் சூத்: 403. இலக். விள. சூத். 314.

எட்டு, எ-து. உயிரும் மெய்யும்வரின் எண்ணாகும். (உ-ம்) எட்டு - ஆயிரம், எண் ணாயிரம். எட்டு, பத்து, எண்பது, எ-ம். எண்கலம், எண்சாண், எண்டிசை, எண்ணூறு, எண்மணங்கு, எ-ம். வரும்.

நன்னூல். — "ஒன்றன்புள்ளிரகாரமாக, விரண்டனுெற்றுயிரேகவுவ் வருமே." — தொல்காப்பியம். — "மூன்றனெற்றே வந்ததொக்கும். — நான்கனெற்றே லகாரமாகும். — நான்கனெற்றே றகாரமாகும். — ஐந்தனெற்றே முந்தையது கெடுமே. — ஆறன்மருங்கிற் குற்றியலுகர மீறுமெய்யொழியக் கெடுதல் வேண்டும். — எட்டனெற்றே ணகாரமாகும். — மூன்றுமாறு நெடு முதல் குறுகும்." இவைமேற்கோள். எ-று. (எ)

95. "ஒன்றுமு தலீரைந் தாயிரங் கோடி
யெண்ணிறை யளவும் பிறவரிற் பத்தி
னீற்றுயிர் மெய்கெடுத் தின்னு மிற்று
மேற்ப தேற்க மொன்பது மினைத்தே."

(இ-ள்.) பத்து மொன்பது மெனவீரெண்ணின் றெகையா மாறுணர்த்துதும்.

பத்தென்னு நிலைமொழிமுன்னே ஒன்றுமுதற் பத்துமாயிரமுங் கோடியுமாகிய எண் பெயரும், நிறைப் பெயரும், அளவுப் பெயரும், பிற பெயருப், புணர்ந்தாற் பத்தனீற் றுயிர்மெய் கெட்டு இன்னும் இற்று மேறிமுடியும். ஒன்பது மிவ்வாறேயாம்.

(உ-ம்) பத்து - ஒன்று பதினொன்று, பத்து - ஒன்று, பதிற்றொன்று, பதினாயிரம், பதிற் றுக்கோடி, பதின்றுலாம், பதிற்றுக்கலன், எ-ம். என்பதினாயிரம், ஒன்பதிற்றுக்கோடி, ஒன் பதின்றுலாம், ஒவபதிற்றுத்தூணி, எ-ம். வரும்.

பத்துமுன் னிரண்டுரின் - பன்னிரண்டாம். ஒன்பதும் – பத்தும்வரின் இன்சாரியை பெறா. (உ-ம்) பதிற்றொன்பது, பதிற்றுப்பத்து, எ-ம். வரும். தொல்காப்பியம். — "ஒன்றன் முதலா வெட்டீறாக, வெல்லாவெண்ணும் பத்தன்முன்வரிற், குற்றியலுகரமெய்யோடுங் கெடுமே. — முற்றவின்வரூஉ மிரண்டலங் கடையே பத்தனெற்றுக்கெட னகரமிரட்ட, லொத்தென்ப விரண்டுவருங்காலை. — ஆயிரம் வரினு மாயியறிரியாது. — நிறையுமளவும் வரூஉங்காலையுங், குறையாதாகு மின்னென்சாரியை. — ஒன்பானிறுதி யுருபுநிலைதிரியா, தின்பெறல்வேண்டுஞ் சாரியைமரபே." இவைமேற்கோள். எ-று. (அ)

96. ஒன்று முதலெட் டளவூர்ந் தபத்தொற்
றெழிதலு மாய்த முறழ்தலு மாாபல
வொன்றுட னுறு மொன்பது மிற்றே.

(இ-ள்.) ஒன்றுமுதலா வெட்டீறாக வருமெண்ணிஅ கீழ்ப்பத்துத் தொடர்ந்து புணருமா றுணர்த்துதும்.

ஒன்றுமுதலெட் டெண்களின்முன்னே தொடர்ந்து வரும் பத்தனெற்றாகிய தகரங் கெட்டுப் பதுவாதலும் அவ்வொன்றிடமாய் தம்வந்து பஃதுவாதலும் பகரமொன்றே நின்று மற்றவைபோய் ஆன்சாரியை பெற்றுமுடிதலுமாம்.

(உ-ம்) ஒன்று - பத்து, ஒருபது, இரண்டு - பத்து, இருபது, மூன்று - பத்து, முப்பது, எ-ம். ஒருபஃது, இருபஃது, முப்பஃது, எ-ம். ஒருபான், இருபான், முப்பான், எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. அன்றியுமிம்மூன்றுந் திரிபொன்பதென்னு மெண்ணிற்குமாகி யொன்பானென வும் படுமெனக் கொள்க.

தொல்காப்பியம். — "ஒன்றுமுதலொன் பானிறுதி முன்னர், நின்றபத்தனெற்றுக் கெடவாய்தம், வந்திடைநிலையு மியற்கைத்தென்ப, கூறியவியற்கை குற்றியலுகர, மாற னிறுதி யல்வழியான." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (கூ)

சூத். 95. நன்னூல்: சூத். 197.

97. 'ஒன்ப தொழித்தவெண் ணென்பது மிரட்டின்'
முன்னது குறுகிமற் றேட 'வுயிர்வரின்
வவ்வு மெய்வரின் வந்தது மிகனெறி.'

(இ-ள்.) மற்றொருவகை யெண்ணின்றொகையா மாறுணர்த்துதும்.

ஒன்பதென்னு மெண்ணென்றொழிந்த ஒன்றுமுதற் பத்தெண்களுந் தம்மொடுதாம் புணருமிடத்து நிலைமொழி முதனெடிலெனின் முதல்குறுகி மற்றவை கெட்டும் வருமொழி முதலுயிரெனில் வகரமிரட்டி மெய்யெனில் வருமெய்யிரட்டியுல் புணரும்.

(உ-ம்) ஒன்று – ஒன்று, ஒவ்வொன்று, இரண்டு - இரண்டு, இவ்விரண்டு, மூன்று - மூன்று, மும்மூன்று, நான்கு - நான்கு, நந்நான்கு, ஐந்து - ஐந்து, ஐவ்வைந்து, ஆறு - ஆறு, அவ்வாறு, ஏழு – ஏழு, எவ்வேழு, எட்டு - எட்டு, எவ்வெட்டு, பத்து - பத்து, பப்பத்து, எ-ம். வரும். ஒரோவொன்று இதனுள் வகரமிரட்டா.

தொல்காப்பியம். —"ஒன்று முதலாகிய பத்தூர்கிளவி, யொன்றுமுதலொன் பாற் கொற்றிடைமிகுமே நின்றவாய்தங் கெடுதல் வேண்டும்." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (௧0)

98. அளவின் றொகையா யளவொடு தொக்கியை
கலங்கலனுகி யேயு மிகுமே
யுரிவரி ஞழியி னீற்றுயிர் மெய்கெட
மருவும் டகர முரியின் வழியே
யகர வுயிர்மெய்யா மேற்பன வரினே.

(இ-ள்.) அளவின் பெயர்த்தொகையா மாறுணர்த்துதும்.

கலமென்பது மற்றோரளவின் பெயரோடு புணர்புழி ஈற்றுமகரம், னகரமாகத் திரிந்த பின் ஏகாரச்சாரியை பெறும்.

(உ-ம்) கலம் - குறுணி, கலனேகுறுணி, முக்கலம் - தூணி, முக்கலனே தூணி, நாற் கலம் – இருதூணி, நாற்கலனேயிருதூணி, எ-ம். வரும். அன்றியும், நாழியின்கீழ் உரிவரின் ழி கெட்டு டவ்வாகி, நாழி – உரி, நாடுரி. எ-ம். வரும்.

அன்றியும் உரியின்கீழ் அதனுலளக்கப்பட்ட பொருட்பெயர்வரி னுயிர்முதனில்லா தாயின் யகரச்சாரியை பெற்று வல்லினமிகவு மற்றீரினமியல்பாதலுமாம். *(உ-ம்)* உரி - கொள்ளு, உரியக்கொள்ளு, உரி - சாமை, உரியச்சாமை, வல்லினமிக்கன. உரிய மிளகு, உரியவரகு, மற்றீரினமிகாதியல்பாயின. உரியரிசி, உரியெண்ணெய், உயிர்வந்து சாரியை பெறுதும். உரியவுபபு, உயிர்வந்து சாரியை பெற்றும் வழங்கும்.

தொல்காப்பியம். — "உரிவருகாலை நாழிக்கிளவி, யிறுதியிகர மெய்யொடுங்கெடுமே, டகாரவொற்றுமாவயிருன்." எ-று. (௧௧)

99. "திசையொடு திசையும் பிறவுஞ் சேரி
னிலையீற் றுயிர்மெய் கவ்வொடு நீங்கலும்
றஃகா னலவாய்த் திரிதலு மாம்பிற."

(இ-ள்.) திசைத்தொகையா மாறுணர்த்துதும்.

திசைப் பெயர்த்தம் மூன்றுமேவரினும் பிறிதோர் பெயரொடு புணரினு முதனிலைப் பெயரீற்றினின்ற கு, நீங்கியதன்மேற் கவ்வொற்றுளதே லதுவு மொழித்து வருமினமிகா மற் புணருமெனக் கண்டுணர்க.

(உ-ம்) வடக்கு – கிழக்கு, வடகிழக்கு, வடக்கு - மேற்கு, வடமேற்கு, குணக்கு – கடல், குணகடல், குணக்கு - திசை, குணதிசை, எ-ம். வரும்.

சூத். 97. நன்னூல்: சூத். 199. சூத்: 99. நன்னூல்: சூத். 186.

குவ்வின்மேல் நகரம்வரின் னவ்வும் லவ்வுமாகத் திரியும்: (உ-ம்) தெற்கு - மலே, தென்மலே, தெற்கு - திசை, தென்றிசை, மேற்கு - வடக்கு, மேல்வடக்கு, மேற்கு - கடல், மேல்கடல் எ-ம். வரும். ககரமுதல்வரின் திரியும்.

பிறவென்றமிகையால் கிழக்கு - வடக்கு, கீழ்வடக்கு, கீழ்த்திசை, கீழ்த்துறை, கீழ்ச் சேரி, எ-ம். வரும். (இஃது நன்னூலில், கீழின்முன் வன்மை விகற்பமுமாகு மென்னுஞ் சூத்திரவிதி.) தொல்காப்பியம். — "இருதிசை புணரினேயிடைவருமே. திரிபுவேறு கிளப்பி னெற்றுமிறுதியுங், கெடுதல்வேண்டு மென்மனுர்புலவ, ரொற்றுமெய் திரிந்துளகாரமாகுந், தெற்கொடு புணருங்காலேயான.'' எ-து. மேற்கோள். இவ்வியலுட்கூறிய தொகை யெலாம் பலவகைப்படும்.

(உ-ம்) நிலங்கடந்தான் – உ-ம், வேற்றுமைத் தொகை; தலேவணங்கினுன் – ந-ம், வேற்றுமைத் தொகை; சாத்தன்மைந்தன் - ச-ம், வேற்றுமைத் தொகை; ஊர் நீங்கினுன் - ரு-ம், வேற்றுமைத் தொகை; சாத்தான்கை – சு-ம், வேற்றுமைத் தொகை; குன்றக்கூகை - எ-ம், வேற்றுமைத் தொகை; முன்விடுங்கணே – இறந்தகால வினைத்தொகை; இப்போது விடுகணே - நிகழ்கால வினைத்தொகை; பின் விடுங்கணே - எதிர்கால வினைத்தொகை, சதுர்ப் பலகை – வடிவுப் பண்புத்தொகை; நாறகுணம் - அளவுப் பண்புத்தொகை; இன்சொல் – சுவைப் பண்புத் தொகை; ஆதிபகவன் – இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; செந்நிறக் குவளே – பன்மொழித் தொடர்; குருவி கூப்பிட்டான் - வினையுவமைத் தொகை; கற்பக வள்ளல் – கொடையுவமைத் தொகை; குரும்பைமுலே – மெய்யுவமைத் தொகை; பவள வாய் – உருபுவமைத் தொகை; மரகதக்கிளிமொழி - பன்மொழித் தொடர்; ஒன்றேகால் – எண்ணலும்மைத் தொகை; தொடியேகஃசு - எடுத்தலும்மைத் தொகை; கலனே துணி – முகத்தலும்மைத் தொகை; சாண்முழம் - நீட்டலும்மைத் தொகை; சேர சோழ பாண்டி யர் - பன்மொழித் தொடர்; தாழ்குழல் வினைத்தொகையில் வந்த வன்மொழித் தொகை; கருங்குழல் – குணத் தொகையில் வந்த வன்மொழித் தொகை; கொடியிடை – உவமைத் தொகையில் வந்த வன்மொழித் தொகை; உயிர்மெய் – உம்மைத் தொகையில் வந்த வன் மொழித்தொகை. பிறவுமன்ன. எ-று. (கஉ)

மூன்றுவது. — தொகைநிலேத் தொடர்மொழிப் பெயரியன். — முற்றிற்று.

நான்காவது:-

(1) சுட்டுவினு

100. அ இ உம்முதல வைம்பாற் சுட்டே
யொன்றன் பாலவெ யாய்த மிடையெனவும்
பலவின் பாலவை வவ்வீற் றனவுமா
மிவைகீழ் மூவின மியைபுளி முறையே
யாய்த மெலியியல் பாகுமென்ப.

(இ-ள்.) சுட்டுப்கபயர்களா மாறுணர்த்துதும்:

மொழிமுதற்கண் அ, இ, உ, என மூன்றையுங் கொள்வன சுட்டுப்பெயர்களாம்:

(உ–ம்) அவன், இவன், உவன்; அவள், இவள், உவள்; அவர், இவர், உவர்; என் பன உயர்திணை முப்பால். அது, இது, உது, அவை, இவை, உவை; என்பனவஃறிணையிரு பால் மொழியகத்துவந்தன:

வடக்கு – வடகீழ், வடமேற்கு. தெற்கு – தென்கீழ், தென்மேல்.

(1) சுட்டு, வினு என்பன இங்கே பெயரியல். இலக்கண நூலார் எழுத்தியலில்:

அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன், மொழிப்புறத்து வந்தன. அன்றியும் ஒன்றன்பாற் சுட்டுச்சொல்லிடையே வாய்தம்வரவும் பெறும். (உ-ம்) அஃது, இஃது, உஃது, எ-ம். வரும்,

பலவின்பாற் சுட்டுச்சொல் வகரவொற்றெடு முடியவும்பெறும்.

(உ-ம்) அவ். இவ். உவ், எ-ம். வரும்.

சிந்தாமணி.— "வெவ்வினை செய்யுமாந்தருயிரெனு நிலத்தில்வித்தி, யவ்வினை விளைவுளுண்ணு மவ்விடத்தாவதுன்ப, மிவ்வெனக்கிளர்த்து மென்று நினைப்பினும் பிணிக்கு முள்ளஞ் செவ்விதின் சிறிதுகூறக் கேண்மதிச் செல்வவேந்தே." என்பதில், இவை என்பதற்கு, இவ் வென வந்தவாறு காண்க.

அங்ஙனம் வகரவொற்றீற்ற சுட்டுவந்தவற்றின் கீழிடையினம்வரின் வகரந்திரியாதியவ்பாய்நிற்பதன்றியே வல்லினம்வரி ஞய்தமாகவும் மெல்லினம்வரி னெத்தமெல்லினமாகவும் வகரந்திரிந்து கெடும். (உ-ம்) அவை-வலிய, சிறிய, நீடிய, என்பதற்கு அவ்வலிய அஃசிறிய, அந்நீடிய, எ-ம். வரும்.

தொல்காப்பியம்:- "அவ்வழி அவனிவனுவ னென வரூஉம் பெயரு, மவ ளிவ ளுவ ளென வரூஉம் பெயரு, மவ ரிவ ருவ ரென வரூஉம் பெயரும், யான் யாம் நரமென வரூஉம் பெயரும், யாவன் யாவள் யாவரென்னு, மாவயின் மூன்றேடப்பதினைந்தும், பாலறி வந்த வுயர்திணைப்பெயரே. அது, இது, உதுவென வரூஉம் பெயரு, மவை முதலாகிய வாய்தப் பெயரு, மவை, யிவை, யுவை, யென வரூஉம் பெயரு, மவைமுதலாகிய வகரப் பெயரும், யாது, யா, யாவை, யென்னும்பெயரு, மாவயின்மூன்றே டப்பதினைந்தும், பரலறி வந்தவஃறிணைப்பெயரே." இவை மேற்கோள், எ-று.

101. தொடர் அ இ உச் சுட்டெழுத் தென்ப
வவைவந் தணைய வனைத்துமெய் யிரட்டு
முயிர்வரி னிருவவ் விடைவரலு ரித்தா
மெகர வினவு மிந்நடை யுடைத்தே.

(இ-ள்) சுட்டெழுத்துக்களுஞ் சுட்டெழுத்துக்கட் புணர்ச்சியு மாமாறுணர்த்துதும்.

அ, இ, உ, என விம்மூன்றுஞ் சுட்டெழுத்துக்களாம். இவை பெயரொடு புணருங்கால் வருமொழிமுதலொற்றுபி னவ்வொற்றி ரட்டலும் வருமொழி முதலுயிராயி னிரண்டு வகரம் புணர்தலுமாம். இங்ஙனம் வினவெழுத்தாகிய வெகரமும் புணரப்படும்.

(உ-ம்) அ-படை, அப்படை, அ-நிலம், அந்நிலம், அ-வழி, அவ்வழி, அ-அணி, அவ்வணி, எ-ம். இப்படை, இந்நிலம், இவ்வழி, இவ்வணி. எ-ம். உப்படை, உந்நிலம். உவ்வழி, உவ்வணி, எ-ம். எப்படை, எந்நிலம், எவ்வழி, எவ்வணி, எ-ம். வரும்.

சுட்டு நீளின் யகரவுடம்படு மெய்யாம். (உ-ம்) ஆ-இடை, ஆயிடை, ஈ-இடை, ஈயிடை, எ-ம். வரும். அ-யானை, அவ்யானை, என வருதலுமறிக.

கன். சூத்: 163. — "எகரவினமுச்சுட்டின் முன்ன, ருயிரும் யகரமு மெய்தின் வவ்வும், பிறவரினவையுந் தூக்கிற் சுட்டு, நீளின் யகரமுந் தோன்றுத னெறியே."

தொல்காப்பியம்:- 'அ இ உ அம்மூன்றுஞ் சுட்டு." இவை மேற்கோள். எ-று.

102. "எயா முதலும் ஆ ஓ வீற்றும்
ஏயிரு வழியும் வினவா கும்மே
யெவனென் வினவினைக் குறிப்பிழி யிருபால்."

(இ-ள்) வினவெழுத்தும் வினப்பெயரு மாமாறுணர்த்துதும்.

எகரமும், யாவு மொழிக்கு முதலினும், ஆகாரமும்-ஓகாரமுமொழிக்கீற்றினும், ஏகாரமொழிக்கு முதலினு மீற்றினும் வினவாகிவரும்.

சூத்: 101, 102. சுட்டு, வின எழுத்துக்கள், அவை எழுத்ததிகாரத்தில் வருவன. சொல்லதிகாரத்திற் சேர்க்கப்பட்டன.

(உ-ம்) எவன், எவள், எவர், யாவன், யாவள், யாவர், இவை உயர்திணை முப்பால்: எது, எவை, யாது, யாவை, இவை யஃறிணை யிருபால். எகரமும் யாவு மொழியகத்து வந்தன. எக்கொற்றன், யாங்ஙன, மொழிப்புறத்து வந்தன. நீயா, நீயோ, ஆகாரமும் ஓகாரமு மொழியீற்றிற் புறத்துவந்தன. ஏவன்-கொற்றனே, எகாரமுதலிலகத்து மீற்றிற் புறத்தும் வந்தது.

அன்றியும், எகரமும், யாவு, மேற்கூறிய சுட்டெழுத்தைப்போல பிற்பெயரோடு புணர்ந்து வினுவாம்.

(உ-ம்) எ-குதிரை, எக்குதிரை, யா-செய்தி, யாச்செய்தி, எ-ம். வரும். யா, எ-து. வினவெழுத் தாவதன்றி வினுச்சொல்லாகி வினையொடு புணரப்பட் டஃறிணை யிருபாலுக் கேற்பன.

(உ-ம்) குறள்:- "யாகாவாராயினு நாகாக்ககாவாக்காற், சோகாப்பர் சொல் லிழுக் குப்பட்டு," எ-ம். வரும். அன்றியும், எவன் என்னும் வினுச்சொல்லஃறிணையிருபாலிடத்து வினைக்குறிப்பாக வேற்கும். (உ-ம்) எவனது, எவனவை, எ-ம். அன்றியும் வினைக்குறிப் பாகாமையும் எது, எனு மஃறிணை வினுவிற்கு எவன், என்பதுமாம்.

குறள்:- "சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யுமகளீர் நிறைகாக்குங் காப்பேதலை." இப்பயன் கொண்டவனென்னும் வினுவென்னெனவுமாம்.

குறள். —"ஒவித்தக்கா லென்னு முவரி யெவிப்பகை, நாகமுயிர்ப்பக்கெடும், என வருதலுமறிக. —தொல்காப்பியம். —"ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினு," எ-து. மேற்கோள், எ-று. (கூ)

நான்காவது:—சுட்டுவினு.—முற்றிற்று.
இரண்டாமோத்துப்பெயர். —முற்றிற்று.

மூன்றுமோத்துவினைச்சொல்லியல்.

103. வினைமுற் றிருமூன் றெச்ச மிரண்டு
வினைக்குறிப் பெனவிவை வினையின் வகுப்பே.

(இ-ள்) மேலே வகுத்துக்கூறிய நால்வகைச் சொற்களுளிவ்வோத்தின் கண்ணே வினைச் சொல் லியல்பினை விளக்குதும்.

வினையெனப்படுவன:—இனிவரு மிறப்பெதிர்வு நிகழ்வென முக்காலமுற்று வினையும், எவன் முற்றுவினையும், வியங்கோண் முற்றுவினையும், என வினைமுற்று மூன்றும் பெயரெச் சம், வினையெச்சமென வினையிலெஞ்சிய மொழிக ளிரண்டும்: வினைச்சொல்லல்லவாயினும் வினையைப்போல நடந்து குறிப்பினுல் வினையியன்றெழிலைக் காட்டும் வினைக்குறிப்பொன் றும்; இவ்வோத்தினுள் விளங்கும்.

இவ்வினையே தெரிநிலைவினை குறிப்புவினை எனப்பொதுவகையாவிருவகைப் பட்டுஞ் சிறப்புவகையா லறுவகைப்பட்டுஞ் சிறப்பே வேறு வேறு வகைப்பட்டும்வரும். (உ-ம்) உண்டு வந்தான், தெரிநிலை வினைமுற்று. உண்டுவந்த-தெரிநிலை வினைப்பெயரெச்சம், உண்டுவந்து-தெரிநிலைவினை வினையெச்சம், உண்டுவந்தவன்-தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர் உண்டு வருதல் தெரிநிலை வினைத்தொழிற்பெயர், முடிந்தான்-செய்பொருள் குறைவினை, பணமுடிந் தான்-செய்பொருள் குறையாவினை, நடந்தான்-தன்வினை, நடப்பித்தான்-பிறவினை, தின்றான்- செய்வினை, தின்னப்பட்டான்-செயப்பாட்டுவினை, நடந்தான்-விதிவினை, நடந்திலன்-மறை வினை, நோவான்-பொதுவினை, இவை தெரிநிலைவினை—குழையினன்-குறிப்புவினைமுற்று,நெடிய- குறிப்பு வினைப்பெயரெச்சம், அன்றி-குறிப்புவினை வினையெச்சம், நல்லனுயினன்-ஆக்கவினைக் குறிப்பு, நல்லன்-இயற்கை வினைக்குறிப்பு, இவை குறிப்புவினை. மற்றவை தத்தஞ் சூத்தி ரத்திற்காண்க.

தொல்காப்பியம். —"வினையெனப்படுவது வேற்றுமைகொள்ளாது, நினையுங்காலைக் காலமொடுதோன்றும்." எ-து. மேற்கொள்.

வடநூலார் வினையை-கிரியாபதம், என்பர். எ-று. (க)

104\. பெயரே யேற்றிமற் றென்றனை வேண்டா
தேற்பது வினைவினைக் குறிப்பு முற்றே.

(இ-ள்) வினைமுற்றும் வினைக்குறிப்புமுற்றுமா மாறுணர்த்துதும்.

பொருளிடங்காலஞ் சினைகுணந்தொழி லென்னு மறுவகைப் பெயரையும் பயனிலையாகக்கொண்டு மற்றொன்றை வேண்டாது முடிவன தெரிநிலைவினைமுற்றுங் குறிப்புவினை முற்றுமாம்.

(உ-ம்) செய்தானவன், குளிர்ந்தது நிலம், வந்தது கார், குவிந்ததுகை, பரந்தது பசப்பு, ஒழிந்தது பிறப்பு, இவை தெரிநிலைவினைமுற்று. நல்லனவன், நல்லதுநிலம், நல்லது கார். நல்லதுகை, நல்லதுபசப்பு, நல்லதுபிறப்பு, இவை குறிப்புவினைமுற்று.

நன்னூல். — "செய்பவன் கருவிநிலஞ் செயல்காலஞ், செய்பொருளாறுந்தருவது வினையே. —பொதுவியல்பாறையுந் தோற்றிப்பொருட்பெயர், முதலறுபெயரல தேற்பில முற்றே" இவைமேற்கொள். எ-று. (உ)

முதலாவது:—

முக்காலமுற்றுவினை

105\. பொழுது கொள்வினை வினைப்பகு பதமே
பகுதி யேவ லெனும்பகாப் பதமாதும்
என்ஏன் எம்ஏம் ஓம்அம் ஆம் தன்மை
ஐஆய்இ இர்ஈர் முன்னிலை அன் ஆன்
அள்ஆள் அர்ஆர் உஅ படர்க்கை
வினையின் விகுதி மீண்டுள பிறவுங்
(1)கள்ளெனப் பலவொழி பன்மையின் மிகனுமாம்.

(இ-ள்) முக்கால வினைப்பகுதியும் விகுதியு மாமாறுணர்த்துதும்.

முக்கால முற்றுவினைச் சொல்லெல்லாம் பகுபதமாம். அவற்றுண் முதனிற்கும் நட, வா, முதலிய வேவல் வினைப்பகாப்பதங்களே முதனிலைகளாம். முதனிலை மூவகைப்படும்.

(உ-ம்) வருதல்-வளர்தல், என்பதில் வரு-வளர், தன்வினை முதனிலை. அடித்தல்-அடுதல், என்பதில் அடி-அடு, பிறவினை முதனிலை. வெளுத்தான், என்பதில் வெளு-பொது வினைமுதனிலை பிறவுமன்ன.

என், ஏன், விகுதி தன்மையொருமை, *(உ-ம்)* வந்தனென்-வந்தேன், யான்.

எ-ம். எம், ஏம், ஓம், அம், ஆம், விகுதி தன்மைப்பன்மை. *(உ-ம்)* வந்தனெம்-வந்தேம்-வந்தோம்-வந்தனம்-வந்தாம், யாம், எ-ம்.

ஐ, ஆய், இ, விகுதி முன்னிலை யொருமை. *(உ-ம்)* வந்தனை-வந்தாய், வந்தி—நீ,எ-ம்.

இர், ஈர், விகுதி முன்னிலைப் பன்மை. *(உ-ம்)* உண்டனிர்-உண்டீர், நீர், எ-ம்.

அன், ஆன். விகுதி யாண்பாற்படர்க்கை யொருமை. *(உ-ம்)* வந்தனன்-வந்தான், அவன், எ-ம்.

அள், ஆள். விகுதி பெண்பாற்படர்க்கை யொருமை. *(உ-ம்)* வந்தனள்-வந்தாள், அவள். எ-ம்.

அர், ஆர், விகுதி பலர்பாற் படர்க்கை. *(உ-ம்)* வந்தனர்-வந்தார், அவர், எ-ம்.

உ. விகுதி யொன்றன்பாற் படர்க்கை. *(உ-ம்)* வந்தது, அது, எ-ம்.

அ, விகுதிபலவின்பாற் படர்க்கை. *(உ-ம்)* வந்தன, அவை, எ-ம். வரும்.

இவை முக்கால முற்றுவினைக்குப் பொது விகுதிகளாம். பலவின்பா லொழித்தொழிந்த பன்மை விகுதிகட் கெல்லா மீற்றின்கண்ணே கள், என்னும் விகுதிகூட்டி வரவும் பெறும். *(உ-ம்)* வந்தனர்கள், வந்தார்கள், எனவரும்.

---

(1) சூத்: 79 பார்க்குக.

பிறவென்ற மிகையால் கொண்மார், நடப்பு, எ-ம். வரும்.

தொல்காப்பியம். —"கடதற வென்னுமந் நான் கூர்ந்த குன்றிய, லுகரமோ டென்னே னல்லன் வருஉமேழுந், தன்வினையுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.',

நன்னூல். —"ஐயா யிகர வீற்றமூன்று, மேவலின் வருஉ மெல்லா வீற்றவு, முப்பா லொருமை முன்னிலை மொழியே. —இர் ஈரீற்ற விரண்டு மிருதிணைப் பன்மை முன்னிலை மின்னவற்றேவல்." இவை மேற்கோள். எ-று, (க)

106. "அம்ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்
எம்ஏம் ஓம் இவை படர்க்கை யாரையும்
உம்மூர் கடதற விருபா லாரையுந்
தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை."

(இ-ள்) சிலவிகுதி விகற்பங்களாமாறுணர்த்துதும்.

முக்காலத்துத் தன்மைப் பன்மைக்குரிய விகுதிகளில் அம், ஆம், விகுதி தன்மையு முன்னிலையுங் காட்டுவனவாம்.

(உ-ம்) நடந்தனம்-நடக்கின்றனம்-நடப்பம்-நடந்தாம்-நடக்கின்றும்-நடப்பாம்-யானு நீயும், என வரும். எம், ஏம், ஓம், விகுதி தன்மையும் படர்க்கையுங் காட்டுவனவாம். (உ-ம்) நடந்தனெம் - நடக்கின்றனெம் - நடப்பெம்-உண்டேம்-உண்கின்றேம்-உண்பேம்-நடந் தோம்-நடக்கின்றோம்-நடப்போம், யானுமவனும், என வரும்.

கும், டும், தும், றும், விகுதிதன்மையு முன்னிலையும் படர்க்கையுங் காட்டுவனவாம், (உ-ம்) உண்கும்—உண்டும்-வருதும-சேறும், யானுநீயுமவனும், என வரும்.

தொல்: வினை: சூ: 5. — "அவைதாம், அம், ஆம், எம், ஏம், என்னுங் கிளவியும், உம் மொடு வருஉங் கடதற வென்னு, மந்நாற் கிளவியோடா யெண் கிளவியும், பன்மை யுரைக்குந்தன்மைச்சொல்லே." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (உ)

107. செய்யுமென் முற்றே சேரும் பலரொழி
மற்றைப் படர்க்கையு மற்றத னீற்றய
லுயிரு முயிர்மெய்யு மொழிந்தே யஃகலும்
பலவின்பாற் கள்ளெனப் பற்றி மிகலுமாம்.

(இ-ள்) செய்யுமென்னெச்சம்போல வதனுலாகிய செய்யுமென்னு முற்றுவினை சில பாலிடங்கட்குச் செல்லாமை யுணர்த்துதும்.

செய்யும், உண்ணும், நடக்கும், உவக்கும், என்னு நிகழ்கால வெதிர்கால முற்று வினை உயர்திணைப் பன்மைப்படர்க்கை யன்றி மற்றை நாற்படர்க்கை யிடத்தும் வருமெனக் கொள்க. (உ-ம்) அவனுண்ணும், அவளுண்ணும், அதுவுண்ணும், அவையுண்ணும், என வரும். இதன்றிப் பலர்பாலிடத்தும், தன்மையிடத்தும், முன்னிலை யிடத்தும், அவை முற்றுவினையாகவாரா. சொன்னவினை முற்றிடத்திலீற்று மகரநிற்ப ஈற்றயலு யிரொன் றுயினு முயிர்மெய்யாயினுங் கெட்டுக் குறுதி வருவனவுள. (உ-ம்) போலும்-போன்ம், மருளும்-மருண்ம், கலுழும்-கலுழ்ம், என வீற்றயலுயிர் கெட்டன. மொழியும்-மொழிம், ஆகும்—ஆம், எனயீற்றய லுயிர் மெய்கெட்டன.

வெண்பா. —"வண்கொடை மாரியுமன்னுதயை நிழலின், வெண்குடையும் வெஃசிப் புகழ்மூலகங்-தண்கொள், புகைப்படப்போர் வெல்லுன்புகழ் நாமவெள்வேல். புகைப்படப்

ஆண்பால் } சிரிக்கும், அழும், உண்ணும், மருளும், அருளும், கலுழும்.
பெண்பால் }

ஒன்றன் பால் } சீறும், இடும், உறுமும், விழும், ஆடும் } தொல் சொல்.
பலவின் பால் } குரைக்கும், தின்னும், போன்றவை. } சூ: 227, 240.

இலக்கண விள. சூ: 241.

போரஞ்சிப்பணிம்.'' இருவழியுமுயிரு முயிர்மெய்யுங் குறைந்தன. அன்றியும் பலவின் பாலிடத்துக் கள்ளெனக் கூட்டலுமாகும். (உ-ம்) அவையுண்ணுங்கள், இடுங்கள், எனவரும்.

சிந்தாமணி. —''அல்லித்தாளற்றபோது மருதநூலதனைப்போலத், தொல்லைத் தம் முடம்பு நீங்கத் தீவினைதொடர்ந்து நீங்காப், புல்லிக்கொண்டுயிரைச் சூழ்ந்து புக்குழிபுக்கு பின்னின், றெல்லையிறுன்ப வெந்தீச்சுட்டெரித்திடுங்களன்றே.'' என வரும். —தொல்காப் பியம் —''பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலைதன்மை, யவ்வயின் மூன்று நிகழுங்காலத்துச், செய்யுமென்னுங் கிளவியொடுகொள்ளா.'' எ—து. மேற்கோள். எ-று. (ஙு)

108. இறந்த காலத் திடைநிலை தட [1] றவொற்
றின்னே மூவிடத் தைம்பாற் கேற்பன.

(இ-ள்) இறந்தகாலத் திடைநிலைகளா மாறுணர்த்துதும்.

த், ட், ற், என மூன்று மெய்யும் இன், னும் இறந்தகால வினையிடை நிலைகளாம்.

(உ-ம்) நடந்தான், நடந்தாள், நடந்தார், நடந்தது, நடந்தன, நடந்தேன், நடந்தேம், நடந்தாய், நடந்தீர், எ-ம். உண்டான், எ-ம், சென்றான், எ—ம். உறங்கினான், எ-ம். வரும். என்மனார், என்றிசினோர், போனது, என வருதலு மறிக. எ-று. (ச)

109. நிகழ்பொழு தாநின்று கின்று [2]கிறுவென
வைம்பான் மூவிடத் தாமிடை நிலையே.

(இ-ள்) நிகழ்காலத்திடை நிலைகளாமாறுணர்த்துதும்.

ஆநின்று, கின்று, கிறு, என மூன்றும் நிகழ்கால வினையிடைநிலைகளாம்.

(உ-ம்) நடவாநின்றான், நடவாநின்றாள், நடவாநின்றார். நடவாநின்றது, நடவாநின்றன, எ-ம். நடக்கின்றேன், எ-ம். நடக்கிறாய், எ-ம்.வரும். உண்ணாகிடந்தான், உண்ணாவிருந்தான், என வருதலுமறிக. எ-று. (ரு)

110. எதிர்வருங் காலத் திடைநிலைப் பவ்வ
வைம்பான் மூவிடத் தாமிவை சிலவில.

(இ-ள்) எதிர்காலத்திடைநிலைகளா மாறுணர்த்துதும்.

ப், வ், என இரண்டுமெய்யும் எதிர்கால வினையிடை நிலைகளாம்.

(உ-ம்) நடப்பான், நடப்பாள், நடப்பார், நடப்பது, நடப்பன, எ-ம். வருவேன், வருவான், எ-ம். வரும். சிலவிலவென்ற மிகையால் சிலவினைமொழிகளிடை நிலையின்றி வரவும் பெறுமெனக்கொள்க. இவற்றையினிக் காட்டுதும். எ-று. (சு)

111. எதிர்கால விகுதியு ளொருமைத் தன்மை
குடுதுறு வென்னுங் குற்றிய லுகரமோ
டல்லன் னென்னே னுமெண் ணீறே
பலர்பாற் காகும் பமார் மருமனர்.

(இ-ள்) மேற்கூறிய முக்கால வினைக்குப் பொது விகுதிய மாறுணர்த்துதும்.

கு, டு, து, று, அல், அன், என், ஏன், விகுதி யெதிர்கால வொருமைத் தன்மையாம்.

(உ-ம்) உண்கு, கொடு, வருது, சேறு, யான், எ-ம். நடப்பல், நடப்பன், நடப்பென், நடப்பேன், யான், எ-ம். வரும். அன்றியும். ப, மார், மரும், மனர், விகுதி யுயர்திணைப் பன்மைப்படர்க்கையாம். (உ-ம்) சொல்லுப, நடமார், என்மரும், என்மனர், புலவர், எனவரும்,

---

(1) சூத்: 108. இறந்தகாலத்து இடைநிலை. த், இன் அடங்குமென்பர்.
(2) சூத். 109. பலவின்பால் - நடக்கின்றன என முடியும்.
நடக்கின்றன என்று முடியாது.

அன்றியும், கும், டும், தும், றும், விகுதிவருதலுங் கொள்க. (உ-ம்) உண்கும்-எ, உண்டும்-இ, வருதும்-எ, சேறும்-எ, எனவரும். மாரெனும்-விகுதி குறுகிவரும்.

(உ-ம்) என்மர், எனவரும். — நன்: சூத்: 145 —"றவ்வொடுகர வும்மை நிகழ்பல்லவுந், தவ்வொடிறப்பு மெதிர்வும் டவ்வொடு, கழிவுங்கவ்வோ டெதிர்வுமின்னேவல், வியங் கோளிம்மா ரெதிர்வும்பாந்தஞ், செலவொடுவரவுஞ் செய்புநிகழ்பெதிர்வு, மெதிர்மறை மும்மையு மேற்குமீங்கே." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (எ)

112. எதிர்மறைக் கிடைநிலை யின்றிஎன் (1) ஏம்ஓம்
ஆய்ஈர் ஆன்ஆள் ஆர் ஆ ஆது அ
வைப்பான் மூவிடத் தாதுமென்ப.

(இ-ள்) ஒருமொழிப்பொருளை நீக்குதற்கெதிர்மறை விகுதிகளாமாறுணர்த்தும்.

நட, வா, முதலிய ஏவல்வினைப் பகாப்பதத்தைப் பகுதியாக நிறுத்தி இடைநிலை யின்றி சூத்திரத்திற்காட்டிய விகுதிகளையேற்றி முடிக்கின் மூவிடத்தைப்பால் எதிர்மறை வினையாம். (உ-ம்) நடவேன்-யான், நடவேம்-யாம். நடவோம்-யாம், நடவாய்-நீ, நடவீர்-நீர், நடவான்—அவன், நடவாள்—அவள், நடவார்-அவர், நடவா-குதிரைகள், நடவாது—யானை, நடவாவன-அவை, எ-ம். வரும். எ-று. (அ)

முதலாவது:—முக்காலமுற்றுவினை. —முற்றிற்று.

இரண்டாவது:—
ஏவல்வியங்கோள்

113. ஏவ லொருமைக் கியலு மாய்திமோ
வேவற் பன்மைக் கீர்தீர் மின்மினீ
ரிருமைக் கொரோவிடத் தாகுங் குவ்வே.

(இ-ள்) ஏவல்விகுதிகளா மாறுணர்த்துதும்.

ஆய், தி, மோ, விகுதியொருமையேவலாம். (உ-ம்) உரையாய், உரைதி, உரைமோ, நடவாய், கேளாய், போதி. அருள்தி, கேண்மோ, சென்மோ, எ-ம். வரும். அன்றியும்: ஈர், தீர், மின், மினீர், விகுதிபன்மையேவலாம்.

(உ-ம்) உரையீர், கேளீர், போதீர், அருள்தீர், உரைமின், கேண்மின், உரைமினீர், கேண்மினீர், எ-ம். வரும், அன்றி, கு, விகுதியொருமைக்கும் பன்மைக்குமாகும்.

(உ-ம்) கம்பர். —"அன்னையே யனையார்க்கிவ்வா றடுத்தவாறருளுகென்றான்."

சிலப்பதிகாரம். —'நீயிங்கிருக்கென்றேகி,'—சிந்தாமணி. —"எற்றியல்காணநா மிவட் டருகென்னவே," என்பதில் அருளுகு, இருக்கு, தருகு என்பனவொருமைக் கேவலாம். மீளவும்.

சிந்தாமணி. —'எந்தைமார்க ளெழுகென்றானென.' எழுகு-பன்மைக்கேவலாம். ஓரோ விடத்தி லிவ்விகுதி வியங்கோள் வினைக்குமாம். —கம்பன்—"ஆயிரமாதர்க்குள்ள வறிகுறி புணக் குண்டாகென்றேகினன்.'

சிலப்பதிகாரம்.—'பசியும்பிணியும் பகையுநீங்கிவசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி:' என்பதில், உண்டாகு, சுரக்கு, இவை உண்டாக-சுரக்க, என வியங்கோளாய் வந்தவாறு காண்க.

(1) ஏம். எதிர்மறையில் வரும். உடன்பாட்டிலும் வரும்.
ஓம். எதிர்மறையில் வாராது. இக்காலத்தில் வரும்.

அன்றியும், வரல், தரல் என்னுஞ்சொல், வாராய், தாராய், வருதி, தருதி, எ-ம். வாரிர், தாரீர், வருதீர், தருதீர், வம்மின், தம்மின், விம்மினீர், தம்மினீர், எனவருதலு மறிக. எ—று. (க)

114. எதிர்மறை யேவற் கேலே அல்லே
அன்மோ அற்க வாகு மொருமை
ஆமின் அன்மின் அற்பீர் பன்மை.

(இ-ள்) எதிர்மறையேவல் விகுதிகளாக மாறுணர்த்துதும்.

ஏல், அல், அன்மோ, அற்க, விகுதி யெதிர்மறையேவலொருமையாம்.

(உ-ம்) செய்யேல், செய்யல், செய்யன்மோ, செய்யற்க; முனியேல், முனியல், முனியன்மோ, முனியற்க: எ-ம். வரும்.

ஆமின், அன்மின், அற்பீர், விகுதியெதிர்மறை யேவற்பன்மையாம். (உ-ம்) செய்யாமின், செய்யன்மின், செய்யற்பீர்; முனியாமின், முனியன்மின், முனியற்பீர்; எ.ம். வரும்.

அற்க. என்னும்விகுதி மூவிடத்தைம்பாற்கு மேற்பதன்றி வியங்கோளினுமாம். (உ-ம்) நாமும் பொய்யற்க, நீருஞ் சொல்லற்க, அரசன் முனியற்க, இஃதிவள் செய்யற்க. அவரும் வழுவற்க, இதுவழங்கற்க, அவை யொழியற்க.

குறள். —'வியவற்க வெஞ்ஞான்றுந் தன்னை நயவற்க, நன்றி பயவா வினை.' எ-று.

115. "ஈதா கொடுவெனு மூன்று முறையே
யிழிந்தோ னொப்போன் மிக்கோ னிரப்புரை."

(இ-ள்) ஏவன் மொழிகளுண் மும்மொழிவிகற்பமா மாறுணர்த்துதும்.

ஈ, என்னுஞ்சொல் ஈவானினிழிந்த விரப்பான் சொல்லுவதாம். தா, என்னுஞ்சொல் ஈவானேடொத்த விரப்பான் சொல்லுவதாம். கொடு, என்னுஞ் சொல் ஈவானின்மிக்க விரப்பான் சொல்லுவதாம். (உ-ம்) தந்தாயீ, இழிந்தோ னிரப்பு, அன்பாதா, ஒப்போனிரப்பு. மைந்தாகொடு, உயர்ந்தோ னிரப்பு. —தொல்காப்பியம்.—"ஈயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூற்றே.—தாவென் கிளவி யொப்பான் கூற்றே. —கொடுவென் கிளவி யுயர்ந்தோன் கூற்றே." எ-று. (ரு)

116. வியங்கோ ளியலும் விகுதிக் கவ்விய
பவ்வொடு ரவ்வொற்று மிவையெங்கு மேற்பன
"வாழிய வென்பத னீற்றி னுயிர்மெய்
யேகலு முரித்தஃ தேகினு மியல்பே.'

(இ-ள்) வியங்கோள் விகுதிகளாமாறுணர்த்துதும்.

க, ய, ர், விகுதிமூவிடத்தைம்பாற்கண்ணு மேற்கும்வியங்கோளாம்.

(உ-ம்) வாழ்க, வாழிய, வாழியர், எ-ம். நான்வாழ்க, நீவாழ்க, அவன்வாழ்க, அவள்வாழ்க, அவர்வாழ்க, அதுவாழ்க, அவைவாழ்க, எனவரும். மற்றவிகுதியுமிவ்வாறொட்டுக

அன்றியும், வாழியவென்னும் வியங்கோளீற்று யகரங்கெட்டுவாழியெனவரின் வல்லின மிரட்டா. (உ-ம்) வாழிகொற்ற, வாழிதேவ, வாழிபூத, வாழிசெல்வ, என வரும்.

நன்: சூத்: 338. — 'கயவொடு ரவ்வொற்றீற்ற வியங்கோ, ளியலுமிடம்பாலெங்கு மென்ப. — வாழியவென்பத னீற்றனுயிர்மெய், யேகலுமுரித் தஃதேகினு மியல்பே.' இவை மேற்கோள். எ-று. (சு)

இரண்டாவது—ஏவல்வியங்கோள். —முற்றிற்று.

சூத்: 115, நன்னூல் சூ: 407.
சூத்: 116. பின்னிரு அடிகள். நன்: சூத்: சூ: 168.

மூன்றாவது:—

ஈரெச்சம்

117\. எச்சமே தொழில்பொழு தென்றிவை தோன்றி
யிடம்பா றென்று தெஞ்சிய வினையென
விவற்றுட் பெயர்சேர்ந் தியலும் பெயரெச்சம்
வினையொடு புணர்வது வினையெச் சம்மே

(இ-ள்) ஈரெச்சங்களா மாறுணர்த்துதும்.

தொழிலுங் காலமுந்தோன்றி இடமும்பாலுந் தோன்றாதுவருவன வெல்லா மெச்சமெனப்படும். ஐம்பான்மூவிடஞ் செய்பவன் முதலிய வறுபொருட் பெயரொடுபுணரப்படுவன வெல்லாம் பெயரெச்சமெனப்படும், வினையொடு புணரப்படுவனவெல்லாம் வினையெச்சமெனப்படும்.

(உ-ம்) உண்ட, உண்கிற, உண்ணும், எனநிறுத்தி, அவன், அவள், அது, அவை, நான், நீ, இவை கூட்டுக, அன்றியும், உண்டசாத்தன்-வினைமுதற்பெயர், உண்டகலம-கருவிப்பெயர், உண்டவிடம்-இடப்பெயர், உண்டவுணல்-தொழிற்பெயர், உண்டநாள்-காலப்பெயர், உண்டசோறு-செயப்படு பொருட்பெயர், இவை தெரிநிலை வினைப்பெயரெச்சம். கரியகுதிரை, பெரியகளிறு, முகத்தயானை, படத்தபாம்பு, நெடியவில், தீயசொல், புதிய நட்பு. இவை குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம்.

களைகட்டபயிர், களைகட்டகூலி, என இன்னதற்கிதுபயனும்; உண்டவிளைப்பு, குடிப்போனவூர் எனப் பிற பெயரெஞ்சுதலுமறிக,

பெயரெச்சவாய்பாடுகள்:—செய்த, செய்கின்ற, செய்யும், என மூன்றும். இவை இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு, முக்காலத்தில்வரும். *(உ-ம்)* பட்டபகை, படுகின்றபகை, படும் பகை, எனவரும்.

உண்டுபோனான், உண்ணப்போனான், உண்டக்கால்வருவான், இவை முக்காலத்து வினையெச்சம்.

வினையெச்ச விகற்பமினிக் காட்டுதும்.—நன்னூல்.—"செய்த செய்கின்ற செய்யுமென் பாட்டிற் காலமுஞ்செயலுந் தோன்றிப்பாலொடு, செய்வதாதியறுபொருட்பெயரு. மெஞ்ச நிற்பது பெயரெச்சம்மே."

அகத்தியம்.—"காலமும் வினையுந்தோன்றிப் பாறேன்றாது, வினைகொள்ளு மதுவினையெச்சம்மே.—காலமும் வினையுந்தோன்றிப் பாறேன்றாது, பெயர் கொள்ளுமது பெயரெச்சம்மே." இவைமேற்கோள்.

வடநூலார் பெயரெச்சம்-சந்திராந்தம், எ-ம். வினையெச்சம்-துவாந்தம், எ-ம். கூறுவர் எ-று. (௧)

118\. உம்மீற்ற வெச்சத் திறு மீற்றய
லுயிரு முயிர்மெய்யு மொழிதலாஞ் செய்யுட்
கும்முந் தாதலு மொக்கு மென்ப.

(இ-ள்) பெயரெச்சத்திற்குச் சிறப்புவிதியா மாறுணர்த்துதும்.

உம்மெனமுடியும் எதிர்காலப் பெயரெச்சந் தொக்குநின்று ஈற்றுமகரமு மீற்றயலுகரமுமுகரத்தோடதன்மெய்யும் வேண்டுழிக் கெடுதலாம். இங்ஙனந்தொக்குநிற்புழி முக்காலத்துக்கு மேற்பன.

(உ-ம்) செய்யுந்தொழில் எ-து. செய்யுதொழில்-செய்தொழில், எ.ம். வாழுங்குடி, எ-து. வாழுகுடி-வாழ்குடி, எனவரும். இவற்றைவிரிக்குங்கால், வாழ்ந்தகுடி-வாழாநின்ற

குடி-வாழுங்குடி, என முக்காலத்துப் பொருளனவாம். இவ்வாறொருகாலமுந் தோன்றுது தொக்குநிற்பவை இப்பெயரெச்சங்கள் வருங்கால வினைத்தொகையெனப்படும்.

(உ-ம்) ஆகும், எ-து. ஆம், எ-ம். போகும், எ-து. போம். எ.ம். ஈற்றுமகர நின்றதனுல் இவை எஞ்சினும் வினைத்தொகையெனப்படா.

இஃதன்றியே செய்யுளிட தில் ஈற்றின்கண்ணே, து, கூட்டி உம், உந்து, ஆகவும் பெறுமெனக்கொள்க. (உ-ம்) செய்யும், செய்யுந்து, வாழும், வாழுந்து, எ-ம். 'புணரிநீர் குழுந்து பூவுலகில்யாவு, முணரினினக்கில்லை யொப்பு.' எ-ம். பிறவுமன்ன. எ-று. (உ)

119. வினையெச் சங்கொள் விகுதி இ உ
உவ்வோ டெனவும் ஊபு ஆ விறப்பே
அஇரு கருத்தா வணையி னிகழ்வே
யொருகருத் தாவு மோரிடத் திரண்டு
மியை அ வன்றி இல்இன் இயஇயர்
வான்பான் பாக்த வரும்பொழு தாம்பிற.

(இ-ள்.) முக்காலத்து வினையெச்ச விகுதிகளா மாறுணர்த்துதும்.

இ, உ, என, ஊ, பு, ஆ, விகுதி யிறந்தகாலங் காட்டுந் தெரிநிலை வினையெச்சங்களாம். (உ-ம்) ஆறி, ஆடி, எ-ம். செய்து, வந்து, எ-ம். உண்டென, பட்டன, எ-ம். செய்யூ, காணூ, எ-ம். செய்பு, காண்குபு, எ-ம். உண்ணு, காணு. எ-ம். வரும். ஆய், போய், என, ய, விகுதி வருதலுமறிக. இவ்வெச்சம்பகுதி விகுதி விகாரப்பட்டும் வரும்.

(உ-ம்) புக்குவந்தான், விட்டுவந்தான், என்பதில், புகு, விடு, பகுதிவிகாரம். தழீஇக் கொண்டான், உடீஇ வந்தான், என்பதில் தழுவி, உடுத்து, விகுதிவிகாரம். அ, விகுதி நிகழ்காலங்காட்டுந் தெரிநிலை வினையெச்சமாம்.

(உ-ம்) உண்ண – காண, என வரும். ஒருவன் மோப்பக்குழையு மனிச்சம், எ-து. இருகருத்தாவைப்பற்றி முடிதலினிகழ்கால வினையெச்சமாயிற்று.

யானே மலரைமோப்பவெடுத்தேன், எ-து. ஒருகருத்தாவைப்பற்றி முடிதலி னெதிர்கால வினையெச்சமாயிற்று.

பொன்சுடரச்சுடுந்தீ, எ-து. எதிர்கால வினையெச்சமாயிற்று. தீச் டச் சுடரும் பொன், எ-து, நிகழ்கால வினையெச்சமாயிற்று தீச்சுடச் சுடரும் பொன், எ-து. நிகழ்கால வினையெச்சமாயிற்று. செயவென்னெச்சம் இருகாலத்தில் வந்தது.

விருத்தம். — "விண்டுபெய்ய விரிந்தன முல்லைமேல், வண்டுபாட வந்தாடின மஞ்ஞையைக், கண்டுவாழ மணிக்கழலார்குழக், கொண்டுபோகவெங்கொய்யுளையேறினர்." இதனுண் முதலீரடிக்கணிருகருத்தா வந்தமையா னிகழ்கால வினையெச்சமாயிற்று.

அன்றியும் இல், இன், இய, இயர், வான், பான், பாக்கு, விகுதி யெதிர்காலங் காட்டுந் தெரிநிலை வினையெச்சங்களாம்.

(உ-ம்) செய்யில் - செயில், எ-ம். படின் – வரின், எ-ம். நடத்திய – உண்ணிய, எ-ம். காணியர் – வாழியர், எ-ம். செய்வான் - உறங்குவான், எ-ம். உண்பான் – உரைப்பான், எ-ம். உண்பாக்கு . உரைப்பாக்கு, எ-ம். வரும்.

நடந்தால் - நடப்பித்தால், எ-ம். நடந்தக்கால் - ஓலித்தக்கால், எ-ம். நடத்தற்கு - நடப்பித்தற்கு, எ-ம். ஆல், கால், கு, விகுதி வருதலுமறிக. — குறள். — "பிறர்க்கின்னா முற்பகற்செய்யிற் றமக்கின்னா. பிற்பகற்றாமே வரும்." பிறவென்றமிகையால் தொழிற்பெயர்கட்கு உம்மை கூட்டி னிகழ்கால வினையெச்சத்திற்குமாம்.

(உ-ம்) கேட்டலும், வளர்தலும், வருதலு, முதலியவை கேட்க, வளர, வர, எனப் பொருள் கொள்ளலுமாம். உணற்குவந்தான், எ-து. செயவென் வாய்பாடுபற்றிக் குவ் விகுதி வரும்.

உண்ணுமேற் பசி தீரும், எ-து. செயினென்னும் வாய்பாடுபற்றி ஏல், விகுதிவரும். எள்ளுமேனும் வரும், காண்டலுமிதுவே கூறும், இவற்றுள் ஏனும், உம்மும், ஓரோவிடத்தில் விகுதியாம்.

இறந்தகால வினையெச்சத்திற்கேவற் பகுதிமேல்விகுதியாக வளபெடுத்த வீகாரங் கூட்டுவாரு முளர்.

(உ-ம்) கொளீஇ, செலீஇ, இரீஇ, விழீஇ, எ-ம். வரும். குறள். — "சலத்தாற் பொருள் செய்தேமார்த்தல் பசுமட், கலந்தண்ணீர் பெய்திரீ இயற்று." இதன்மே லகர மேற்ற இறந்தகாலப் பெயரெச்சமாம். (உ-ம்) இரீஇய, இருந்தழீஇய, எ-ம். இரீஇயன, தழீஇயன, எ-ம். வரும். — தேம்பாவணி. — "தழீஇயின கலன் பொருத்தளர் நுசுப்பெனக், குழீஇ யினமலர் பொருக்கொடிக ளுசல்கொண், டெழீஇயின்கனி பொருவளை யிபங்கண் மேல், விழீஇயினவினை பொருவிளங்க முல்லையே." எ-ம். வரும். ஐயீற்றவற் பகுதிக் களபெடை கூட்டி னிறந்தகாலவினையெச்சமாம்.

(உ-ம்) வளைஇ, எ-ம். வரும். இதற்கு அகரங் கூட்டினக்காலப் பெயரெச்சமாம். (உ-ம்) வளைத்த - வளைஇய, எனவரும். தவ்வாமைவந்தக்கடை, நல்வினைதானுற்ற வழியுதவும், நல்வினைதானுற்றவிடத்துதவும், இவற்றுள் கடை - வழி - இடத்து - விகுதி யிறந்த கால வினையெச்சமாயின.

நன்னூல். — "செய்துசெய்பு செய்யாச் செய்யூச், செய்தெனச் செயச்செயின் செய்யிய செய்யியர், வான்பான் பாக்கின வினையெச்சபிற, வைந்தொன்றுறு முக்காலமு முறைதரும்."

தொல்காப்பியம். — "பின் முன்கல் கடைவழி யிடத்தென்னு, மன்னமரபிற் காலங் கண்ணிய, வென்னகிளவியு மவற்றியல்பினவே." எ-று. (க)

120. எனவொழித் தொழிந்த விறப்பெச் சத்தும்
வான்பான் பாக்கென வருமுன் றற்கு
மேற்கு மொருகருத்தா விரண்டும் பிறவே.

(இ-து.) வினையெச்ச விகற்பங்களா மாறுணர்த்துதும்.

வினையெச்ச மெல்லாந் தனியேவாரா; மற்றொருவினையைத் தொடர்ந்துமுடியும்; எஞ்சிய வினையின் கருத்தாவு மவையே தொடரும்; முற்றுவினையின் கருத்தாவும் ஒன்றாகவும் பிறிதாகவும் வரும். இ, உ, ஊ, பு, ஆ, விகுதி யிறந்தகால வினையெச்சமும் வான், பான், பாக்கு, விகுதி யெதிர்கால வினையெச்சமுந் தொடருமுற்று வினையோடொரு கருத்தாவைக் கொள்ளுமல்லா தெஞ்சிய வினைக்கொரு கருத்தாவும், முற்றுவினைக்குப் பிறிதொரு கருத்தாவுங் கொள்ளின் வழுவாம்.

(உ-ம்) நீயாடி, அவன் பாடினுன், எ-து. ஆடற்குக் கருத்தா நீயே, பாடற்குக் கருத்தா வவனே, ஆகையால் வழுவாம். அவ்வழுவின்றி நீயாட அவன் பாடினுனென்க. உவ்வொடு கூட்டிய, என், விகுதி யிறந்தகால வெச்சமும், அ, விகுதி வினையெச்சமும், இல், இன், இய, இயர், விகுதி யெதிர்கால வெச்சமுந் தாமே தொடருமுற்று வினையோடொரு கருத்தாவையும் பல கருத்தாவையு நோக்கிவகும்.

(உ-ம்) பகித்தெனப் புலி புன்மேயாது - தன்வினை முதல்வினை; மாரிபெய்தென முல்லை மலர்ந்தது - பிறவினை முதல்வினை; மோப்பவெடுத்தேன் - தன்வினை முதல்வினை; மோப்பக்குழையு மனிச்சம் - பிறவினை முதல்வினை; உண்ணினுவக்கும் - தன்வினை முதல் வினை; உண்ணிற் பசிதீரும் - பிறவினை முதல்வினை; நீரிவைகாணியவம்மின் - தன்வினை முதல் வினை; அவர் காணிய வம்மின் - பிறவினை முதல்வினை; நாம் வாழியரெய்தினம் - தன்வினை முதல்வினை; நாம் வாழியரும் பொருளளித்தனம் - பிலவினை முதல்வினை; முறையே சொன்ன [illegible]ச்சங்கள் முற்றுவினையொடு ஒரு கருத்தாவும் இரு கருத்தாவும்பற்றி முடிந்தவாறு காண்க. அன்றியும், எஞ்சியவினைக்கு முற்றுவினைக்குங் கருத்தா ஒன்றெனின் முதல்வினை கொண்டு முடிந்த வினையெச்சமெனவும் வழங்கும்.

நன்னூல். — "அவற்றுள். முதலினுன்கு மீற்றின் மூன்றும், வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவுமேற்குப்பிற." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (ச)

**121. எதிர்மறை யெச்சத் தியலும் விகுதி
யாமலா தாமை யாவென நான்கே.**

(இ-ள்.) ஒருவினைத் தொழிலை நீக்குதற் கெதிர்மறையாகவரும் வினையெச்ச விகுதி களா மாறுணர்த்துதும்.

ஆமல், ஆது, ஆமை, ஆ, யெதிர்மறை வினையெச்சங்களாம்.

(உ-ம்) செய்யாமல், உண்ணுமல், எ-ம். செய்யாது, உண்ணுது, எ-ம். செய்யாமை, உண்ணுமை, எ-ம். செய்யா, உண்ணு, எ-ம். கூருமல், என அல் விகுதி வருதலுங்கொள்க.

"வரந்தரு முனிவனெய்த வருதலும் வெருவிமாயா, நிரந்தர முலகினிற்கு நெடும் பழி பூண்டா நின்ருன்.' ஈண்டு, மாயாமல் என்பதற்கு மாயாவென்றது காண்க. எ-று. (ரு)

**122. வரல்தரல் மூவிட மாவு நற் குரிய
செலல் கொடை சேரும் படர்க்கை யொன்றே.**

(இ-ள்.) இடம்வழுவாமற் காத்தலாமாறுணர்த்துதும்.

ஈண்டுவினையியல்புரைப்புழி நால்வினை யுரிமையை விளக்குதன் முறையே யாகையில் வருதல், தருதல், என விருவினைச்சொல் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையை யணைந்து வரும்.

(உ-ம்) எனக்காடை வந்தது, நினக்கணிவந்தது, அவனுக்குப் பொன் வந்தது, எ-ம். எனக்குத் தந்தான், நினக்குத் தந்தான், அவனுக்குத் தந்தான், எ-ம். வரும்.

செல்லுதல், கொடுத்தல், என விருவினைச் சொல் படர்க்கைப் பெயரை யணைந்து வரும். (உ-ம்) அவனிடத்துச் சென்ருன், அவனுக் காடைகொடுத்தான், எ-ம். வரும். எனக்கு நினக்கு மாடை கொடுத்தா னெனவரின் வழுவாம்.

நன்னூல். — "தரல்வரல் கொடை செலச்சாரும் படர்க்கை, யெழுவாயிரண்டு மெஞ்சியவேற்கும்." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (சு)

மூன்ருவது: ஈரெச்சம். — முற்றிற்று.

நான்காவது:-
வினைக்குறிப்பு

**1 3. வினைக்குறிப் பென்ப வினைபோல் விகுதி
பெற்றிடம் பாற்தும் பெயர்ப்பகு பதமே.**

(இ-ள்.) வினைக்குறிப்பா மாறுணர்த்துதும்.

மேலே பெயர்ப்பகுபதங்களை விளங்கிய விடத்தில் அவையெலா மற்றைப் பெயர் களைப்போலே வேற்றுமை யுருபு பெறுவனவன்றியே வினையைப்போல நடப்பனவா மென் பதாயிற்று; அங்ஙன நடப்புழி வினைக்குறிப் பெனப்படும். இவையே பெயரியவிசைத்த சொல் லாயினும் வினையின் றெழிலைக் குறிப்பனவும் வினையைப்போல நடப்பனவு மாதலையில் வினையை விளக்கிய விடத்து வந்த முறையெனக் காண்க. வினைக்குறிப்பெல்லா மூவிடத் தைம்பால் வினைச்சொற்கேற்ற விகுதியைப் பெற்றுமுடியும்.

வினைக்குறிப்பு=குறிப்பு வினை

(உ-ம்) பூணினேன் - யான், பூணினேம் - யாம், பூணினை - நீ, பூணினீர் - நீர், பூணினன் - அவன், பூணினள் - அவள், பூணினர் - அவர், பூணிற்று - அது, பூணின - அவை. என வரும். பொருண் முதலாறு காரணங்களால் வரும் பெயர்ப் பகுபதமெல்லாம் வினைக் குறிப்பாக நடப்பனவாமெனக்கொள்க.

அன்றியும் வினைக்குறிப்பு வினையைப்போலப் பெயர் முதலாயினவேற்றி மற்றொன்றை வேண்டாது நிற்பது வினைக்குறிப்புமுற்றெனப்படும்.

(உ-ம்) குறள். — "அகர முதல வெழுத்தெல்லாமாதி, பகவன்முதற்றேயுலகு" இதனுள் முதற்று என்னுஞ்சொல் அஃறிணை யொருமைக்கண் வினைக்குறிப்பு முற்றெனவும், முதல வென்னுஞ் சொல் அஃறிணைப்பன்மைக்கண் வினைக்குறிப்பு முற்றெனவும்படும். (உ-ம்) இறைவகொடியை, தாயேயினியை, நீரேதண்ணியை. தீயேவெய்யை. இவை பொதுமையை, இவைதீய, அவைநல்ல, எ-ம். 'ஆங்குய்யல் வெஃகியறஞ் செய்க செய்தபின் னீங்குய்யற்பாலபல.' எ-ம். வரும். எ-று. (க)

124. வினைக்குறிப் பொன்றன்பால் விகுதி துவ்விஃதே
வலிமிகத் தூறுடுவாம் ஈர யவ்வுமல்
லின்னு மளவு முறையீற்ற பெயர்க்கே
அவ்விறு மெல்லாம் பலவின் பாற்கே.

(இ-ள்.) வினைக்குறிப்புக்கோர் சிறப்புவிதியா மாறுணர்த்துதும்.

ஒன்றன்பால் வினைக்குறிப்பு வினையைப்போலவே துவ்வெனமுடியும்.

(உ-ம்) அரிது, பெரிது, வெய்யது, நொய்யது, முகத்தது, புறத்தது. என வரும். அன்றியும், வினைக்குறிப்பிட்டு வரும் பெயர்ப்பகுதி வேற்றுமைப் பொருளாக வந்து தொக்கு நிற்கு மென்றுணர்க.

(உ-ம்) தீமைத்து, கடற்று, மாரிநாட்டு; இவற்றை விரிக்குங்கால் தீமையைக்கொண்டது, கடலிலுள்ளது, மாரிநாளிலாயது, என வரும். ஐயெனுமுபிரும் ர், ய், என வீரொற்று மீற்ற பெயரே வினைக்குறிப்பொன்றன்பால் விகுதியெனுந் துக்கொள்ளுங்காலைத் தொகை நிலை யிலக்கணத்தானே வரும்.

வல்லின வெழுத்திரட்டுமாகையில் ஈண்டுத் தகரவொற்று வரப்பெறும். (உ-ம்) உடைத்து, தீமைத்து, நடைத்து, எ-ம். பெயர்த்து, ஊர்த்து, எ-ம். பொய்த்து, மெய்த்து, எ-ம். வரும்.

குறள். — 'பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீமைத்தே, நல்லார் தொடர்கைவிடல்.' பிறவுமன்ன.

அன்றியும், ஏழுததிணைந்தியலுஞ் சந்தியிலககணத்தானே வேற்றுமைப்பொருளா நிலைப்பதவிற்ற லனக்கீழும் ளக்கீழுந்தவ்வரின் அவற்றொடு தவ்வுமுறையே றடவாமென் றுகையின் லவ்வொற்றீற்ற பகுதிக்கண் லகரம் றகர வொற்றாகித் துவ்வும், றுவ்வாம்.

(உ-ம்) கடல் - கடற்று, முதல் - முதற்று, மேல் - மேற்று, பால் - பாற்று, எ-ம். யார்க்குப் பொருள் பொழிவார் மேற்றே புகழ், எ-ம். வரும்.

அன்றியும் இன்னென்னு மிடைநிலைபெற்ற சொற்கண், ளகரம், டகரவொற்றாகத் திரிந்து தவ்வும், றுவ்வுமாம். (உ-ம்) வில்லினன் - வில்லிற்று, வெற்பினன் - வெற்பிற்று, பொற்பினன் - பொற்பிற்று, இருளினன் - இருளிற்று, எ-ம். வரும்.

அன்றியும், ளவ்வீற்ற பகுதிக்கண் ளகரம் டகரவொற்றாகத்திரிந்து, டு, வரும். (உ-ம்) நாள் - நாட்டு, பொருள் - பொருட்டு, இருள் - இருட்டு, இப்பயிர்மாரி நாட்டு, எ-ம். வரும்.

அன்றியும், ணகரந் திரிந்து கண்ணெனு மேழாம் வேற்றுமை யுருபு கட்டெனவுமாம்.

குறள். — 'குடிப்பிறந்து குற்றத்தினீங் கிவடுப்பரியு, நாணுடையாள் கட்டேதெளிவு.'

வெண்பா. — "வெற்பிற்றே செம்பொன் விரிகடற்றே வெண்முத்தம், பொற்பிற்றும் பூமுகைத்தே தேனினிமை - கற்பித்தே, பெண்ணழகு நல்லறத்தே பேராப்பொருளின்பங், கண்ணழகு செய்தயைத்தே காண்.'' என இவையெல்லாம் அஃறிணை யொருமைப் படர்க்கைக்கண் வினைக்குறிப்பு முற்றாயின.

இவற்றுட்பலவே பெயராகவும் வழங்கும். (உ-ம்) இருட்டு, பொருட்டு, நன்று, தீயது, எ-ம். வரும. அன்றியும், பன்மைப்படர்க்கையாவெனின் அகர மீறாக முடியும்.

(உ-ம்) கொடிய, பெரிய, உடைய, நடைய, முகத்த, முகத்தன, புறத்த, புறத்தன, பெயர, பெயரின, முதல, பால, மேல, வில்லின, வெற்பின, நாள, பொருள, பொருளன, எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. எ-று. (உ)

125. வினைக்குறிப் பெஞ்சி யீற்றகரம் பொதுவே.

(இ-ள்.) வினைக்குறிப்பெச்சமா மாறுணர்த்துதும்.

மேற்கூறியபடி பலவின்பால் வினைக்குறிப்புச் சொல்லெல்லாம் அகர விகுதியான் முடியும். பாலே தோன்று தெவ்வகைப் பெயர்க்கு மேற்றவினைக் குறிப்பெச்சமாகையில் அகரவிகுதியான் முடியவும் பெறும். அங்ஙன மேற்சொன்ன தன்மையாற் பலவின்பால் முற்றுவினையாக நடந்தன, முடிந்தன, பூத்தன, என வருதலன்றியே அவை நடந்த, இவை முடிந்த, பலமலர்பூத்த, முதலிய முற்றுவினை யென வழங்கு மீண்டும்மொழிகடாமே பெயரெச்சமாக வழங்கவும் பெறும்.

(உ-ம்) நடந்த செய்தியைச் சொல்லாய், முடிந்த தொழிலைக் காண்மின், பூத்த மலரை யணிமின், எ-ம். இத்தன்மைத் தாகும்வினைக் குறிப்பெனக் கண்டுணர்க. ஆகையிலவையே திறத்த, இவை யரும்பொருள, இம்மலர்சுனைய, இம்மாடெல்லா மலைய, நின்குண மரிய. நின்சொல்கொடிய, இத்தொடக்கத்தனபிறவும் பலவின்பால் வினைக்குறிப்பு முற்றெனப்படும். ஈண்டுப் பெயரெச்சம்போலவு மடைமொழிபோலவு மற்றொரு பெயரைச் சார்ந்து வருங்கால் மூவிடத்தைம் பாற்குப் பொதுவாய் நிற்கும் வினைக்குறிப்பெச்ச மெனப் படும்.

(உ-ம்) திறத்தகையானை மாய்ந்தது, அரும்பொருள வோதிகளைச் சொன்னான், சுனைய மலரைக் கொய்தேன், மலையநெல்லிது, அரிய குணத்தவன், கொடியசொல்லன், என்பால் தொழிலைச் செய்தான், மையகண், கையவளை, நனையகொம்பு, சினையமலர், முனையவேன் முதலிய பலவும் வினைக்குறிப்பெச்சமெனப்படும்.

அன்றியு மிம்மொழிகடாமே மற்றொரு பெயரைச்சார்ந்து தம்பெயராக வினையொடு புணர்ந்து பலவின்பாற் பகுபதப் பெயருமாமெனக் கொள்க.

(உ-ம்) அரியசொன்னாய், இனியகூறாய், கொடிய செய்தாய், நிறத்தவாயமலரே, மென்னடைய வாயவன்னம், இவை பலவின்பாற் பகுபதப் பெயராம், பிறவுமன்ன. எ-று. (௬)

126. அன்மை வினைக்குறிப் பணியுந் திரிபொரு
ளன்றுமே லதுவறி னொன்றுந் தூககி
னின்றி யன்றி யென்றெஞ்சும் இயாப்பி
னுவ்வு மாமாயி னுறுவலி யியல்பே.

(இ-ள்.) சிலவினைக்குறிப்பு விகற்பமாமாறுணர்த்துதும்.

(1) ஒன்றனியல்பு மறுக்கும் அன்மையும், ஒன்றனிருப்பு மறுக்கும் இன்மையும், என விரு சொல்லால் அல்லன், இல்லன், என விருபகுபதமாம். இவையே வினைக் குறிப்பாகி அல்லன் - இல்லன் - யான், எ-ம். அல்லேம் - இல்லேம் - யாம், எம். அல்லை - இல்லை – நீ,

---

(1) வாசக இலக்கணம்: அறிவானந்தம்பிள்ளை – 1866.
இது சூத்திரமாக்கப்பட்டது – பக்: 145, சூத். 322.

எ-ம். அல்லீர் - இல்லீர் - நீர், அல்லன் - இல்லன் - அவன், எ-ம். அல்லள் - இல்லள் - அவள், எ-ம். அல்லர் - இல்லர் - அவர், எ-ம். அன்று - இன்று - அது, எ-ம். அல்ல - இல்ல - அவை, எ-ம். வருமாயினும், இஃதோ, அஃதோ, என்றைபத் தோன்றிய பின்னர்த்தேறி ஒன்றை மறுத்து மற்றொன்றைத் தெரிந்துகொள்ளுமிடத்தில் அண்மையில் வரும் வினைக்குறிப்புச் சொல் தெரிந்த பொருளின்பாலும் இடமும் பற்றிவருமெனக் கொள்க.

(உ-ம்) மானல்லன் மகன், மகனன்றுமான், இவளல்லரிவர், ஒன்றல்லபல, பலவன்றொன்று, யானல்லைநீ, நீயல்லேம்யாம், எனவரும். அன்றியும் அது, என்னுஞ்சொனீ முன்னே அன்று, என்னுஞ் சொல்வரின் செய்யுளில் ஆன்றும்.

(உ-ம்) அது+அன்று=அதான்று, எனவரும். இன்றி, அன்றி, என்னும் வினையெஞ்சு கிளவி செய்யுளில் உகரம் பெற்றுவரும், வரினும் வல்லினமிரட்டா. (உ-ம்) வாளின்றிப் பிடியார், எ-து. வாளின்று பிடியார், எ-ம். நாளன்றிப்போகி, எ-து. நாளன்றுபோகி, எ-ம். உப்பின்று புற்கையுண்கமா, எ-ம். வரும்.

நன்னூல். —'அதுமுன்வரு மன்றான்றுந் தூக்கின் அன்றியின்றியென்வினையெஞ்சிகரந், தொடர்பினுளுகரமாய்வரினியல்பே." இவை மேற்கோள். எ-று. (ச)

127. வழூஉ முரிமை மயங்கிக் கெடினவை யிடம்பா றிணைபொழு திறைவினு மரபேழே.

(இ-ள்.) பெயர்க்கும் வினைக்கும் வரும் வழுவா மாறுணர்த்துதும்.

பெயர்க்கும் வினைக்கு மேலே காட்டிய தத்தமியல்பு கெடும்படி மயங்கிவருமொழி வழுவெனப்படும். இவையிடமுதன் மரபீறாக வேழாம். அவற்றுள்ளே முவிடந் தம்முண் மயங்குவ திடவழுவாம். (உ-ம்) நான் வந்தாய். நீவந்தான், அவன் வந்தேன், யாம் வந்தீர், நீங்கள் வந்தேம், அவர்கள் வந்தீர், எனவரும். ஐம்பாலுந் தம்முண்மயங்குவது பால்வழுவாம். (உ-ம்) அவன் வந்தாள், அவள் வந்தார், அவர் வந்தான், அது வந்தன, அவை வந்தது, என வரும். இருதிணை தம்முண்மயங்குவது திணைவழுவாம். (உ-ம்) அவன் வந்தது, அது வந்தான், அவர் வந்தன, அவை வந்தார், என வரும். முக்காலமுந் தம்முண் மயங்குவது காலவழுவாம். (உ-ம்) பண்டுவருவான், நாளை வந்தான், நெருநல் வராநின்றான், எனவரும். விடை தம்முண்மயங்குவது விடைவழுவாம். (உ-ம்) திருக்காவலூர்க்கு வழியெது வென்பார்கு மருக்காவலர்ந்ததுகாண். எனவரும். வினு தம்முண் மயங்குவது வினுவழுவாம். (உ-ம்) கறக்கின்றவெருமை பாலோசினையோ, எனவரும்.

2-ஞ் சூத்திரத்திற் சொல்லிக் காட்டிய மரபின் சொல்லெல்லாந் தம்முண்மயங்குவது மரபுவழுவாம். (உ-ம்) யானைமேய்ப்பானை யிடையன் எ-ம். மாடுமேய்ப்பானைப் பாகன், எ-ம். வரும்.

நன்னூல் — "திணையேபாலிடம்பொழுது வினுவிறை, மரபாமேழு மயங்கினும் வழுவே." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (ரு)

128. ஐயந் திணைபா லணையும் பொதுவே.

(இ-ள்.) சிலவழுக்காத்தலா மாறுணர்த்துதும்.

திணைமேலையந்தோன்றினும் பான்மேலையந்தோன்றினும் அவற்றுட் பொதுமொழி கொண்டு முடிக்கவும்.

(உ-ம்) குற்றியோமகனே வவ்விடத்தே தோன்றுகின்றவுரு, எனத்திணையையத்திலே, உரு, என்கிற பொதுச் சொல்லாலும்; ஆண்மகனே பெண்மகளோ வங்ஙனந் தோன்றுகின்றவர், என வுயர்திணைப்பாலையத்திலே, தோன்றுகின்றவர், என்கிற பொதுச் சொல்லாலும்; ஒன்றே பலவோவிச் செய்புக்க பெற்றம், என வஃறிணைப்பாலையத்திலே, பெற்றம், என்கிற பொதுச் சொல்லாலுஞ் சொல்லுக.

சூத்; 128. தொல்: சொல்: 25.

நன்னூல். — "ஐயந்திணைபா லவ்வப் பொதுவினு, மெய்தெரி பொருண்மே லன்மை யும் விளம்புப." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (சூ)

129. சிறப்பணி நடையாற் றிணைசினை முதல்கள்
பிறழ்தலும் பிறவும் பேணுத னெறியே.

(இ-ள்.) இதுவுமது. இசழப்படும் வழுவின்றி யலங்காரவகையான் மரபல்லவற்றையு மொரோவிடத் துரைப்பது மிருதிணை தம்முளுஞ் சினைமுதற் றமமுளு மயங்கிவருவது சிறப்பாம்.

(உ-ம்) நம்மரசனாகிய சிங்கத்திற்குப் பகைவர் கூட்டமாகிய யானைக ளஞ்சி யோடின, உயர்திணை அஃறிணையோடு மயங்கிற்று. அவ்வரசனுக்குத் தம்பியரிருவரு மிரண்டு தோள்கள், உயர்திணை முதல் உயர்திணைச் சினையோடு மயங்கிற்று. முகமாகியமதி, உயர்திணைச் சினை அஃறிணை முதலோடு மயங்கிற்று. கல்வி மங்கையை நல்லோர் விரும்புவார், அஃறிணை உயர்திணையோடு மயங்கிற்று.

இவை உருவகவணி, மயில்போலு மங்கை, அஃறிணை உயர்திணையோடு மயங்கிற்று. கயல்போலுங்கண், உயர்திணைச்சினை அஃறிணை முதலோடு மயங்கிற்று. தளிர்போலுமேனி, உயர்திணை முதல் அஃறிணைச் சினையோடு மயங்கிற்று. இவை உவமையணி.

தேமபாவணி. — "குரவநீள் வேலிகோலுங் குடங்கையுட் டுஞ்சித்தன்னைக், கரவநீள் பசும்பூநெற்றிக் சரும்புகணிறுவியூக்கி, விரவிநீடலையின் வாழை விடுங்கனி நக்கித்தீங்கான், பரவநீள் பல பூங்காவும் படுநெறிப்போயினரே." இதனுள் பலசினைப் பெயரும் பலதொழிற் பெயரும் பலகுணப் பெயருமுரிய தற்பொருட்கன்றிப் பிறழ்ந்து பிறபொருட்குஞ் சிறப் போடுரைத்தவாறு காண்க.

பிறவென்றமிகையால் இவன் சரசுவதிக் கொப்பானவன், எனப் பான்மயங்கிக் கூறுதலும்; அரசு. வேந்து என உயர்திணை அஃறிணையாகக் கூறுதலும். அலவன், நகுலன், கலுழன், சுணங்கன், என அஃறிணையை உயர்திணையாகக் கூறுதலுங் கொளக.

நன்னூல். — "உருவக வுவமையிற்றிணை சினைமுதல்கள், பிறழ்தலும் பிறவும் பேணினர் கொளலே." எ-து. மேற்கோள். எ-று. (எ)

நான்காவது: — வினைக்குறிப்பு. — முற்றிற்று.
மூன்றுமோத்து வினைச்சொல்லியல் — முற்றிற்று.

நான்காமோத்து இடைச்சொல்லியல்

130. இடைச்சொற் றனிநிலை யின்றி முன்பின்
வினைபெயர் சேர்ந்து வேற்றுமை (1)சாரியை
வினையொப் புருபுகளும் விளங்குதம் பொருளவு
மிசைநிறைப் பனவு மசைநிறைப் பனவுங்
குறிப்பு மெனவெண் கூற்றவை யென்ப.

(இ-ள்) மேலே வகுத்துக்கூறிய நால்வகைச் சொற்களு ளிவ்வோத்தின் கண்ணே யிடைச்சொல்லியல்பினை விளக்குதும்.

இடையெனப்படுவன வேற்றுமை யுருபுகளும், வினையுருபுகளும், சாரியையுருபுகளும், உவமையுருபுகளும், தத்தம்பொருளைக் காட்டுவனவும், இசைநிறைப்பனவும், அசைநிறைப்

---

(1) சாரியைகள்: இடைச்சொற்கள்; சாரியை; சொல்லதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியம்: 7, இடையியல் சூ: 250. நன்: சூத்: 420.

பனவும், குறிப்பின்வருவனவும், என்றிவ்வெண்வகையவாகித் தாமாகத் தனியேவாராமற் பெயர்க்கும் வினைக்கும்பின்னுமுன்னுமாக ஓரிடத் தொன்றாயினும் பலவாயினும் வந்துநிற் பது இடைச்சொல்லெனப்படும்.

(உ-ம்) ஐ, ஆல். என வேற்றுமை யுருபும், அன், ஆன், அள், ஆள், என வினை விகுதியும், அன், ஆன், இன், அல், எனச்சாரியையும், போல, புரைய, என உவமையுரு பும், ஏ, ஓ, முதலிய தத்தம் பொருளனவும், ஏ. ஓ, என இசைநிறைப்பனவும், மியா, இகம். என அசை நிறைப்பனவும், விண்ணென, ஒல்லென, கல்லென, எனக்குறிப்புமுறைமைய வெண்வகையிடைச் சொல் வந்தவாறுகாண்க.

நல்னூல். —"வேற்றுமை வினைசாரியை யொப்புருபுக, டத்தம்பொருள் விசைநிறை யசைநிலை, குறிப்பெனெண் பகுதியிற்றனித்தியலின்றிப், பெயரினும் வினையினும் பின்முன்னோ ரிடத், தொன்றும்பலவும் வந்தொன்றுவ தடைச்சொல்.'' எ-று. (க)

131. ஏயென் னிடைச்சொல லீற்றசை தேற்றமெண்
வினாப்பிரி நிலையிசை நிறையென வாறே.

(இ-ள்) ஏகாரவிடைச்சொல்லா மாறுணர்த்துதும்.

ஏகாரமென்னும் இடைச்சொல் பொருளில்லாமை ஈற்றசையாகவும், தேறின துணிவு காட்டவும், பலவற்றையடுக்கி யெண்ணவும், ஓன்றை வினாவவும், பலவற்றுளொன்றைப் பிரிக்கவும், ஓசைநிறைக்கவும், என இவ்வாறிடத்து மேற்குமெனறூர் புலவர்.

(இ-ம்) மல்லலோங் கெழிலியானை மருமம்பாய்ந்தொனத்ததே," எ-து. ஏகாரம் பொருளில்லாமை சார்த்திக்கூறினதால் ஈற்றசை பொருள். பொழிவார் மேற்றேபுகழ், எ-து. ஏகாரம் தெளிவின்கண்வருதலால் தேற்றம்.

இதை வடநூலார் அயோகவிலச்சேத மென்பர்.

நிலனே நீரே தீயே வளியே வெளியே, எ-து. ஏகாரம், நிலனும், நீரும், தீயும், வளியும், வெளியும், எனப்பொருள்பட வெண்ணி நிற்றலின் எண். நீயே தந்தாய், எ-து. ஏகாரம் நீயேதந்தாய் என வினாவிநிற்றலின் வினா, அவனே தந்தான், எ-து. ஏகாரம் ஒரு கூட்டத்தினின்ற மொருவனைப்பிரித்து நிற்றலின் பிரிநிலை.

இதனை வடநூலார் இதரயோக விவச்சேதமென்பர்.

எயேயிவளொருத்தி பேடியென் றழுதாள், எ-து. ஏகாரம் செய்யுளிசைநிறைத்து நிற்றலின் இசைநிறை இவையன்றி எதிர்மறையிலும் வரும். (உ-ம்) யானேகொண்டேன், எ-து. ஏகாரம் யானகொள்கிலேனெனப பொருடந்து நிற்றலின எதிர்மறை.

நன்நூல். —"பிரிநிலை வினாவெண ணீற்றசை தேறற, மிசைநிறை யெனவா றேகா ரம்மே.

தொல்காப்பியம். —'தேற்றம், வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே, யீற்றிசை யிவ்வைந் தேகாரமமே.' இவை மேற்கோள். எ-று. (உ)

132. ஓபிரிப் பசைநிலை யொழிவெதிர் மறைவினாத்
தெளிவு கழிவு சிறப்பென வெட்டே.

(இ-ள்) ஓகாரவிடைச்சொல்லா மாறுணர்த்துதும்.

ஓகாரமென்னும் இடைச்சொல் பிரிநிலையும், அசைநிலையும், ஒரு சொல்லொழியவரு மொழியிசையும். ஒன்றைமறுத்தலும், வினாவும், தெளிவும், ஒரு பொருட்கழிதலும், ஒன்

இடைச்சொல்வியல்: தொல்: சொல்: சேனா: சூத்திரங்கள் 48.
நன்னூல்: சூத்திரங்கள் 22
இலக: விள: சூத்திரங்கள் 29
தொன்விளக்: சூத்திரங்கள் 8

றைச் சிறப்பித்தலும், என்றிவ்வெட்டுப் பொருள்களைக் காட்டுவதற்கேற்குமென்றறிக, (உ-ம்) அவனே செய்தான், எ-து. ஓகாரம் பலருணின்று மொருவினைப் பிரித்து நிற்றலின் பிரிநிலை. பழியோவருந்துதும்யாமே, எ-து. ஓகாரம் பொருள்குறியாது நிற்றலின் அசைநிலை; கொளலோ கொண்டான், எ-து. ஓகாரம் கொண்டுய்யப் போயினனல்லன் என ஒரு சொல்லொழிவு படவந்தமையால் ஒழியிசை. யானேசொன்னேன், எ-து. ஓகாரம் யான் சொல்லவில்லை எனப்பொருடந்து நிற்றலின் எதிர்மறை அவனே வல்லவனே, எ-து. ஓகாரம்; அவனே வல்லவனே என வினாவிநிற்றலின் வினா. நன்றேவன்று தீதோவன்று, எ-து. ஓகாரம் அத்தன்மையில்லாமை தெளிந்தவழிநிற்றலின் தெளிநிலை. நைதலின்றி நல்லறஞ்செய்கின்றலோ வுயிருய்யும், எ-து. ஓகாரம் கழிந்ததற்கிரங்கி நிற்றலின் கழிவு. ஓ ஓ பெரியன், எ-து. ஓகாரம் பெருமை மிகுதியை விளக்கிநிற்றலின் சிறப்பு. அன்றியும் குற்றியோ மகனே, எ-து. ஓகாரம் ஐயப்பொருளைத் தந்துநிற்றலின் ஐயம். —நன்னூல். —"ஒழியிசை வினாச் சிறப் பெதிர்மறை தெரிநிலை, கழிவசைநிலைபிரிப்பென வெட்டோவே."—தொல்காப்பியம்.— "பிரிநிலை வினாவே யெதிர்மறை யொழியிசை, தெரிநிலைக்கிளவி சிறப்பொடுதொகைஇ, யிரு மூன் றென்ப வோகா ரம்மே." (எ-று) (ரு)

133. எனவென்ப துவமை யெண்குணம் வினைபெய ரிசைக்குறிப் பியலுமென்று மினைத்தே.

(இ-ள்) என வென்றீரிடைச் சொல்லா மாறுணர்த்துதும்.

இவையே உவமையும், எண்ணும், குணமும், வினையும், பெயரும், இசையும், குறிப்பும், என வேழிடத்தும் வரப்பெறும். (உ-ம்) பூங்கொடி வீழ்ந்தென வீழ்ந்தாள், கொடும் புலி பாய்ந்தென பாய்ந்தான், என வினையோடியைந்து வந்தவுவமை.

கூற்றெனக் கொடுங்கண், காரெனயார்க்கும் பொழிந்தான், எனப்பெயரோடியைந்து வந்தவுவமை.

ஒரோவிடத்து, என்று, உவமையுருபாகவரும். அன்றியும், கடலெனக் காலெனக் கடுங்கட் கூற்றென, உருமெனவூழித் தீயென, ஒன்றென விரண்டென மூன்றென; கல்லென்று முள்ளென்று; என, என்று, எண்ணோடியைந்தன.

வெள்ளென வெளிர்த்தது, வெள்ளென்று வெளிர்த்தது; என, என்று, பண்போடியைந்தன.

கொள்ளெனக் கொண்டான், கொள்ளென்று கொண்டான்; என, என்று, வினையோடியைந்தன.

ஊரெனப்படுவதுறையூர், ஊரென்று சொல்லப்படுவதுறையூர், என, என்று, பெயரோடியைந்தன.

ஒல்லென வொலித்தது, ஒல்லென்றொலித்தது, என, என்று, இசையோடியைந்தன.
விண்ணென விசைத்தது, விண்ணென்றிசைத்தது; என, என்று, குறிப்போடியைந்தன பிறவுமன்ன.

தொல்காப்பியம். —"வினையே குறிப்பே யிசையே பண்பே, யெண்ணே பெயரோ டவ்வறு கிளவியுங், கண்ணிய நிலைத்தே யெனவென்கிளவி. என்றென்கிளவியு மதனோ ரற்றே." இவை மேற்கொள். எ-று. (ச)

134. உம்மையே றெதிர்மறை சியச்சமுற் றளவை சிறப்பைய மாக்கந் தெளிவென வெட்டே.

(இ-ள்.) உம்மையிடைச் சொல்லா மாறுணர்த்துதும்.

இஃது எதிர்மறையும், பிறவினமும், முற்றும், அளவையும், சிறப்பும், ஐயமும், ஆக்கமும், தெளிவும், என எண்பொருளைக் காட்டவரப்பெறும்.

(உ-ம்) வருதலுந்தீது, எ-து. எதிர்மறையாக வாராமை தீதென்பதற்கு முரித்தென்றமையால் இதுவே எதிர்மறையும்மை.

சாத்தனும் வந்தான், எ-து. பிறரும் வந்தது விளக்கலின் இறந்தது தழீஇய வெச்ச வும்மை.

இனிக்கொற்றனும் வருவானென்னும் பொருளைத்தரின் எதிரதுதழீஇய வெச்சவும்மை.

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார், எ-து. மூவரன்றி வேறில்லையென விளக்கலின் முற்றும்மை.

ஒன்றுமிரண்டும், பொன்னு மணியும், எ-து. எண்ணுதற் கண் வருதலின் அள வும்மை.

பலமுங்கழஞ்சும், எ-து. நிறையளவும்மை.

ஒருகோலும் அரைகோலும், எ-து. கோலளவும்மை.

ஆழாக்கும் உழக்கும் உரியும் நாழியும், எ-து. அளவினளவையும்மை.

குறவருமருளுங் குன்றம், எ-து. குன்றத்திற் குறவர் மயங்காது திரியுமுயர்வைச் சிறப்பித்தது உயர்வுச் சிறப்பும்மை.

பூனையும் புலாற்றின்னுது, எ-து. பூனையிடத்திற் புலாற்றின்று மிழிவைச் சிறப்பித்தது இழிவுச்சிறப்பும்மை.

பத்து மெட்டும், எ-து. ஒன்றிற்றேறுமையின் ஐயவும்மை.

புலியினுங் கொடியன், கடலினும் பெரிது, எ-து. ஆக்கவும்மை.

நன்றுமன்று தீதுமன்று, ஆணுமன்று பெண்ணுமன்று, எ-து. இன்னதெனத் தெளிந்த விடத்து தெளிவும்மை.

எச்சவும்மை இருவகை, சிறப்பும்மை இருவகை, அளவும்மை நால்வகை, பிறவுமன்ன.

தொல்காப்பியம். — ''எச்சஞ் சிறப்பே யைய மெதிர்மறை. முற்றே யெண்ணே தெரிநிலை யாக்கமென், றப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே.'' எ-து. மேற்கோள். எ-று. (ரு)

135. வரைப்படு மெண்ணும் வையகத் தில்லவும்
விளைப்படி னும்மை வேண்டுஞ் செவ்வெண்
ணீற்றின் வேண்டு மெச்ச வும்மையே.

(இ-ள்.) உம்மையிடச்சொற் சிறப்புவிதியா மாறுணர்த்துதும்.

இத்துணையென்று வரையறுத்துணரப்பட்ட பொருள்களும், உலகிலில்லாப் பொருள்களும், வினையொடு கூட்டிச் சொல்லுங்கால் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லல் வேண்டும்.

(உ-ம்) கண்ணிரண்டுஞ் சிவந்தன, காலமூன்றுங் கண்டான், எ-ம். எனனங்கைக்கு மயிரில்லை, முயற்கோடு மாமைமயிருங் கோழிமுலையும் பண்டுமில்லை. இக்கழுதைக்குங் கோடில்லை. எ-ம். இவை யும்மையின்றிவரின் இரண்டன்றி வேறு கண்ணுள, எ-ம். மற்றோரங்கைக்கு மயிருள, எ-ம். முயற்கோடும் ஆமைமயிரும் கோழிமுலையும இன்றுள, எ-ம். மற்றைக் கழுதைக்குக் கோடுள, எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. ஆயினும் இத்துணைத்தென்று எண்ணப்பட்ட பொருளின் பெயர் வினைப்படாதுவரின் உம்மை கொடுத்தலுங் கொடாமையு மாம். (உ-ம்) இவையிரண்டும் பசு, இவை மூன்றுங்கன்று, எ-ம். அறமிரண்டு, குற்ற மூன்று, எ-ம். மீளவும், எண்காட்டு முருபின்றிச் செவ்வெண்ணுகப் பலவற்றைச் சொல்லின் ஈற்றினிடத்து உம்மைக்கொடுக்கவுமாம். (உ-ம்) அடகு புலால் பாகு பாளிதமு முண்ணுன், கடல்போலுங் கல்வியவன், எ-ம். அடகுபுலால் பாகுபாளிதமு முண்ணு னெனப தாகா. இஃது எச்சவுமமை யென்றதனு லடகுமுதலியவற்றையு முண்ணுனென்பது மாயிற்று. பிறவுமன்ன.

நன்னூல். — ''செவ்வெண் ணீற்றதா மெச்ச வும்மை.'' எ-து. மேற்கோள். எ-று. (சு)

சூத்: 135. i. இலக்: விள: சூத்: 315
ii. நன்னூல் சூத்: 399
iii. தொல்: சொல்: சூத்: 33
} மேற்கோள்: திருக்குறள்: 402 பரிமே: உரை.

136. எண்வகை யெட்டனுள் ஏசெவ்வெண் ணென்று
எனுநான்குந் தொகைபெறு மெனவொடு வும்மை
நான்குந் தொகாமை தடக்கவும் பெறுமே
யென்றென வொடுமூன்று மெஞ்சிடத் தனவுமாம்.

(இ-ள்.) எண்ணிற்குரிய விடைச்சொல்லா மாறுணர்த்துதும்.

எண்ணின்வகை எட்டுளவெனக் கொள்க. அவையே உருபில் செவ்வெண்ணும், ஏ, என்று, எனு, என்று, என, ஒடு, உம் என்றிவ்வேழுருபு பெற்ற வெண்ணுமாக எட்டெனப்படும். இவற்றுள் பெயர்க்கண் வருஞ் செவ்வெண்ணும், ஏகாரவெண்ணும், என்று வெண்ணும், ஆகிய நான்கும் ஈற்றின்கண்ணே தொகைபெற்று நடக்கும்.

(உ-ம்) சாத்தன், கொற்றன், இருவரும் வந்தார். எ-ம். சாத்தனே, கொற்றனே, தேவனே, மூவரும் வந்தார், எ-ம். நீயென்று, அவனென்று, இருவரும்போமின் எ-ம். நானெனு, நீயெனு, அவனெனு, மூவரும் வந்தனம், எ-ம். முறையே நான்குந் தொகை பெற்றவாறு காண்க. என்று, என, ஒடு, உம், என்றிந்நான்குந் தொகைபெற்று நடக்கவுந் தொகை பெறாது நடக்கவுமாம்.

(உ-ம்) சாத்தனென்று கொற்றனென்று, சொன்னவர் வந்திலர், எ-ம். நிலனென, நீரெனவேண்டும், எ-ம். பரியொடு, கரியொடு, தேரொடுகாலே பொழிந்தன, எ-ம். நிலனு நீருந்தீயும் நல்ல, எ-ம். முறையே நான்குந் தொகை பெறாது வந்தவாறு காண்க. மீளவும், நிலனும் நீரும் இரண்டும் வேண்டும், எ-ம். பிறவுந்தொகை பெற்றுவரவுமாம்.

அன்றியும் என்று, என, ஒடு, என்றிம்மூன்றிடைச்சொல் எண்ணின்கண் ஓரிடத்தே நிற்பினும் எண்ணப்படும் பொருள்கடோறும் பிரிந்து செல்லுமென்றுணர்க.

(உ-ம்) குறள். — ''வினைபகை யென்றிரண்டி னெச்சநினையுங்காற், றீயெச்சம்போலத்தெறும்,'' எ-ம். ''பகை பாவ மச்சம்பழி யெனநான்கு, மிகவாவாமில் லிறப்பான் கண்'' எ-ம். ''பொருள் கருவி காலம் வினையிட னோடைந்து, மிருடீர வெண்ணிச் செயல்.'' எ-ம். இவற்றை விரித்துரைக்கில் வினையென்று பகையென்று, எ-ம். பகையென, பாவமென, அச்சமென, பழியென, எ-ம். பொருளோடு, கருவியோடு, காலமோடு, வினையோடு, இடனோடு, எ-ம். முறையே மூன்று மேனையிடத்தும் பிரிந்து சென்றவாறு காண்க.

நன்னூல். — ''பெயர்ச் செவ்வெண்ணே யென்று வெனவெண்ணான்குந் தொகை பெறுமும்மையென்றெனவோ, டிந்நான் கெண்ணுமஃதின்றியுமியலும்.'' எ-து. மேற்கோள். எ-று. (எ)

137. அத்தந்தி லன்றம்ம வாங்கரோ வாமா
விட்டிகுங் குரைகா விருந்தின் றோருஞ்
சின்றந் தானின் றுதில்பிற பிறக்கு
மன்மா மன்னே மாதுயா மாதோ
போலும் போமெனப் பொதுவசை முப்பதே
யித்தை யத்தை யாழிக மதிமானுர்
மோமியா வாழிய முன்னிலை யசைபத்தே.

(இ-ள்) பொதுவசையு முன்னிலையசையு மாமாறுணர்த்துதும்.

அத்து, அந்தில், அன்று, அம்ம, ஆங்கு, அரோ, ஆம், ஆல், இட்டு, இகும், குரை, கா, இருந்து, இன்று, ஓரும், சின், தம், தான், நின்று, தில், பிற, பிறக்கு, மன், மா, மன்னே, மாது, யா, மதோ, போலும், போம், என முப்பது மூவிடத்தைம்பாற் குரிய வசைச் சொல்லெனப்படும்.

(உ-ம்) நிலத்தியல்பு, சேயிழையந்திற் கொழுநற்காணிய, அகடுகீன் ரொழுகிய தன்றே, அம்மவாழிதோழி. ஆங்கத்திறனல்லயாங்கழற, குயிலாலுமரோ, பணியுமாமென்றும் பெருமை. ஆரமொத்களதால், பிளந்திட்டான், காண்டிகும், பலகுரைத்துன்பம், இவளி வட்காண்டிகா, எழுந்திருந்தேன், சேர்துமின்றே, அஞ்சுவதோரும்மறனே, என்றிசின், அவர் தம்பால், நீகான், துணையாய் நின்றான். பெற்றுங்கறிகதில்லம்மவிவ்வூரே, ஆயனையல்ல பிற, நசைபிறக்கொழிய கூறியதோர்வாண்மன் உப்பின்றுபுற்கையுண்கமா, பூங்கொடிப் புகலுமன்னோ சிறைவிரித்தாடுமாதோ. யா பன்னிருவர் மாணுக்கரகத்தியற்கு, வருந்தினை போலும், வாழாதென்போம், எனவரும்.

அன்றியும் இத்தை, அத்தை, யாழ், இக, மதி, மான், ஆர், மோ, மியா, வாழிய, எனப்பத்து முன்னிலை யொன்றற்குரிய வசைச் சொல்லெனப்படும்.

(உ-ம்) நீயொன்றுபாடித்தை, குறுமகளுள்ளிச் செல்வத்தை, செலவயர்தியாழ், தண்டுளர்யூர்காணிக, சென்மதிபெரும, மொழிமான்புலவ, அகத்தியனுர் வந்தார், கண்டது மொழிமோ, சென்மியா, வாழி வாழிய, எனவருமுறை பற்றிக்காண்க.

அன்றியும், இரக்கப் பொருளையும் இகழ்ச்சிப் பொருளையும் அச்சப்பொருளையும் அதிசயப்பொருளையும் தருகிற விடைச்சொற்களுண்டு.

(உ-ம்) அம்மருங்கிற்கன்னோ, பரற்கான மாற்றினகொல்லோ, ஓஒவுழக்குந்துயர், ஐயோவென்செய்வேன், எனவரும். அன்னோ, கொல்லோ, ஓஒ, ஐயோ, இவையிரக்கம்.

ஏஎயிவளொருந்திப் பேடியோ வென்றார், சீசீயவன்கெட்டான், எனவரும். ஏஎ, சீசீ, இவையிகழ்ச்சி.

கூகூ கொன்றான், ஐயையோ திருடன் வந்தான், எனவரும். கூகூ, ஐயையோ, இவையச்சம்.

ஆஅவிதனை யெப்படியறிந்தான், ஓஒ நன்றாய்ச் சொன்னான், அம்மம்மா வெப்படிப் பட்ட கூத்து, என வரும். ஆஅ, ஓஒ, அம்மம்மா, இவை யதிசயம்.

அன்றியு மித்தொடக்கத்தன பலவுளவாயினு மவற்றை நிகண்டு திவாகர முதலிய வற்றின் கண்ணே காண்க.

தொல்காப்பியம். — "அந்திலாங்க வசைநிலைக் கிளவியென், றாயிரண்டாகு மியற் கைத்தென்ப. — மாவென் கிளவி வியங்கோ ளசைச் சொல்.

அம்ம கேட்பிக்கும்.

ஆங்க வுரையசை.

மியாயிக மோமதி யிகுஞ்சின் னென்னு, மாவயினாறு முன்னிலை யசைச்சொல்.

கொல்லேயையம்." — நன்: சூத். — 'யாகா பிறபிறக்கரோ போமாதிகுஞ், சின்குரை யோரும்போலு மிகுந்திட், டன்றாந்தாந் தான்கின்று நின்றசை மொழி.

மன்னேயரை நிலையொழியிசை யாக்கங் கழிவு மிகுதி நிலை பேறாகும்.

விழைவேகால மொழிசைதில்லே." இவை மேற்கோள். எ-று. (அ)

நான்காமோத்து இடைச் சொல்லியல். — முற்றிற்று.

ஐந்தாமோத்து [1]உரிச்சொல்லியல்

138. உரிச்சொல் லென்ப வுரியபற் குணசொல்
லாகிப் பெயர்வினை யணைந்து வருமே.

---

(1) உரிச்சொல்லியல்: தொல்: சொல்: சேனா: சூத்திரங்கள் 100
நன்னூல் சூத்திரங்கள் 19
இலக்: விள: சூத்திரங்கள் 15
தொன்: விள: சூத்திரங்கள் 5.

(இ-ள்.) மேலே வகுத்துக்கூறிய நால்வகைச் சொற்களுளிவ்வோத்தின் கண்ணே யுரிச்சொல்லியல்பினை விளக்குதும்.

உரியெனப்படுவன பலவகைக் குணங்களை யறிவிக்கும் பெயர்ச் சொற்களாம். இவ் வுரிச்சொல் குறிப்பும், பண்பும், இசையும், என மூவகைப்படும். குறிப்பாவன — மனத்தாற் குறித்தறியப்படுவன, பண்பாவன - விழியாலறியப்படுவன, இசையாவன — செவியா லறி யப்படுவன; இவற்றுள்:—

குறிப்புச் சொற்கள் வருமாறு:— சால், உறு, தவ, நனி, கூர், கழி, என்னுமாறு மிகுதியென்னுங் குறிப்பை யுணர்த்துவனவாம். (உ-ம்) தென்மலையிருந்த சீர்சான முனி வரன் - சால், உறுவளிதுரக்கும் - உறு, தவப்பல - தவ, நனிப்பயன்களை - நனி, துனிகூரெவ்வ மொடு - கூர், கழிநலம் - கழி, எனவரும். பையுள், சிறுமை, இரண்டும் நோயையும்; இலம் பாடு, ஒற்கம், இரண்டும் வறுமையையும்; விறப்பு, உறப்பு, வெறுப்பு, மூன்றுஞ் செறி வினையையும்; கறுப்பு, சிவப்பு, இரண்டும் வெகுளியையும்; உணர்த்துவனவாம. படர், எ—து. நினைத்தல் — செல்லுதல் - நோவு - மூன்றையும்; செழுமை, எ-து. வளம் — கொழுப்பு — இரண்டையும்; தா, எ—து. வலி - வருத்தம. இரண்டையும்; உணர்த்துவனவாம. — நன் னூல். — 'சாலுவுறுதவ நனிகூர் கழிமிகல்.'

தொல்காப்பியம் — "பையுளுஞ்சிறுமையு நோயின் பொருள். — இலம்பாடொற்கமா யிரண்டும் வறுமை. — விறப்பு முறப்பும வெறுப்புஞ் செறிவே. — கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகு ளிப் பொருள. — படரேயுள்ளல் செலவுமாகும். — செழுமை வளனுங் கொழுப்புமாகும். — தாவேவலியும் வருத்தமுமாகும்." இவைமேற்கோள்.

பண்புரிச்சொற்கள வருமாறு:—கடி, எ-து. காவல்-கூர்மை-விரை-விளக்கம்-அச்சம்-சிறப்பு விரைவு-மிகுதி-புதுமை-ஆர்த்தல்-வரைவு-மன்றல்-கரிப்பு, என்னும பதினமூன்று குணங்களை யுணர்த்துவதாம். (உ-ம) கடிநகர்-காவல், கடிதுனைப்பகழி-கூர்மை, கடிமாலை-வாசனை, கண்ணுடியன்ன கடிமார்பன்-விளக்கம், கடியரமகளிர்க்கே கைவிளக்காகி-அச்சம்' அம்புதுஞ்சுங்கடியாண்-சிறப்பு, எங்கணைகடிவிடுதும்-விரைவு, கடியுண்கடவுட் கிட்டமசெழுங் குரல்-மிகுதி, கடிமுரசு-ஆர்த்தல், கடித்துக்கரும்பினை கண்டகரநூறி-வரைவு, கடிவினை முடிகி-மன்றல், கடிமிளகுதின்ற கல்லாமந்தி-கரிப்பு, எனவரும். குரு, கேழ், இரண்டுநிறத் தையும், நொசிவு, நுழைவு, நுணங்கு, மூன்று நுண்மையும், மழவு, குழவு, இரண்டு மிளமையும்; தடவு, கயவு, நளி, மூன்றும் பெருமையும; வார்தல, போகல், ஒழுகல்' மூன்றுநோவு நெடுமையும்; உணர்த்துவனவாம். தடவு, எ-து. கோணலும்-பெருமையும்; பொற்பு, எ-து. பொலிவும்; சாயல், எ-து மேன்மையும்; உணர்த்துவனவாம்.

தொல்காப்பியம். —"கடியென்கிளவி, வரவே கூர்மைகாப்பே புதுமை, விரைவே விளக்கமிகுதிச் சிறப்பே, யச்சமுன்றேற்றாயீரைந்து, மெய்ப்படத்தோன்றும பொருட்டா கும்மே. —குருவுங்கெழுவு நிறனாகுமமே.

நொசிவு நுழைவு நுணங்குறுண்மை.
மழவுங்குழவு யிளமைப் பொருள்.
தடவுங்கயவுநனியும் பெருமை.
வார்தல்போக லொழுகன்மூன்று,
நேர்புநெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள்.

அவற்றுள், தடவென்கிளவி கோட்டமுஞ்செய்யும், கயவென்கிளவி மேன்மையுஞ்செய் யும், நளியென்கிளவி செறிவுமாகும்.

பொற்பே பொலிவு-சாயன் மேன்மை." இவை மேற்கோள்.

இசையுரிச்சொற்கள் வருமாறு:—முழக்கு-இரட்டு-ஒலி-கலி-இசை-துவை-பிளிறு-இரை-இரக்கு-அழுங்கல்-இயம்பல்-இமிழ்-குளிறு-அதிர்-குரை-கனை-சிலை-சும்மை-கௌவை — கம்பலை— அரவம்—ஆர்ப்பு-என்னு மிருபத்திரண்டு மோசையென்னு மிசையை யுணர்த்துவனமாம். மாற்றம்-நுவற்சி-செப்பு-உரை-கரை-நொடி—இசை-கூற்று - புகறல் - மொழி — கிளவி — விளம்பு-அறை-பாட்டு-பகர்ச்சி-இயம்பல், என்னும் பதினாறுஞ் சொல்லென்னு மிசையை யுணர்த்து வனவாம்.

நன்னூல்.—"முழக்கிரட்டொலி கலிபிசைதுவை பிளிறிரை. யிரக்கமுங்கியம் பலிமிழ் குளிற திர்குறை, கனைசிலைசும்மை கௌவைகம்பலை. யரவமார்ப்போ டின்னவோசை."

நிகண்டு.—"மாற்றமே மொழியே கிரேவாணிபேசுதை பெதிர்ப்புக். கூற்றுரைபனுவலே சொற்குயில் விளக்கிளவிகாதை. பேற்றிடுநொடியிசைத் தோடிசை பறைவாக்குப் பாணி, தோற்றமா நுவலிஞேடு மூவேழுஞ் சொல்லின்பேர்." இவைமேற்கோள். எ-று. (க)

139. அறிவரு ளாசை பச்சமான
நிறைபொறை யோர்ப்புக் கடைப்பிடி மைய
னினைவு வெறுப்புவப் பிரக்கநாண் வெகுளி
துணிவழுக் காறன் பெளிமை யெய்த்த
றுன்ப மின்ப மிளமை மூப்பிகல்
வென்றி பொச்சாப் பூக்க மறமத
மறவியினைய வுடல்கொ ளுயிர்க் குணந்
துய்த்தருஞ்ச ரெழுத லணித லுய்த்தலாதி
யுடலுயிர்த் தொழிற் குணம்.

(இ-ள்) உயிரின்குணமு முயிரின்றொழிற்குணமு மாமாறுணர்த்துதும். அறிவு, அருள், ஆசை, அச்சம், மானம், நிறை, பொறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி, மையல், நினைவு, வெறுப்பு, உவப்பு, இரக்கம், நாணம், வெகுளி, துணிவு, அழுக்காறு, அன்பு, எளிமை, எய்த்தல், துன்பம், இன்பம், இளமை, மூப்பு, இகல், வென்றி பொச்சாப்பு, ஊக்கம், மறம், மதம், மறவி, என்கிற முப்பத்திரண்டு மிவைபோல்வனபிறவு முடம்போடுகூடிய வுயிர்களின் குணங்களாம்.

துய்த்தல், துஞ்சல், தொழுதல், அணிதல், உய்த்தல், என்கிறவைந்து மிவைபோல் வனபிறவு முடம்போடுகூடிய வுயிரினுடைய தொழிற்குணங்களாம்.

இதனுண்முன்னோர் உடல் கொளுயிர்க் குணமென்று முடலுயிர்த்தொழிற் குணமென்றுஞ் சொன்னமையா லுடலிலாவுயிரு முளவெனக்கொள்க. உயிருள்ளபொருள்களோரறிவுமுதலாக வாறறிவீருகும்.

தொல்காப்பியம்.—"ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுமே. யிரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே. மூன்றறி வதுவே யவற்றெடு மூக்கே, நான்கறி வதுவே யவற்றெடு கண்ணே, யைந்தறி வதுவே யவற்றெடு செவியே, யாறறி வதுவே யவற்றெடு மனனே, நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.

புல்லுமானு மோரறி வினவே, பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.
நந்து முரளு மீரறி வினவே, பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.
சிதலுமெறும்பு மூவறி வினவே, பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.
நண்டுந் தும்பியு நான்கறி வினவே, பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.
மாவு மாக்களு மையறி வினவே, பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

மக்க டாமே யாறறி வுயிரே, பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே. ஒருசார் விலங்கு மதுபெறற் குரிய." இவை மேற்கோள். எ-று. (உ)

140. பல்வகை வமவிரு நாற்றமை வண்ண
மறுசுவை யூறெட் டுயிரல் பொருட்குணம்.

(இ-ள்) உயிரில்லாத பொருட்குண மாமாறுணர்த்துதும். சதுரம். நீளம். வட்டம், முக்கோண முதலிய வடிவுகளும்; இருவகை வாசங்களும்; வெண்மை, செம்மை, பொன்மை, கருமை, பசுமை, என வைவகை வண்ணங்களும்; கைப்பு. புளிப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, தித்திப்பு, கார்ப்பு, எனவறு சுவைகளும் வெம்மை, தண்மை, மென்மை, வன்மை,

நொய்மை, சீர்மை, இழுமெனல், சருச்சரை, எனவெட்டூறுகளும்: உயிரில்லாப் பொருள்களின் குணங்களாம். எ-று. (ரு)

141. **தோன்றன் மறைதல் வளர்தல் சுருங்க**
னீங்க லடைத லடுங்க லிசைத்த
லீத லின்னன விருபொருட் டொழிற்குணம்.

(இ-ள்) உயிருள்ளபொருட்கு முயிரில்லாப் பொருட்குந் தொழிற்குண மாமாறுணர்த்துதும்.

தோன்றல், மறைதல், வளர்தல், சுருங்கல், நீங்கல், அடைதல், நடுங்கல், இசைத்தல், ஈதல், இவ்வொன்பது மிவைபோல்வனபிறவும் உயிருள பொருட்கு முயிரிலாப் பொருட்கு முரிய தொழிற்குணங்களாம். இவ்வகைக் குணங்க ளலங்கார வழியான் மாற்றவுமாமெனக்கொள்க.

(உ-ம்) பொற்றிரடுஞ்சு மாடம், சீரறந் துயின்றுவாழ் சிறந்தநாடதே, உயிர்தோன்றி மறைந்தது, உடரேன்றி மறைந்தது, நெருப்புத்தோன்றி மறைந்தது, என வரும். பிறவுமன்ன. எ-று. (ச)

142. **இருதிணை மூவிட நான்மொழி யைம்பா**
லறுதொகை யெழுவழு வுருபுக ளெட்டே
தொகாநிலை யொன்பது தொகைநிலை யாறு
முப்பொழு திருசொல் லாகு பெயரே
பகுபதஞ் சுட்டு வினாவே வினையின்
மூவகை முற்று மிருவகை யெச்சமும்
வினைக்குறிப் பிடையுரி விதித்திவை முத்தமிழ்
மொழி யெனத் தெளிந்த முன்னோர்
வழியிவண் விளக்கிய வண்சொற் றொகையே.

(இ-ள்) இச்சொல்லதிகாரத்துள் விளங்கியவற்றை இங்ஙனந் தொகையாகத்தந்தவாறு காண்க. (ரு)

ஐந்தாமோத்து உரிச்சொல்லியன்.—முற்றிற்று.

அதிகாரம் ஒன்றிற்கு, ஒத்தைந்திற்கு, இயல்பதினொன்றிற்கு, ஆக மொத்தம் சூ. 102. மேற்கோள், சூ. 118. ஆக மொத்தம். சூ. 220:

அதிகாரம் இரண்டிற்கு, மேற்கோளோடுகூடிய ஆக மொத்தம் சூ. 341,

இரண்டாவது:—சொல்லதிகாரம்.—முற்றும் முற்றிற்று.

ST. JOSEPH'S CATHOLIC PRESS,
BATTICALOA.